

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAREN KINGSBURY

Kalp Atışı

Mucizeleri görmek için sahip olduklarınıza bakmanız yeter.

Ücretsiz PDF Ki

ROMAN

Çeviren: Ayhan Semih Koç

http://www.romankey.org

KAREN KINGSBURY

Kalp Atışı

Bir yabancı eğer ailenizden birinin kalbini taşıyorsa, o da artık aileden sayılır mı?

Eğer siz bir başkasının kalbiyle hayatınızı sürdürüyorsanız, onun sevdikleri, onun inandıkları, sizin sevdikleriniz, sizin inandıklarınız haline gelir mi?

John Baxter'ın kızı Erin, kocası ve dört kızından üçü trafik kazasında hayatlarını kaybedeli iki yıl olmuştur. Kızının acısı ve ona duyduğu özlem nedeniyle John, yeni yılı karşılayacakları aile toplantısına bir yabancıyı davet eder: Bu yabancı, Erin'in kazadan sonra nakledilen kalbi sayesinde hayatta olan bir kadındır.

New York Times'in en çok satanlar listesinde bir numara olan ve ikinci şansların yazarı olarak tanınan Karen Kingsbury, aile olmanın hayattaki en güzel değer olduğunu anlatan sevgi, bağlılık ve hoşgörü dolu yeni bir öyküsü ile karşınızda.

Bütün bunların cevabını öğrenmek, içinizi ısıtacak bir aşk öyküsünün ve mucizelerin tanığı olmak istiyorsanız alın bu kitabı elinize ve koltuğunuza kurulun.

[/eksilparcayayinlari](https://www.eksilparcayayinlari.com)
[/eksilparcayayinlari](https://www.eksilparcayayinlari.com)
www.eksilparcayayinlari.com

9 786052 162750

20 TL

KAREN KINGSBURY

“Organ bağışı ve organ bağışının geride kalanların üzerindeki etkilerini anlatan çok güzel bir hikâye.”

Goodreads

“Bir aileyi ve o ailenin fertlerinin birbirine nasıl destek olduklarını anlatan ilham verici, sıcak ve çok güzel bir öykü. Okuyucuların içini ısıtacağından ve onlara umut aşılayacağından eminim.”

Micheile Eriksen – Goodreads

“Ne zaman elime bir Karen Kingsbury kitabı alsam, iki şey hiç şaşmaz: mendillerin ıslanması ve kitabı bir günde okuyup bitirivermem.”

Nel. L.

Kalp Atışı

KALP ASLA UNUTMAZ.

Dünyada hiçbir şey,
sevdığınız insanın kalp atışı kadar
değerli değildir.

Eksik Parça Yayınları

Kalp Atışı

Karen Kingsbury

Orijinal Adı: A Baxter Family Christmas

Copyright ©2016, Karen Kingsbury

Türkçe Çeviri Copyright © 2018 Eksik Parça Yayınları

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Ayhan Semih Koç**

Editör: **Hülya Key**

Sayfa ve Kapak Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

mymatbaa34@gmail.com | Tel: 0212 674 85 28

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Mayıs 2018

ISBN – 978-605-2162-75-0

Bu kitabın tüm yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla kopya edilemez ve çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

KAREN KINGSBURY

Fairfax, Virginia'da doğan Karen Kingsbury, California Eyalet Üniversitesi'nde gazetecilik okudu.

Mezun olduktan sonra *Los Angeles Times*'de muhabir olarak çalışmaya başladı.

Gerçek bir cinayete dayanarak yazdığı ilk kitabı *Missy's Murder* 1998'de yayımlandı.

Kırktan fazla romanı basılan yazarın kitapları bugüne kadar 13 milyon adet sattı.

Kingsbury, kocası Don, beş oğlu ve kızıyla birlikte Nashville'de yaşamaktadır.

KAREN KINGSBURY

Kalp Atışı

Ücretsiz EKSİK PARÇA Arsivi - <https://rantey.org>

BAXTER AİLESİ: DÜN VE BUGÜN

Bazılarınız Baxter ailesiyle ilk kez tanışacak olabilir. Evet, geriye dönüp bu çok sevilen karakterleri anlatan yirmi üç kitabımı okuyabilirsiniz. Baxter başlıklı serilerin bir listesi bu kitabın en başında sırasıyla verilmiştir. Ancak bu kitabı okumak için önce onları okumanız gerekmiyor. Aslında önümüzdeki birkaç yıl daha Baxter ailesinin hikâyelerine devam edeceğiz. Eğer dilerseniz siz bugünden başlayabilirsiniz.

Yeni bir yıla girmek üzereyken.

Baxterları yıllardır tanıyor ya da şimdi tanıyacak olsanız bile aileyle, çocuklar ve yaşlarına ilgili kısa bir özet vermek isterim. Ayrıca bu karakterler kurgu ürünü olduğu için, yaşları konusunda özgür davrandım. Herkesin bugün benim söylediğim yaşta olduğunu varsayalım.

Şimdi sizlere Baxter ailesini tanıtmama veya hatırlatmama izin verin:

Baxterların öyküsü Indiana, Bloomington'da başlar. Ailenin çoğunluğu bugün hâlâ orada yaşamaktadır. Baxterların evi şehir dışı

şında on dönümlük bir arazidedir ve arka bahçeden kıvrılarak akan küçük bir dere geçmektedir. Evin dört yanını saran bir verandası ve bir ömrü dolduracak kadar sayısız hatırası vardır. Bina, John ve Elizabeth Baxter tarafından inşa ettirilmiştir. Ailenin tüm çocukları bu evde yetişmiştir ve kızları Ashley ve kocası Landon Blake, evin şimdiki sahipleridir. Bununla birlikte aile tüm özel kutlamalar için –yılbaşı gibi– hâlâ bu evde bir araya gelmektedir.

John Baxter: John, ailenin reisidir. Bloomington'da çok iyi tanınan bir doktordur. Ayrıca Indiana Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır. İlk karısı Elizabeth on yıl önce kanser hastalığının tekrarlaması sonucunda hayatını kaybetmiştir. John, yıllar sonra Elaine'le ikinci evliliğini gerçekleştirmiştir. İkili şu anda Bloomington'da yaşamaktadır.

Dayne Matthews (41): John ile Elizabeth'in en büyük oğludur. Dünyaya geldiğinde anne ve babası evli olmadıklarından doğar doğmaz evlatlık verilmiştir. Dayne, on sekiz yaşına geldiğinde manevi anne ve babasını bir uçak kazasında kaybeder. Yıllar sonra, herkesçe sevilen popüler bir film yıldızı olur ve otuz yaşındayken gerçek ebeveynlerini –John ve Elizabeth Baxter'ı– bulması için bir avukat tutar. Elizabeth ile ölmeden hemen önce, çok kısa bir süre hastanede görüşme şansı olur. Biyolojik ailesinin geri kalanıyla bağlantıya geçmesi ise yıllarını alır. Dayne şu anda Katy (39) ile evlidir ve üç çocukları vardır; Sophie (6), Egan (4) ve Blaise (2). Baxterların bir parçası haline gelmişlerdir ve yılın bir kısmını Los Angeles'ta, bir kısmını da Bloomington'da geçirmektedirler.

Brooke Baxter West (39): Brooke, Bloomington'da yaşayan bir çocuk doktorudur ve kendisi gibi bir doktor olan Peter West (39) ile evlidir. Çiftin iki kızı vardır: Maddie (18) ve Hayley (15). Hayley üç yaşındayken bir boğulma tehlikesi atlattığında aile büyük bir trajedi yaşar. Hayley mucizevi bir şekilde iyileşmiştir ancak geçirdiği kaza-

nın neden olduğu birtakım özörlere sahiptir.

Kari Baxter Taylor (37): Kari bir tasarımcıdır ve Clear Creek Lisesi'nde futbol koçu olan Ryan Taylor (39) ile evlidir. Kız kardeşi Brooke ile birlikte Bloomington Gebelik Kriz Merkezi'ni işletmektedir. Kari ve Ryan'ın üç çocuğu vardır: Jessie (16), RJ (9) ve Annie (6). Kari, ortaokuldayken gönlünü Ryan'a kaptırır ve ikili üniversitedeyken bir süre çıkarlar ancak bir yanlış anlama sonucunda ayrılırlar. Sonuçta Kari, üniversitede tanıştığı başka bir adamla, Tim Jacobs'la evlenir ancak birkaç yılın ardından Tim başka bir kadınla ilişki yaşamaya başlar. Sadakatsizliği, bir tacizci tarafından öldürülmesiyle sonuçlanır. Bu trajedi, o sırada ilk çocuğu Jessie'ye hamile olan Kari'yi perişan eder. Aynı dönemde hayatına tekrar giren Ryan'la görüşmeye başlar ve ikili yıllar sonra evlenirler. Onlar da şu anda Bloomington'da yaşamaktadırlar.

Ashley Baxter Blake (35): Baxter ailesinin eskiden yüz karası olan Ashley, Bloomington İtfaiyesi'nde çalışan Landon Blake (35) ile evlidir. Çiftin dört çocuğu vardır: Cole (15), Amy (10), Devin (8) ve Janessa (4). Vaktinde tek çocuklu bir bekâr anne olan Ashley, onu her zaman gizlice sevmiş olan itfaiyeci arkadaşı Landon'la tekrar görüşmeye başladığında ailesiyle ters düşer. Sonuçta Landon'la evlenir ve Landon, Cole'un babalığını üstlenir. Devin ve Janessa, ikilinin birlikte dünyaya getirdiği çocuklardır. Bu iki çocuk arasında Sarah Marie adını verecekleri kızlarını beyni tam oluşmamış olduğu için doğum sırasında kaybederler. Amy ise aslında Ashley'nin yeğenidir ve birkaç sene önce annesi (Erin Baxter), babası (Sam Hogan) ve üç kız kardeşini (Clarissa, Chloe ve Heidi Jo) korkunç bir trafik kazasında kaybedince onlarla birlikte yaşamaya başlamıştır. Ashley ve Landon çocuklarıyla birlikte Ashley ve ablalarının büyüdüğü, Baxterların Bloomington'daki eski evinde yaşamaktadırlar. Ashley hâlâ resim yapmakta ve çalışmalarını yerel galerilerde başarıyla satmaktadır.

Luke Baxter (33): Bir avukat olan Luke, bir blog yazarı Reagan'la (33) evlidir. Çiftin üç çocuğu vardır: Tommy (13), Malin (8) ve Johnny (4). Luke ve Reagan üniversitede tanışırlar. Tommy dünyaya geldiğinde henüz evli değillerdir ve bunun ardından uzun bir ayrılık yaşarlar. Sonuçta evlenirler ancak başka çocukları olmaz. Malin ve Johnny'yi evlatlık edinirler.

Baxterlara ek olarak, bu kitapta Flanigan ailesini de tekrar ziyaret edeceğiz. Flaniganlar, Baxterların uzun yıllardır yakın dostları olurlar. Hatta dostlukları o kadar uzun yıllara dayanır ki daha önce Flanigan'ların en büyük kızları Bailey Flanigan hakkında tam beş kitap yazmam mümkün olmuştur. Hem bu kitap, hem de gelecek kitaplar için faydalı olabilmesi açısından işte size Flaniganların adları ve yaşları:

Jim Flanigan ve Jenny Flanigan, ikisi de 45 yaşında. Jim, Indianapolis Colts futbol takımının antrenörlüğünü yapmakta, Jenny ise evden çalışan serbest yazar. Bailey (22), Brandon Paul ile evli. Bailey ve Brandon bir zamanlar Hollywood'da oyuncuydular. Brandon çok daha iyi tanınıyordu. Bugün Bloomington şehir merkezindeki bir çocuk tiyatrosunu yönetmekteler. Bailey'nin erkek kardeşlerine gelince, Connor (19), Liberty Üniversitesi'nde, Shawn (17) ve Justin (17) Clear Creek Lisesi üçüncü sınıfta, BJ (16) ikinci sınıfta ve Ricky (13) ortaokulda okumaktalar.

BİRİNCİ BÖLÜM

Şükran Günü öncesindeki cumartesi Indiana, Bloomington semaları yoğun kar bulutlarıyla kaplıydı ancak Clear Creek Lisesi'nin spor salonundaki atmosfer son derece sıcak ve aydınlıktı. Ashley Baxter Blake ve eşi Landon, birinci sınıf takımında oynayan on beş yaşındaki oğulları Cole'un basketbol maçını izlemeye gelmişlerdi. Top, Cole'daydı ve şehrin diğer yakasından gelen rakip takımı ilk yarıda yenmelerine sadece dakikalar kalmıştı.

Tam bu sırada salonda keskin bir düdük sesi duyuldu. "Top taşıma!" diye bağırdı hakem, Cole'a. Ashley anında ayağa fırladı. "Ciddi olamazsın!" Ardından tekrar yerine oturdu ve alt dudağını ısırdı. Sonra ellerini yavaşça birbirine yaklaştırdı ve alkışladı. "Hadi, Cole! Az kaldı!"

Dört yaşındaki Janessa, Ashley'nin kucağına tırmandı. "Cole, dünyanın en iyi basketbolcusu, öyle değil mi anne?"

"Evet, bebeğim." diye karşılık verdi Ashley, kızını yanağından öperek. "Ve tüm hakemler de sadece insan." Janessa'nın başının üzerinden bakarak Landon'la göz göze geldi ve hafifçe gülümsedi. Bir sonraki sözlerini sadece dudaklarını hareket ettirerek dile getirdi: Çabalıyorum!

Landon hâinden memnun bir şekilde güldü. "Az yol kat etmedin."

Doğruydı. Cole, bu salonda basketbol oynamaya başladığında sadece küçük bir çocuktı. Minikler ligi programının bir parçası olarak katılmıştı. İlk maçında, Ashley kendini oyuna aşırı derecede kaptırmış, hiç durmadan yüksek sesle bağırıp durmuştu. Ve evet hakemlerin tartışılır faul kararlarına karşı biraz fazla tepkiliydi. Ama bu tutumu hiç de şaşırtıcı değildi. Son zamanlarda babasıyla sıkıntı yaşıyor ve etrafındaki herkese bağırıyordu.

Derin bir nefes aldı. Verilen fauller ve sayı tabelası onun için hâlâ önemliydi ama çok şey de öğrenmişti. Kazanmak ve kaybetmek, oyunun tadını çıkarmanın heyecanına kıyasla hiçbir şeydi.

Cole, çok sevdiği için basketbol oynuyordu. Bugün. Şimdilik. Takımına yirmi sayı kazandırmak ve galip gelmelerini sağlamak harika bir şey olacaktı. Ashley'ye gelince, oğlunu izlerken duyduğu mutluluğun alınan sayılarla, hakem kararlarıyla veya Cole'un bir sonraki sezonda –hatta bir gün üniversite takımında– oynayabilecek olmasıyla bir ilgisi yoktu. Burada, Bloomington Indiana Üniversitesi'nin gölgesinde yaşarken bile.

On yaşındaki Amy ve sekiz yaşındaki Devin, Landon'ın her iki yanına oturmuşlardı. Devin, Landon'ı kolundan tuttu ve "Top taşıma değildi, öyle değil mi baba?" diye sordu.

Landon gülümsedi. "Eğer hakem, top taşıma diyorsa..."

"Ben biliyorum!" dedi Amy, gözleri ışıldayarak. "Eğer hakem, top taşıma diyorsa, top taşımadır!" Landon'ın arkasına geçerek kollarını boynuna doladı. "Öyle değil mi?"

"Aynen öyle." diye karşılık verdi Landon. Sonra Devin'a göz kırptı. "Ama hakemlerden her zaman on sayı önde olacaksın. Ne olur, ne olmaz!"

Şükran Günü'ne bir haftadan az kalmıştı ancak Ashley Baxter Blake'in zihnini yılbaşı ve babasının organize etmeye çalıştığı yemek

meşgul ediyordu. Son günlerdeki gerginliğinin sebebi buydu.

Devre arası olduğunda, Cole'un takımı altı sayı öndeydi. Amy ve Devin ise hevesle sezonun ilk karının yağmasını bekliyorlardı bu yüzden Landon onları dışarı çıkarıp karın yağmaya başlayıp başlamadığına bakmalarını kabul etti. Ashley de onları takip etmek üzere ayağa kalkmıştı ancak cep telefonu çaldı. Ekranda babasının adı görünüyordu. Diğerlerine onsuz çıkmaları için işaret etti.

"Merhaba baba." Tekrar yerine oturdu ve cana yakın bir ses tonu takınmaya çalıştı. "Nasılsın?"

"İyiym. Harika bir gün, burada kar yağmaya başladı bile."

Ashley taze karın tüm Bloomington'ı nasıl kaplamış olabileceğini hayal etti. Şehir, her yıl bu günlerde bir Norman Rockwell tablosuna dönüşürdü. "Amy ve Devin bayılacaklar." dedi.

"Siz de bayılırdınız çocukken." diye karşılık verdi babası gülerek. "Tabii her zaman palto, eldiven ve botlar için ön kapiya kocaman bir kutu taşımamız gerekirdi. Ama bu bizi engellemezdi!"

Ashley o günleri hatırlayınca gülümsedi. O ve ablalarının küçük birer kız olduğu günler sadece dün gibiydi. Yılın ilk karı yağar yağmaz, dışarı çıkıp oynamak için kapiya üşüşürlerdi. Oysa şimdi hepsi evliydi ve kendi çocukları vardı.

Babası bir an için sessiz kaldı ve Ashley babası tekrar konuşmaya daha başlamadan ses tonunun değişeceğini hissetti. "Ashley... Sanırım neden aradığımı biliyorsun..."

Ashley gözlerini kapadı. *Buna hazır değilim. Tanrım, bana yardım et. Lütfen...*

"Sen ve Landon..." dedi babası iç geçirerek. "Bana henüz yılbaşı akşamıyla ilgili haber vermediniz. Kendra Bryant ve kocasıyla olan yemekten bahsediyorum."

Ashley zaten hasta olan kalbinin endişeyle çarptığını hissetti. Gözlerini birkaç kez kırptırarak spor salonunun yan girişi üzerin-

de duran küçük haça baktı. “Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum, baba.”

“Biliyorum.” dedi babası nazik bir ses tonuyla. “Seni bir karar vermeye zorlamak istemiyorum. Ben sadece... ona göre bir plan yapmak isterim.”

Şükran Günü’ne bile daha günler varken babası ta kasım ayının başından beri Noel yemeğinden bahsedip durmuştu. Ashley, babasının talebini yerine getirme konusunda ağabeyleri ve ablalarından farklı düşünüyordu. Bu fikir en çok onu endişelendirmişti.

“Landon ve ben konuştuk ve... Noel’de Kendra’nın bulunduğu bir aile yemeğinin iyi bir fikir olmadığını düşünüyoruz.” diye devam etti. “Hatta belki de hiçbir zaman.”

Kısa bir sessizlik yaşandı. “Anlıyorum.” dedi babası sonunda.

“Ama yine de evi kullanabilirsiniz, biz o akşam çocuklarla birlikte Landon’ın ailesiyle yiyeceğiz.” diye karşılık verdi Ashley olumlu bir hava estirmeye çalışarak. Ama bu çabası işe yaramamış gibiydi. “Planlarını bozmak istemezdim ama Noel akşamından bahsediyoruz, baba. Amy bunu nasıl karşılar bilmiyorum.”

“Bence Noel akşamında herkesin bir araya gelmesi harika bir fikir.” dedi babası. Onun da pes etmeye niyeti yok gibiydi. En azından deniyordu. “Kendime sürekli, Erin ne yapmamızı isterdi diye soruyorum.”

Kız kardeşinin adını duyan Ashley’nin nefesi kesildi ve uzun bir süre konuşamadı. Tekrar gözlerini kapadı. *Keşke Erin burada olsaydı, Tanrım. Şu anda bu sohbeti yapmıyor olurduk.*

“Ashley?”

“Pardon.” dedi Ashley derin bir nefes vererek. “Ona ne derdim?” İçlerinden herhangi biri ona ne derdi? O anda Landon ve çocukların salona girip ona doğru ilerlediklerini gördü. “Seni bu akşam arasam olur mu? Cole’un maçına geldik ve ikinci yarı birazdan başlamak üzere.”

Babası tereddüt eder gibi oldu. “Tabii ki.” Bir an duraksadı. “Co-

le'a orada olamadığım için üzgün olduğumu söyle. Bu sabah evde halletmem gereken bazı işler vardı. Artık bir sonraki maça gelirim, tamam mı?"

"Tabii." dedi Ashley gülümseyerek. Normalde babası her maça gelirdi. Ancak bugün burada olmadığı için neredeyse mutluydu. Tüm oyun boyunca Noel yemeğini ve Erin'in kalbini taşıyan yabancıyla tanışmak meselesini konuşmayı istemezdi. Bütün bunlar son derece üzücüydü.

Cole'un takımı maçı kazandı ve hep birlikte eve döndüler. Çocuklar karda oynamak üzere dışarı çıkınca Ashley ve Landon pencerenin kenarında durdular. "Bu durum beni çok huzursuz ediyor." dedi Ashley. "Amy'nin bu Kendra denen kadınla tanışması bence hiç iyi olmaz."

"Tatlım, huzursuz olduğun her hâlimden belli." dedi Landon, karısına sarılıp bakışlarını yakalamaya çalışarak. "Biz bu Noel yemeğe katılmayalım. Ertesi gün zaten herkesi göreceğiz."

Ashley kocasına baktı. Onu çok seviyordu. "Teşekkür ederim. Anlayışın için."

"Her zaman yanında olacağım." dedi Landon. Ardından neşeli bir yüz ifadesi takınarak dışarıdaki kara işaret etti. "Hadi gel de şu çocuklara gerçek bir kardan adam nasıl yapılırmış gösterelim."

Ashley o akşam çocukları yatırdıktan sonra babasını aradı. "Daha önce de söylediğim gibi, baba. Landon ve ben bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyoruz."

"Pekâlâ." dedi babası, bu sefer daha hızlı karşılık vermişti. "Anlıyorum. Gerçekten." Duraksadı. "Eğer fikrinizi değiştirmeniz haber verin."

Babasının bu son sözü Ashley'yi kızdırmıştı. "Yani... Hâlâ size katılacağımızı mı ümit ediyorsun?"

"Elbette. Bunu isterdim."

"Ama baba..." dedi Ashley, yatak odasını arşınlayarak. "Daha şimdi sana yemeğe katılamayacağımızı söyledim." Bu konuşmayı yapmak hiç kolay değildi.

"Sadece biraz daha düşün, tamam mı? Benim için en azından bunu yapabilir misin?"

Telefonu kapattığında Ashley gözyaşları içindeydi. Babası sesini yükseltmemiş olabilirdi ama hayır cevabını kesinlikle kabul etmediği açıktı. Konuşmanın ardından mutfağa geçti ve Landon'ı bulaşıkları yıkarken buldu. "Babamla konuştum."

Omzunun üzerinden bakan Landon'ın yakışıklı yüzü bir anda endişeyle doldu. "Hâlâ gelmemiz konusunda ısrarcı, öyle değil mi?"

"Evet." dedi Ashley, son derece bezgin bir yüz ifadesi içinde. Landon ellerini kurulayınca mutfak masasında karşılıklı oturdular. Landon, karısının bakışlarını yakalamaya çalıştı.

"Anlatsana, Ash." Ashley gözlerini masada bir noktaya dikti. "Kızmış falan değildi ama orada olmamızı istiyor." Sonra kocasına baktı. "Bu konuyu biraz daha düşünmemizi istiyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet..." Ashley'nin gözleri tekrar yaşlarla doldu. "Yani... Tabii biraz daha düşünebiliriz. Ama ne kadar zor olur, düşünsene."

"Orada olmak gibi bir mecburiyetimiz yok." dedi Landon, Ashley'nin ellerini ellerine alarak. "Kararından dönmek zorunda değilsin."

Ashley ayağa kalkıp lavaboya kadar yürüdü ve yüzünü tekrar Landon'a döndü. "Babam bunu anlamıyor mu? Burada Noel'den bahsediyoruz!" Çocukları uyandırmamak için kısık sesle konuşsa da sesinin tonu hâlâ gergindi. "Tamam, kadın Erin'in kalbini taşıyor.

İnançsız bir insan ve umuda ve hayatına yön verecek bir şeylere ihtiyacı var. Evliliğinde sorunlar yaşıyor. Tüm bunları anlıyorum. Ama neden ona destek olmak bizim işimiz olsun ki? Onun için dua etsek veya uygun bir destek grubuna katılmasını sağlasak yeterli olmaz mı?”

Landon sandalyesindeki oturuş şeklini değiştirdi. “Bir düşünse-ne.” dedi Ashley. “Orada hep birlikte, bu yabancı kadınla havadan sudan sohbet edeceğiz. Ve tüm bu süreçte, onun Erin öldüğü için hayatta kalabildiğini düşüneceğiz. Bütün bunlar olurken nasıl güzel bir Noel akşamı yaşayabiliriz?”

“Seni anlıyorum.” dedi Landon, bakışlarını kaçırmadan ılımlı bir ses tonuyla. “Ama babanın niyetinin iyi olduğundan eminim.”

Ashley kollarını havaya savurdu ve tekrar lavaboya kadar yürüdü. “İşin en zor yanı da bu işte!” dedi. “Elbette ki niyeti iyi. O her zaman çok iyi niyetli biri. Herkesi çok seviyor.” Landon’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Üstelik sınırı ne kadar aşmış olurlarsa olsunlar.” Ashley hırçınlığını yitirip omuzlarını düşürdü. “Zamanında beni bile.”

Landon hafifçe omuz silkti. “Öylesine söyledim.”

“Ama derinlerde onun tarafını tutuyor değilsin, değil mi?” Gözlerinde tekrar gözyaşları belirdi. “Gerçekten mi, Landon? Noel akşamında?”

“Ben senin tarafındayım bebeğim.” dedi Landon, ayağa kalkıp karısının yanına gelerek. “Ama öyle bir akşamının o kadını değiştirme ihtimali de var.”

Ashley derin bir çaresizlik nefesi verdi. “Babam da aynı şeyi söylüyor.” Kollarını Landon’ın beline doladı. “Ya orada aniden gözyaşlarına boğulursam?” Başını kocasının göğsüne yasladı. “Ya Amy? O nasıl baş edecek bu durumda? Anne’nin kalbi bir yabancıymış gibi göğsünde atarken? Noel kutlamamızın tam ortasında?”

"Anlıyorum." dedi Landon, biraz geri çekilip karısının gözlerinin içine bakarak. "Belki de..." Birden kapıya doğru baktı, bir şey fark etmiş gibiydi. "Amy, sen neden yatağında değilsin?"

"O kadar bağırarak konuşuyorsunuz ki!" Amy, üzerinde kırmızı pazenden bir gecelik gözlerini ovuşturuyordu, belli ki mutfağın ışığı çok parlak gelmişti.

"Ah, tatlım!" dedi Ashley aniden suçluluk hissederek. "Çok üzgünüm." Bir an için Landon ile bakiştılar. "Hadi gel, seni odana geri götürüyim. Eniştenle söz veriyoruz, daha sessiz olacağız."

On beş dakika sonra tekrar mutfağa döndü. Bu sefer Landon ocağı temizlemekle meşguldü. Ashley'yi görünce havluyu bir kenara koydu. "Sence bizi duymuş mudur?"

"Sordum." dedi Ashley, başını bir an için öne eğip tekrar Landon'a bakarak. "Bir şey duymadığını söyledi."

"En azından bir kısmını duymuş olmalı."

"Bence de." dedi Ashley, kocasının ellerini tutarak. "Bu konuyu onunla konuşmayı düşündüm, belki ona sormalıyız dedim ama bu bile son derece yıkıcı olurdu onun için."

"Çok doğru."

Ashley, Landon'ın gözlerindeki şefkati gördü. Çocukları çok seven ve Amy'yi kendi kızımıymış gibi kabul eden bir kocaya sahipti. Konuşmasını kısık bir sesle sürdürdü. "Çok şeyler geçirdi kızcağız."

"Tıpkı senin gibi..." dedi Landon, Ashley'yi nazikçe kollarına çekerek. "Hepimiz gibi." Ashley, kocasının gözlerini aradı. "Ama o kadınla bir araya gelmemizin Amy için herhangi bir faydası olacağını düşünmüyorsun, değil mi?" Duraksadı. "Onu yetiştirenler biziz. Onun için neyin en iyi olduğunuz bizim bilmemiz gerekmez mi?"

"Emin değilim." dedi Landon, karısına sevgi dolu gözlerle bakarak. Kelimeler ağzından yavaş yavaş döküldü. "Sence annesinin kalbi sayesinde bir başkasının hayatının kurtulduğunu bilmesi iyi bir

teselli olmaz mı?” Bunu Ashley de düşünmüştü. Alnını Landon’ın alnına dayadı. “Bunun gerçekleştiğini hayal bile edemiyorum. Bu çok üzücü olur.”

“Bence...” dedi Landon, karısını görebilmek için tekrar geri çekilerek. “Şu anda karar vermek zorunda değiliz. Noel’e daha bir ay var.”

Ashley başıyla onayladı. Kocasının gözlerinin derinliklerindeki güzel kalbine baktı. “Teşekkür ederim...” dedi. “Beni dinlediğin için.”

“Zorlu günler geçiriyoruz.” dedi Landon, karısının yanağını okşayarak.

“Dua edelim mi?”

Ashley, gözlerine dolan yaşlarla bulanık görür olmuştu. Yorgundu ve korkuyordu. “Olur.” dedi gözlerini kapayarak ama içindeki korku ve hüsrana daha da arttı. Acısı Erin’i kaybettikten sonra geçen birkaç yıl içinde az da olsa dinmişti ama Kendra’yla tanışması onu tekrar kazanın haberini aldıkları ve acil servise gittikleri o korkunç güne götürcekti.

Landon, söz konusu buluşma hakkında kendilerine yol göstermesi için Tanrı’ya dua etti. Kararları ne olursa olsun, John Baxter durumu nasıl karşılarsa karşılansın, Ashley’nin huzur bulmasını diledi. Duası bittiğinde, ellerini karısının omuz hizasındaki koyu saçlarında gezdirdi. “Hiç sana söylediler mi...” dedi sırtarak. Ashley’nin içindeki kasvet bir anda uçup gitmişti. Kocasının ne söyleyeceğini iyi biliyordu. Landon sözünü, kaşlarını kaldırıp ışıltılı gözlerle bakarak tamamladı. “Dünyanın en güzel saçlarına sahipsin.”

Ashley kıkırdayarak güldü. “Çok naziksiniz, bayım.”

Landon, karısına yaklaşıp onu öptü. Onun hâlâ nefesini kesen türden bir öpücüktü bu. “Şimdi... Artık yatsak iyi olur, dinlenmeye ihtiyacımız var. Doğru karar önünde sonunda gelecektir.”

Bu sefer Ashley kocasını öpmeye karar verdi. “Öpmesini çok iyi biliyorsun.”

“Sen de öyle.” dedi Landon, karısını elinden tutup onu üst kattaki yatak odalarına yönlendirerek.

Ashley, Landon Blake gibi bir kocaya sahip olduğu için her gün şükrediyordu. Yıllar önce ondan ayrılmak istemiş olduğuna inanamıyordu. Tanrı’ya isyan ettiği, ailedeki yerinin ne olduğunu bilmediği günlerdi bunlar.

Merdivenleri çıkarken eski günleri tekrar hatırladı.

John ve Elizabeth Baxter’ın üçüncü kızlarıydı. Artık evli ve çocuklu olan altı evlatlarından biriydi. Paris’ten eve yalnız, hamile ve isyankâr bir şekilde döndüğünde ailesine zorlu günler yaşatmıştı. Ama Landon Blake hem ona hem de Cole’a hayatını adanmış, Cole’u kendi çocuğu gibi sevmişti. Bu arada Ashley’nin annesi kansere yakalanmış ama kızının Landon’la evlendiğini görecektik kadar yaşamıştı. Sonrasında Ashley üç çocuk daha doğurmuştu ama bir tanesi birkaç gün yaşadıktan sonra cennette anneannesinin yanına gitmişti.

Ardından o korkunç araba kazası yaşanmıştı. Ashley’nin sevgili küçük kız kardeşi Erin, kocası Sam Hogan ve üç kızları o kazada hayatlarını kaybetmişler, sadece kızları Amy hayatta kalmıştı. Ve ona babalık etmek de Landon’ın seve seve üstlendiği bir görev olmuştu.

İşte Landon böyle yüce gönüllü bir adamdı.

Bu arada yatak odalarının kapısına vardılar. Aile fertlerinin o dönemin üzüntülerini atlatmış olması bir mucizeydi. Erin’in organları birçok farklı hastaya ulaşmış, kalbi ise Kendra Bryant’a –bir ateiste– gitmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

John Baxter’ın Noel yemeğini birlikte yemeyi teklif ettiği kadındı bu.

"Hey!" dedi Landon ve dönerek kollarını karısının boynuna doladı. "Yine eski günleri düşünüyorsun." Ashley gülümsedi. "Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyorsun?"

"Çünkü..." dedi Landon. "Sen üzüldüğünde benim de kalbim sızlıyor." Gülümsedi. "Her zaman böyle oldu."

"Seni seviyorum." dedi Ashley, başını kocasının göğsüne dayayarak.

Landon Blake gibi bir adamı hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu. Ama şu kadarını iyi biliyordu: Hiçbir aileden, bir zamanlar kendilerinden birine ait olan kalbi taşıyan bir kadınla tanışması beklenemezdi. Özellikle yeniyl akşamında.

Baxter ailesinden bile.

Amy Hogan uyuyamamıştı. Karanlık odasındaki yatağında uzanıyor, penceresinden rahatlıkla görülebilen mehtabı seyreliyordu. *Tanrım, orada olduğunu biliyorum,* diye düşündü. *Her zaman yanımdasın.* Belki bir cevap gelir diye biraz bekledi ama herhangi bir şey duymadığından konuşmasına devam etti.

Pekâlâ, Tanrım... Konuştukları her şeyi duydum. Sence şimdi ne yapmalıyım?

Yan tarafına dönüp başını yastığının altına koydu. Demek ki Ashley teyzesi bu kadınla tanışmasını istemiyordu. Bunun çok üzücü olacağını düşünüyordu. Amy söz konusu yabancı kadını zihninden bir türlü atamıyordu. Acaba ne tür bir insandı? Nasıl görünüyordu? Teyzesinin dediğine göre annesi öldüğü için hayatta kalabilmişti. *Tanrım, onun için gerçekten özel planların olmalı çünkü yaşamaya devam edebilmesi için annem öldü.*

Amy gözyaşlarına boğuldu. Onlara hâkim olamıyordu.

Artık annesi hakkında eskisi kadar konuşmuyordu. Ashley teyzesini ve Landon eniştesini çok seviyordu. Bu evde ailenin bir parçası gibi hissediyordu. Ama her gece yatmadan önce aynı şeyi yapıyordu. Pencereden dışarıya, yukarıdaki Cennet'e doğru bakıyor, Tanrı'dan kendisi için bir şey yapmasını istiyordu.

Ama bu gece bunu yapmaya hazır değildi.

Düşünceleri o kadar yoğunlu ki uyumak istemiyordu. Acaba bu kadın nasıl biriydi? Annesine hiç benziyor muydu? Sesi onunki gibi miydi? Sonuçta onun kalbini taşıyordu, öyle değil mi?

Gözyaşlarını pijamasının koluna sildi ve sonra olası sahneyi gözünde canlandırdı.

Noel akşamında kadın eve gelecekti. Tıpkı annesine benzeyecek, onun gibi konuşacaktı. Amy ona koşacak, sarılacak, başını onun göğsüne koyacak ve ardından –uzun bir süre sonra nihayet– tekrar annesinin kalp atışlarını duyacaktı. Tıpkı eskiden annesi ona sarılıp kitap okuduğunda veya şarkı söylediğinde olduğu gibi.

Bu çok hoş olurdu. Amy bunu uzun bir süre düşündü ve gözyaşları dindi. Tekrar sırtüstü uzanarak gözlerini kapadı.

Zamanı geldi, Tanrım. Her gece olduğu gibi. Lütfen anneme, babama ve ablalarımın onları sevdiğimi söyler misin? Onları çok özliyorum. Bir şey daha var Tanrım. Onun kalbini taşıyan kadınla tanışmam doğru olur mu diye anneme sorar mısın, lütfen? Pekâlâ, şimdilik hepsi bu kadar. Teşekkürler, Tanrım.

Duanın hemen ardından Amy esnedi ve dakikalar içinde uykuya daldı.

Bu sefer rüyalarında okulunu, kuzenlerini ya da teyzesi ve eniştesini görmedi. Hiç tanışmadığı bir kadını gördü rüyalarında. Tıpkı annesine benzeyen ve onun gibi konuşan bir kadını. Ona sarıldığında bir an için bile olsa annesinin Tekrar Anımlarında birlikte olduğunu hissettiren bir kadını.

İKİNCİ BÖLÜM

Connor Flanigan, Liberty Üniversitesi'ne devam etmekten büyük keyif alıyordu ama bir ay sürecek olan Şükran Günü tatilini de iple çekmişti. Ablası Bailey'nin isteği üzerine, onun ve kocasının işlettiği çocuk tiyatrosunun hazırladığı bir oyunu yönetecekti.

Aracını Bloomington şehir merkezindeki bir otoparka çekti ve ön paneldeki dijital saate baktı. Beş dakika erken gelmişti. Bir an önce başlamak için sabırsızlanıyordu.

Tiyatroda en son üç sene önce bir oyunda oynamış ama hiç yönetmemişti. Bu seferki oyunun adı *Charlie Brown ve Noel* idi. Bir müzikal olmasına rağmen sadece bir saat uzunluğundaydı, dolayısıyla provalar da daha kısa süreli olacaktı. Seçmeler şimdi, provalar da aralık ayının ilk haftasında, Connor tatil için eve geldiğinde yapılacaktı. Çocuklar sadece tek bir oyun sergileyeceklerdi; Noel'den önceki pazar günü.

Kolay olacak, diye düşündü Connor. Bailey, kocası Brandon ve diğer birkaç kişiyle çalışacaktı. Okulda geçirdiği günlerde ablasını ve Brandon'ı çok özlemişti. Onlarla birlikte harika bir tatil geçirecekti.

Kar yağmaya başlayınca kalın montunu üzerine geçirdi ve aracının kapısını kapayarak kilitledi. Bu şehir, okulunun bulunduğu Lynchburg, Virginia'dan çok daha soğuktu. Ellerini kot pantolonunun ceplerine gömdü ve sokağın hemen karşısında bulunan tiyatroya doğru yürüdü.

Seçmeler çok eğlenceli geçecekti. Çocukluğunda, o ve Bailey her yıl tiyatronun en az iki oyununda rol alır, seçmeleri dört gözle beklerlerdi. Eğer her şey yine eskisi gibiyse, oyuncular, ekip üyeleri ve yönetmenler arasındaki dostluk bağı bugünden itibaren oluşmaya başlayacaktı.

İlk seçmeyle birlikte.

Çift kapılı girişten içeri girer girmez ablasını gördü. Kaç yaşına geldiklerine inanamıyordu. Bailey yirmi iki yaşındaydı ve iki yıldır evliydi. Kocasını Brandon'la tiyatronun ve içinde bulunduğu pasajın sahipleriydiler. Kiracı olarak, kendilerini insanlığa yardım etmeye adanmış kişiler seçmişlerdi. Bunlar, dükkânların her birini son derece güzelleştirmiş olan ayrıcalıklı işletmecilerdi. Pasajda deri sandalyeleri olan, iyi satış yapan bir kitap dükkânı, bir fırın ve arkada bir oturma alanı vardı. Birkaç kapı aşağıda, kazancının tümünü Afrika'daki insanlar için kuyu inşa etmeye bağışlayan bir kafe bulunuyordu.

Şehir merkezindeki herkesin dilinde dolaştığı üzere, dükkân işletmecilerinin çalışmaları Bloomington'ın ruhunu da iyileştirmişti. Diğer ticari bina sahipleri de kendi mağazalarında iyileştirme çalışmalarına başlamıştı. Boya-badana işleri yapmışlar, cephelerini klasik tuğla ile kaplamışlar, yeni tabelalar asmışlardı. Ve neredeyse hepsi, ilkbahar ve yaz aylarında çiçek açan ağaçlar dikmişlerdi. Şehir merkezine orada daha önce bulunmayan bir birlik ve yardımseverlik ruhu katmışlardı.

Connor, ona doğru koşan Bailey'ye gülümsedi. "Şuraya bak! Burası ne kadar da güzel olmuş! "

"Teşekkürler!" Bailey, kardeşine sarıldıktan sonra bir adım geri çekilerek, "Görüşmeyeli sadece birkaç ay oldu ama çok daha büyümüş görünüyorsun." dedi. Gülümseyerek devam etti, "Eee, anlat bakalım, nasıl gidiyor okul?"

"Harika!"

"Ya derslerin?" diye sordu Bailey, gözleri ışıldayarak. "Eminim lisede olduğu gibi notların yine yüksektir."

"Pek değil." diye karşılık verdi Connor gülerek. "Ama ders programı muhteşem. Hocalarımız gerçekten çok ilgililer."

"Orada başarılı olacağından emindim zaten." dedi Bailey sırtıtarak. Ardından tek kaşını kaldırdı. "Kız arkadaşın yok mu?"

"Henüz yok." dedi Connor. Ablası her zaman hayatındaki kızları merak etmişti. Hâlâ böyle yakın olabilmeleri çok güzeldi. Onunla kol kola girdi ve adayların yer alacağı sahnenin önünde bulunan jüri masasına doğru yürüdüler. "İletişimden sinemaya geçtiğimi söylemiş miydin?" diye sordu Connor.

"Hadi ya?" diye karşılık verdi Bailey, kardeşine bakarak. "Bu süper. Senden harika bir film yapımcısı olur."

"Umarım." dedi Connor. "Bunu uzun bir süredir istiyordum."

"Sahi, geçen gün Andi Ellison'la konuştum." dedi Bailey. "Cody Coleman'la tekrar çıkmaya başlamış. Bu sefer işler ciddiymiş."

Connor duraksadı ve ablasının gözlerini aradı. "Bu iyi bir şey, öyle değil mi?"

"Kesinlikle iyi bir şey." Bailey gülümsedi. Aslında uzun bir süre önce Cody'yle Bailey bir ara çıkmışlardı. Ancak her daim arkadaşlıkları önde gelmiş ve hep öyle de devam etmişti. Cody'nin, Bailey'nin üniversitedeki oda arkadaşı Andi ile tekrar birlikte olmasından samimi bir şekilde mutluluk duymuştu. "Her neyse... Andi'nin

babası hâlâ film yapımcılığı işinde. Diplomanı aldığı anda onunla teması geçmen gerek.”

“Kesinlikle!” dedi Connor.

Tam ablasına Landon’ı soracaktı ki gözü bir yere takıldı. Bir kız jüri masasına oturmak üzereydi. Bir an için tereddüt etti ve sesini alçaltarak sordu. “Şu kim?”

Bailey, kardeşinin baktığı yöne döndü. “Şu kız mı? Maddie West o.”

Connor durdu. Bakışları hâlâ kızın üzerindeydi. Maddie West, son derece güzel sarı saçlara ve bir dansçının edasına sahipti. “Bu kız bir yerden tanıyor muyuz?” diye sordu Connor. Bir an Bailey’ye bakıp sonra gözlerini tekrar jüri masasındaki kıza kenetledi. “Hiç yabancı gelmiyor.”

“Bunu ben de düşündüm.” dedi Bailey başını sallayarak. “Ama sanmıyorum. Soyadı tanıdık gelmiyor. Ayrıca bu tiyatrodaki hiç oynamadı. Şehrin diğer yakasındaki bir stüdyoda dans dersleri alıyor.”

“Belli.” dedi Connor. Sonra ablasının kalkık kaşını gördü. “Ne oldu?”

“Lise üçte okuyor ve benim stajyerim.” Dirseğiyle kardeşinin boğruüne hafifçe vurdu. “Henüz küçük.”

“Hımm” dedi Connor sırtarak. “Bakarız.”

Bailey titreşen cep telefonuna bir göz attı. “Brandon’ın sahne arkasında bana ihtiyacı var. Piyanistimiz hastalandı. Bir başkasını bulmaya çalışıyoruz. Seçmeler bir saat içinde başlıyor!” Fuayedeki yan kapıya doğru yürüdü. “Sen Maddie’nin yanına git, ben de birkaç dakikaya geliyorum. Ne yapman gerektiğini o zaman konuşuruz.”

Connor, yanından uzaklaşan ablasını seyretti. Belli ki Bailey bu dünyayı –çocuk tiyatrosunun etrafında dönen yaşamı– çok seviyordu. Burada, Hollywood’un çığırnlığından ve peşini bir türlü bırakmayan paparazzi ordusundan çok uzaktı. O ve Brandon arasındaki aşk hikâyesini bilmeyen kalmamıştı. Brandon Paul, Hollywood’un

en büyük aktörlerinden biriyken, tüm o şaşaalı hayatından feragat ederek karısıyla birlikte bir çocuk tiyatrosu işletmeye başlamıştı.

Tiyatroyu açalı birkaç yıl olmuştu ve işler hiç de fena değildi. Bazen Bloomington'daki hayatlarına dair bir-iki televizyon röportajı verdikleri de oluyordu ama hayatlarının büyük bir bölümü son derece normaldi.

Sevdikleri işi yapıyorlardı.

Connor, uzun jüri masasına yaklaştı ve Maddie West'in bir ötesindeki, ortadaki sandalyeye oturdu. Maddie, Connor'ı görünce gülümsedi. "Selam."

"Selam." Connor da gülümsedi ancak kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. "Adım Connor."

Maddie, yüzünü tamamen Connor'a çevirdi. Mavi gözleri ışıldı. "Benim adım da Maddie." dedi. Elindeki çizelgeye bir baktı, sonra tekrar Connor'a döndü. "Böyle bir şeye ilk kez katılıyorum."

"Ben de." dedi Connor gülererek. "Eskiden sahnede şarkı söyleyen ben olurum hep. Yıllarca tiyatroda oynadım."

"Gerçekten mi?" dedi Maddie, bunun düşüncesinden ürkmüşçesine. "Ben dansediyorum. Ama şarkı söyleyecek olsam korkudan donakalırdım. Özellikle orada, sahnede."

"O kadar da kötü değil." dedi Connor, arkasına yaslanıp Maddie'yi daha dikkatli inceleyerek. Genç kız, yüzünün kenarlarını örten dalgalı saçlarıyla tam bir meleğe benziyordu. *Kendine gel*, dedi Connor içinden. "Eee? ... *Seni* buraya getiren nedir?"

"Indiana Üniversitesi'nde öğretmenlik eğitimi almak istiyorum." dedi Maddie. Siyah kot pantolon ve belki de kaşmir olan siyah, boğazlı bir kazak giymişti. "Bu staj oraya girmeme önemli bir katkı sağlayabilir."

Eğer Connor gerçeği bilmemiş olsa, Maddie'nin hayatının büyük bölümünü sahnede yıldız olarak geçirdiğini düşünebilirdi. "Bailey'yi

nereden tanıyorsun?”

“Tanımıyorum.” Tam bu sırada sandalyelerden birinden bir cep telefonun zili duyuldu. “Pardon.” Maddie aceleyle koşarak cep telefonunu cevapladı. Arayan her kimse, Maddie’nin onunla özel konuşmak istediği belliydi. Sırtını Connor’a döndü ve yavaşça salonun en uzaktaki duvarına doğru yürüdü. Muhtemelen erkek arkadaşı arıyordu. Connor ona bakmamaya çalıştı. Bu kızı daha önce nerede görmüştü?

Görüşme fazla uzun sürmedi, Maddie hemen masaya geri döndü. “Bana Bailey’yi nereden tanıdığımı sormuştun.” dedi. “Yani, tabii ki onu tanıyorum ama zaten onu ve Brandon Paul’u herkes tanır.”

“Doğru.” dedi Connor sırtarak. “Ben şey için... Sanki daha önce tanışmışız gibi hissediyorum da biraz da ondan sordum. Sen Clear Creek lisesinde okudun mu hiç?”

“Kuzenlerim okudu.” dedi bezgin bir ifadeyle gülerek. “Ailem büyük bir devlet okuluna gitmemize sıcak bakmadı. Kız kardeşim ve ben şehrin diğer yakasındaki Greenbriar Akademisi’nde okuyoruz.” Kısa bir sessizlik yaşandı. “Güvenli ortam. Hazırlık okulu. Bu gibi nedenlerle işte. Aşırı korumacı bir aile için mükemmel bir seçim.”

Aşırı korumacı bir aile mi? Connor ona ne demek istediğini sormak istedi ama Bailey sahne arkasından çıkmış yanlarına yaklaşmaktaydı.

“Yeni bir piyanist bulduk.” Ablası çok mutlu görünüyordu ama telaş içindeydi. “Kapılar on dakika sonra açılıyor. Jürinin görevlerinin üzerinden bir geçelim. Hazır mısınız?”

Ablasının talimatları Connor’ı tekrar gerçekliğe döndürmüştü. “Elbette.” dedi. “Çok hazırım.”

“Ben de hazırım.” dedi Maddie ve gülümsedi. “Gerçi bizi neyin beklediği konusunda hiçbir fikrim yok”

“Pekâlâ, o zaman hemen açıklayayım.” dedi Bailey masanın

önünde durarak. “Çocuklar tiyatronun arka kısmında kayıt olup birer numara alıyorlar. Her birinin tek şarkı için sadece bir dakikası var. Burada önemli olan şey, onlara cesaret vermemiz. Burası *On Beş Dakika*’ değil.”

Connor gülmemeye çalıştı. Ablası, bir sağa bir sola sallanan atkuyruğu şeklinde topladığı uzun kahverengi saçlarıyla tekrar çocuk olmuş gibiydi. Birlikte bu tiyatroda oyun sergiledikleri yıllarda da böyle görünürdü.

Bailey, çocuklar şarkı söylerken not almanın önemini açıklıyordu. “Puanlama formlarınızda farklı kategoriler var.” dedi. “Aday şarkıyı doğru tonda söyledi mi? Sözleri biliyor muydu? Göz teması kurdu mu? Kendine güveni var mıydı? Böyle şeyler işte.” Kollarını kavuşturdu. Çok hızlı konuşmaktan nefes nefese kalmıştı. “Her aday bir ila on puan arasında değerlendireceksiniz.”

Maddie, elindeki formu Bailey’nin görebileceği şekilde kaldırarak, “Ya formun en altındaki bu boş bölüm nedir?” diye sordu.

“Evet, iyi soru.” Bailey ellerini beline dayadı. “Oraya istediğinizi yazabilirsiniz ama belirgin şeyler olsun ki daha sonra kimi tekrar çağıracağımıza ve nihayetinde kime rol vereceğimize karar verirken adayların performanslarını hatırlayabilelim.”

“Anladım.” dedi Maddie önündeki forma bakarak. Sonra Connor’a, ardından da Bailey’ye baktı. “Adaylara bir şey söylemeyecek miyiz?”

“Hayır, siz bunu dert etmeyin.” Bailey, jüri masasında duran çizelgesini eline aldı. “Bu benim görevim. Her oyuncuyu ben çağırıp seçme esnasında ihtiyaç duyabileceği her konuda yardımcı olacağım. Performansları bittiğinde de onlara teşekkür edeceğim.”

Connor tekrar eski günlere dönmüştü. Bailey her şeyi çok kolaymış gibi anlatmıştı. Oysa bir zamanlar onlar da adayken seçme günü her zaman büyük anlam ifade etmişti. Bu arada başka bir şey daha hatırladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsları - <https://rantey.org>

1 Televizyonda yayınlanan bir şarkı yarışmasına atıfta bulunuluyor. Yazarın aynı isimli kitabı daha önce yayınevi-mizden çıkmıştı. (ç.n)

“Bailey, neden Maddie’ye komik adaylardan da bahsetmiyorsun?”

“Doğru.” dedi Bailey, Maddie’ye gülümseyerek. “Bazen son derece komik adaylarla karşılaşabiliyoruz. Bazıları bunu kasten yapıyor. Diğerleri ise... Bu iş için uygun değiller, o kadar.” Omuz silkti. “Dediğim gibi, bizim görevimiz onlara cesaret vermek. Olumlu ve neşeli bir tavır içinde olalım.” Durakladı. “Ama gülmeyelim tabii.”

“Mükemmel.” dedi Maddie, dirseklerini masaya yaslayarak. “Gerktiğinde Connor bana yol gösterir. Bu işin uzmanı o.”

“Elbette.” dedi Connor. Aralarında bir çekim oluştuğunu hissetmişti. Nasıl olmuştu da aynı şehirde yıllarca yaşayıp birbirlerini hiç görmemişlerdi?

Bailey bu sefer iki genci biraz daha uzun süzdü. Sonra tiyatro salonunun arka kapılarına baktı. “Derin nefes alın, işte geliyorlar!” dedi.

Kapılar açılır açılmaz, yüzden fazla çocuk salona hücum etti ve bir arbede içersinde sahneye yakın yerlere oturmaya çalıştılar. Connor tekrar kendisinin ve Bailey’nin böyle bir grubun parçası olduğu günleri hatırladı.

Maddie’ye doğru eğildi. “Bence sen de zamanında bunu yapmalıydın.”

“Evet, tabii.” dedi Maddie ışıltılı gözlerle. “Herkesin güldüğü çocuklardan biri olurdum.”

“Hey! Biz kimseye gülmedik!” dedi Connor oturduğu yerde doğrularak. “En azından yüksek sesle gülmedik.”

Bailey, Brandon’la birlikte tiyatro binasını devralmalarından bu yana yılda beş kez bu işi yapıyordu. Genç kadın çocukları onar kişilik gruplara ayırdı ve böylece seçmeler başlamış oldu. İlk gruptaki çocuklar oldukça iyi şarkı söylediler. Connor, erkek çocuklardan birinin Charlie Brown rolünü başarıyla oynayabileceğini düşündü. İki çocuk da en azından koroda şarkı söyleyebilecek kadar iyiydi.

Onuncu adaydan sonra Connor, Maddie'ye baktı. "Nasıl gidiyor?" "Fena değil." dedi Maddie. "Başa çıkmaya çalışıyorum."

Bir sonraki grup o kadar başarılı değildi. Dördüncü aday, üzerinde futbol forması olan on iki yaşındaki bir erkek çocuğuydu. Muhtemelen seçmelerin ardından kapalı bir alandaki futbol antrenmanına yetişecekti.

"Pekâlâ, Garrett..." Bailey bir yandan da piyaniste başıyla işaret etti. "Başlayabilirsin."

Eğer aranan tek özellik özgüven olsaydı, Garrett kolayca bu seçmenin kazananı olurdu. Parmaklarını sarı saçlarında gezdirerek gülmüsedti. Müzik başladı ve Garret, *Tom Sawyer'ın Maceraları* adlı müzikalden "Ain't Life Fine" adlı parçayı söylemeye geçti.

Birkaç saniye sonra ilk kez detone oldu. Telaşlanır gibiydi ama söylemeye devam etti. Bundan sonra neredeyse her beş notadan biri tamamen detoneydi. Jüri masasındaki üçlü, olumlu şekilde gülmüşüyor, başlarını sallıyor, adayın birazdan toparlayacağına inanıyordu.

Ne var ki bu hiç gerçekleşmedi.

Connor içinden bile gülmemişti. Zavallı çocuk. On üç yaşından büyük olan her erkek çocuğu Garrett'in durumunu anlardı. Belki geçen hafta gelse şarkıyı düzgün bir şekilde okuyabilirdi. Ama bu hafta? Hiç şansı yoktu.

Bir sonraki grup davet edilmeden önce, Maddie hüzünlü bir bakışla Connor'a döndü. "Şu çocuk..." dedi. "Oraya gidip ona sarılmak istedim."

"Biliyorum. Parçayı sonuna kadar okuyabildiği için şanslı." Connor, notlarına baktı. "Ama ikinci kez çağrılmayacak. Nezaketen birtirmesine izin verdik yani."

"İşte bak, direktörler benim için de aynı şeyi söylediler." dedi Maddie. "Nezaketen bırakın bitirsin ama ikinci kez çağrılmayacak." Göz-

lerini Connor'a kenetleyerek kıkırdamaya başladı.

"Yooo, senin durumun böyle olmazdı." diye karşılık verdi Connor. Salonda sadece ikisi varmış gibi hissediyordu. "Sen ve ben öncesinden prova yapar ve başrolleri kapardık."

"Bak sen, gerçekten mi?" dedi Maddie dans eden gözlerle. Sesinde şakadan bir flört havası vardı. "Sen ve ben demek."

"Evet..." dedi Connor. "Çünkü sen ve ben hemen çok iyi arkadaş olurduk." Gülümsedi. "Kesinlikle. Hem de tanıştığımız ilk andan itibaren."

"Kesinlikle!" diye karşılık verdi Maddie. Gözleriyle Connor'a seçmeleri unutturmuştu. "Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Seçmeler devam etti. Connor, beklediğinden çok daha fazla yetenekli çocuk olduğunu görünce şaşkına döndü. Son şarkıcıyı da dinledikten sonra ablasının omzunu sıvazladı. "Seni tebrik etmeliyim, Bailey. Bloomington'da inanılmaz bir yetenekler ordusu kurmuşsun."

Bailey güldü. "Haftalık dersler büyük bir fark yarattı." dedi. "Brandon'ın fikri."

"Sahi o nerede?" diye sordu Maddie. Hemen ardından da son derece mahcup görüldü; bunu patavatsızca sorduğunu düşünmüştü. "Yani... O da burada çalışıyor, öyle değil mi?"

"Öyle." dedi Bailey. Rahatsız olmamıştı; kocasıyla ilgili sorular sorulmasına çoktan alışmıştı. "Bir filmin yapımcılığını üstlenmek üzere Los Angeles'a gitti. Dedğine göre muhteşem bir film olacaktı." Elindeki çizelgeye baktı. "Şimdi yarına kimleri geri çağıracağımıza karar verelim."

Takip eden iki saat boyunca listeyi daraltmaya çalıştılar ve sonuçta ertesi gün de görmek istedikleri sekiz aday seçtiler. Ardından Bailey tiyatrunun yönetim kuruluyla görüşmek üzere oradan ayrıldı. Maddie ailesiyle akşam yemeği yemeyi planlıyordu. Connor ise

babasına yardım etmek için eve gitmek zorundaydı; salona yeni bir kitaplık kuracaklardı. Maddie eşyalarını topluyor ve Connor tekrar onu izlemekten kendini alamıyordu.

Maddie, “Sen de mi eve gidiyorsun?” diye gülümseyerek sordu. Az önce yaşadıkları çekim hâlâ devam ediyor gibiydi.

“Evet.” Connor doğrularak paltosunu aldı. “Seni arabana kadar geçireyim mi?”

Maddie utangaç bir edayla gülümsedi. “İyi olur.”

Dışarıda kar yağışı durmuştu ama her yer en az on beş santim karla kaplıydı. “Ne kadar güzel.” dedi Maddie, gökyüzüne bakıp derin bir nefes alarak. “Indiana kışlarına bayılıyorum.”

Connor buna güldü. “Ben şahsen yazları tercih ederim ama bu da kesinlikle çok güzel.” dedi. Paltosuna daha sıkı sarındı. “Söyle bakalım, Maddie West, yeni yıl için nasıl bir hediye istiyorsun?”

Kar derin olduğu için yavaşça yürümek zorundaydılar. Bu tabii ki Connor’ın işine geliyordu. Maddie’yle bir saat daha geçirebilseydi çok daha harika olurdu ama bu kadarına da razıydı. Maddie uzun bir süre sessiz kaldı. “Bu yıl mı? Her zamanki şeyleri değil.” Connor’ın gözlerine baktı. “Aslında... Bir mucize için dua ediyorum.”

Connor, genç kızın açık sözlülüğünden etkilenmişti. “Gerçekten mi?”

“Biliyorum, çok klişe.” dedi Maddie. “Herkes bir yeni yıl mucizesi ister, değil mi?” Arabasının yanına geldiler. O da diğer araçlar gibi karla kaplıydı.

“Dur, sana yardım edeyim.” dedi Connor. Çıplak elleriyle ön camdaki karın bir kısmını temizlemeye başladı.

“Bu yıl bu kadar kar bekliyor muyduk?” diye sordu Maddie. O da sürücü kapısı camındaki karı temizlemeye başlamıştı. Bunu yaparken, kolları birkaç kez birbirine değdi.

“Sanmıyorum.” Connor camdaki karı biraz hızlıca süpürünce, bir miktarı Maddie’nin yüzüne sıçradı.

“Hey!” dedi Maddie gülerek. Yanaklarını sildi ve karın birazını Connor’a geri attı. “Dikkatli ol. Öyle gözükmeyebilir ama genellikle tüm kartopu savaşlarını ben kazanırım!”

“Çok pardon!” diye karşılık verdi Connor, gülerek. Soğuk ellerini yavaşça Maddie’nin saçlarına götürdü ve hâlâ orada duran karı temizledi. “Eminim öyledir.”

Yaşanan an nefes kesiciydi. Samimiydi. Eğlenceliydi. Âdeta bir film sahnesi gibiydi. Maddie, Connor’a baktı ve ortamın ruhu aniden daha romantik bir hava kazandı. Connor daha önce hiç böyle güzel gözlerle karşılaşmamıştı.

“Dileğime gelince...” diye sürdürdü Maddie. “Ben... Çok şey yaşadım. Ailem de öyle. Daha önce de bir mucize gerçekleşmesi için dua ettim ama dileğim kabul olmadı. Bu yıl... Sanırım Tanrı’nın hâlâ oralarda bir yerde olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Bilmiyorum, beni anlıyor musun?”

Connor onu çok iyi anlıyordu. O da ailesiyle birlikte zor günler geçirmiş ve Tanrı’dan bir işaret isteyecek noktaya vardığı günler olmuştu. “Seni anlıyorum.” dedi kısık bir ses tonuyla. Sohbetleri kalın kar örtüsünün sessizliği içine gömülmüş gibiydi. “Tanrı’dan bize kendisini, gerçek olduğunu göstermesini istediğimizde, onun bunu hoşgörüyü karşıladığını düşünüyorum.”

“Haklısın.” dedi Maddie hafifçe gülümseyerek. “Bence de öyle. Kesinlikle.” Bakışlarını başka yöne çevirdi, kalbi daha fazla açamayacağı kadar doluydu. En azından şimdilik. “Kız kardeşimin... Sağlık sorunları var.” Tekrar Connor’ın gözlerinin içine baktı. “Ben hep bu benim suçummuş gibi hissediyorum.”

“Senin suçun olabileceğini sanmıyorum.” diye karşılık verdi Connor. O an ona sarılmayı çok isterdi ama zamanlama hiç de uygun değildi. Birkaç saniyelik sessizlik yaşandı ve Connor beklemeye devam etti. Maddie’nin hikâyesinin bu kadarla sınırlı olmadığından

emindi ama onu daha fazlasını anlatmaya zorlamak istemiyordu. Bu kadarını öğrenmiş olması bile, genç kızın güvenini kazanmış olduğunu gösteriyordu ve şimdilik bu da yeterdi.

“Şey, gitsem iyi olur.” dedi Maddie tekrar gülümseyerek. “Bu akşam aile yemeği var.” Yanağını son bir kez sildi. “Yarınki seçme eğlenceli olacak.”

“Kesinlikle.” Connor, Maddie’ye sarıldı ama bir ağabey-kardeş sarılmasıydı bu. “Ailenle keyifli vakit geçirmeni dilerim.”

“Teşekkürler.” Maddie’nin gülümsemesi bir mahcubiyet kazandı. “Seninle tanışmak güzeldi, Connor.”

“Seninle de. Belki yakında bir kartopu savaşı yaparız ha?” Bir adım geri attı. “Şey...” Gülümsemesi hafifçe solmuştu. “Ben de istediğin mucize için dua edeceğim. Gerçekleşek, Maddie. Buna gerçekten inanıyorum.”

Maddie, Connor’ı derinden ısıtan bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Teşekkürler. Bu benim için çok anlamlı.”

Connor, genç kızın arabaya binip motoru çalıştırmasını bekledi. Kalkış anında derin kardan dolayı tekerlekler kısa bir patinaj yaptı ve Maddie nihayet oradan uzaklaştı. Connor da kendi arabasına doğru yürüdü. Kışın tüm soğuğuyla bastırmış olması, daha fazla kar gelecek olması hiç umrunda değildi. Connor’a göre, gökyüzü masmaviydi ve harika bir yaz sıcaklığı yaşıyordu.

Çünkü Maddie West adında bir kızla tanışmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendra Bryant içinin derinliklerinde, kocası Moe'yu bir pazar-tesi gecesi geç saatlere kadar telefon görüşmeleri yapmak üzere iş-yerinde tutan şeyin sadece yılın yoğun zamanı olmadığını biliyordu. Moe, Kentucky, Lexington şehir merkezindeki bir muhasebe firma-sında çalışıyor ve yıl sonu kapanışları yüzünden vaktinin çoğunu iş yerinde geçiriyordu. Ancak son zamanlarda evden uzak kalabilmek için her türlü bahaneyi uydurmaya başlamıştı.

Evden ve karısından.

Kendra derin bir iç geçirdi ve bodrum katındaki dolaptan bir kutu yılbaşı ağacı süsü çıkararak onları merdivenden yukarıya ve evin salonuna taşıdı. Evlendikten sonraki ilk yılbaşında –sekiz yıl önce– ağacı birlikte kurup süslemişlerdi. Kendra sıcak çikolata ha-zırlamış, sonra da ağacın dallarına asmak üzere ipe patlamış mısır dizmişlerdi.

Her şey bir yeni yıl kartından çıkmış gibiydi.

Kendra, hayatın daima böyle olacağını hayal etmişti. Bayramları hep birlikte kutlayacaklarını, geleneklerine bağlı kalacaklarını, bir-

birleriyle vakit geçireceklerini düşünmüştü. Oysa şimdi kocasıyla birlikte en son ne zaman bir ağaç süslediklerini hatırlamıyordu bile. O muhtemelen bu gece de eve geç gelecek ve süslemeleri hiç fark etmeyecekti.

Ne anlamı var? Durdu ve çıplak ağacı inceledi. Süslemelerle, parıldayan ışıklarla aile olunmuyor.

Kendra cep telefonunu çıkarıp takvimi açtı. Şükran Gününe daha üç gün vardı ama yine de ağacı erken kurmak istemişti. Bir radyo istasyonu seçti. Aşına olduğu hoş melodiler küçük evlerini doldurmaya başladı. Sesi biraz daha açtı.

Moralinin biraz olsun düzelmesine yetecek kadar.

İlk şarkı “Sessiz Gece” idi. Ne var ki Kendra’nın daha iyi hissetmesini sağlamak yerine onun hüzünlü bir şekilde en yakın koltuğa oturmasına neden oldu. Kendra ve Moe, ateist bir aileydi. İnançları sorgulandığında insanlara böyle söylüyorlardı ama aslında her ikisinin de şüpheleri vardı. Zaman zaman belki de yanıldıklarını düşünüyorlardı. Tanrı belki de gerçekten vardı. Ama hâkim kültürün dine bakış açısını göz önünde bulundurdıklarında, inançsız olduklarını söylemek daha kolay geliyordu. Yine de Kendra, “Sessiz Gece”nin sözlerini çok iyi biliyordu. Herkesin bildiği gibi.

Sessiz gece... Kutsal gece... Her şey sakın... Her şey muhteşem.

Bu gerçekten doğru muydu? Her şey gerçekten de sakın ve muhteşem miydi?

Kendra, pencereden sokağın karşısındaki evin ışıklarına baktı. Herkes yeni yıl ruhuna erken girmişti. Moe haricinde herkes. *Bize ne oldu?* Bu soruyu başka kimseye değil, kendine soruyordu. Bir şekilde bu onun hatası olmalıydı. Son birkaç yılda yaşadığı sağlık sorunlarıyla evliliklerini tüketen kişi oydu.

Kendra tekrar çam ağacına baktı. Zihnini sürekli meşgul eden melodi onu geçmişe götürmüştü. Dört yıl öncesine... ölümcül bir

virüse yakalandığını öğrendiği ilk güne. O zamana kadar tamamen sağlıklı bir kadındı ve bir hastanede hemşire olarak çalışıyordu. Moe'yla mutlu bir evliliği vardı ve çocuk sahibi olmayı düşünüyorlardı. Ne var ki bir akşam aniden ateşlendiğinde –o güne kadar yaşadığı en yüksek ateşti– her şey değişmişti.

Akut endokardite yakalandığının teşhis edilmesi tam bir hafta sürmüştü. Kalp zarında korkunç bir enfeksiyon oluşmuş ve geç kaldığı için kalıcı hasar yaratmıştı. Durum o kadar vahimdi ki doktoru Kendra'ya sadece birkaç yıl ömür biçmişti.

Kendra, son derece sağlıklıyken bir anda ölümcül bir hastalığa yakalanmış olduğuna şimdi bile inanamıyordu. Doktoru onu kalp nakli listesine aldığı anda neler olduğunu anlamaya çabalamıştı.

Belki hastalığı, belki de geleceğinin belirsizliği yüzünden... Bir sebeple kocasıyla olan ilişkisi kötüye gitmeye başlamıştı. Moe, onu iş molalarında aramayı kesmiş, öğle yemeğini ara sıra evde yemekten tamamen vazgeçmişti. Kendra, kalbi nedeniyle haftada iki günden fazla çalışamaz olmuş ve boş zamanında evliliğindeki üzücü değişiklikleri daha iyi görür hâle gelmişti.

Uygun bir kalp bulunduğu haberi gelmeden önce, Moe'yla olan evliliğinin bitme aşamasına geldiğinden emin olmuştu. Gerçi boşanma konusunu hiç açmamışlardı. Sonuçta, ölüyordu. Doktoru altı ay bile yaşayabileceğinden emin olmadığından ayrılık gündemde değildi. Ölüm konusu hayatlarına öylesine egemen olmuştu ki başka hiçbir şeyden konuşamaz olmuşlardı. Ancak yine de tartışmalar eksik olmamıştı. Para konusunda, daha uzun yaşayabilmek için daha iyi beslenmesi gerektiği, kendisine daha iyi bakmış olsa hastalanmayacağı konusunda kavga etmeye devam etmişlerdi. Bu şartlar altında Kendra yaşamaktansa ölmenin daha iyi olacağını düşünmüştü.

Sonra bir gün haber geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir kalp bulunmuştu: Araba kazasında ölen bir kadının kalbi.

Kendra, Moe onu hastaneye yetiştirirken bu kısmı düşünmemeye çalışmıştı. Ve iki hafta sonra hastaneden yeni bir kalple ayrılmıştı.

Erin Baxter Hogan'ın kalbiyle.

Ameliyattan sonra Kendra ve Moe bir süre çok iyi geçinmişlerdi. Yaşamları yenilenmiş, aşkları tekrar alevlenmişti. Moe, Erin'in babası John Baxter'a mektup bile yazmış, Erin'in kalbi için ne kadar minnettar olduğunu ve kızının ölümünün anlamsız olmadığını belirtmişti.

John Baxter da mektubu almasından kısa bir süre sonra Kendra'yı aramış ve bir gün hem onunla hem de kocasıyla tanışmak istediğini söylemişti. Konuşmasında Erin'den ve Baxter ailesinden bahsetmiş, her iki cümlesinden biri ailesinin Tanrı inancına dair olmuş, kızının cennette olduğundan emin olduğunu dile getirmişti. Moe işte o zaman Baxter ailesiyle tanışmak istemediğini sert bir şekilde ifade etmişti. İnançlarıyla ilgilenmiyordu. Ayrıca, bir araya gelmenin herkes için fazla rahatsız edici olacağını düşünüyordu. Kendra onunla aynı fikirde değildi. Erin'in ailesiyle tanışmanın büyük bir anlam taşıyacağını düşünmüştü.

Son haftalarda, evliliklerinde kaydettikleri iyileşme çoktan aşınmıştı. Kendra, zamanının çoğunu tek başına geçiriyordu.

Tıpkı bu gece olduğu gibi.

Salonu başka bir melodi doldurmuştu; "Ey Kutsal Gece."

Kendra seyyar bir merdivene çıkarak ağacın dallarına bir dizi beyaz ışık yerleştirdi ve şarkıya eşlik etti. *Ey Kutsal Gece... Yıldızlar göz kamaştırıyor. Bu gece Kurtarıcımız doğuyor.*

Işıklar, ağacın üzerinde çok güzel parlıyordu. Ama ya Kurtarıcı'nın doğumu? Kendra bu mümkün mü diye düşündü. Son günlerde kafası iki düşünceyle meşguldu. Birincisi, Erin'in ailesiyle tanışıp onlara teşekkür etme düşüncesi. Aile üyelerinin gözlerinin içine baktığını ve onlara Erin'in ölümünün boşuna olmadığını söylediğini hayal edebiliyordu.

İkincisi ise her şeye rağmen bir Tanrı var olabilir mi düşüncesi.

Süslemelerin bulunduğu kutuyu açarken Kendra'ya müzik eşlik ediyordu. Bunlar annesinden kalan çok eski süslerdi. Onları uzun bir süre inceledi ve kendini geçmişe dönerken buldu. Babasını hiç tanımamış, annesini de on dokuz yaşındayken –on yıl önce– bir kayak kazasında kaybetmişti. Ondan geriye kalan tek şeyi ise bu süsler, bir kutu fotoğraf ve elle yazılmış bir günlüktü.

Yavaşça ve saygıyla, süsleri ağaca asmaya başladı. Annesi olsaydı, Erin'in ailesiyle tanışmasını kesinlikle onaylardı. *Hiçbir şey içinizde kalmayın.* Bu onun hayat felsefesi idi ve bunu yaşayan bir kadındı. Kızına duyduğu tüm sevgi ve hayatla ilgili tavsiyelerini Kendra'nın hiç haberdar olmadığı bir günlüğün sayfalarına yazmıştı. Kendra bu günlüğü annesinin ölümünden bir hafta sonra komodininin çekmesinde bulmuştu.

O günden beri günlüğü defalarca, en başından sonuna kadar okumuştur. Yazılanlara göre annesi, ölmeden birkaç hafta önce Tanrı'ya inanmaya başlamıştı. O kayak tatilinden sonraki hafta kızıyla bir yerlerde kahve içip hayat hakkında konuşmayı planlamışlardı.

Oysa Kendra o haftayı annesinin cenazesini planlayarak geçirdi.

"Annem hayatının sonunda Tanrı'ya inanmıştı." diye açıklamıştı Moe'ya. "Bizim de inanmamızı istiyordu."

Moe aptallık yapan küçük bir çocuğa gülümsercesine gülümsemişti. "Annemi senden alan bir tanrıya mı inanacaksın? Sence bu ne kadar mantıklı?"

Moe'nun görüşü kulağa son derece gerçekçi ve mantıklı gelmişti. Ta ki kısa bir süre öncesine kadar.

Farkı yaratan John Baxter'dı.

Kendra son zamanlarda John Baxter'la hemen hemen her hafta telefonda konuşur olmuştur. John son derece nazik, akıllı ve düşünceli biriydi. Kendra'yla her konuşmasında Tanrı'ya dair bir şeyler

paylaşmıştı. Bunu en son konuşmalarında da yapmış ve Kendra'yla Moe'yu Baxter ailesinin Noel yemeğine davet etmişti.

Moe bu fikre tamamen karşıydı ama Kendra teklifi ne kadar düşündüyse o kadar ilgi çekici bulmuştu. Bu yemek ona Erin'in ailesindeki herkese teşekkür etme şansını verecekti. Ama bundan daha da önemlisi, Baxter ailesinin Tanrı'ya olan inancına yakından şahit olacaktı. Bu gerçekten mümkün olabilir miydi? Bir ailenin her ferdi gerçekten de Tanrı'ya ve onun gösterdiği yola inanabilir miydi?

Sarkı bitmek üzereydi. *Ey ilahi gece. Ey gece. Ey ilahi gece.*

Kendra son süslemeyi de annesinin kutusundan çıkarıp ağaca astı. John Baxter'ın daveti her geçen gün daha cazip görünüyordu. Ve Moe da her geçen gün evde kalmaları için bir neden daha buluyordu. Kendi işlerine bakmaları gerekirdi. Ama Moe'nun ne düşündüğü kimin umurundaydı? Adam sürekli işteydi. Tıpkı bu gece olduğu gibi.

Kendra derin bir nefes aldı, cep telefonunu çıkardı ve John Baxter'ı aradı. Telefon üçüncü çalışta açıldı.

"Kendra, merhaba!"

"Merhaba, John." Bir an duraksadı. Kalbi aniden küt küt atmaya başlamıştı. "Teklifini bir süredir düşünüyordum da... Yani Noel yemeğini..."

"Evet, ben de bir süredir bu konuda dua ediyordum."

İşte yine aynı şeyi yaptı, diye düşündü Kendra. *Adam, olası bir yemek hakkında dua ediyor. Bu yüzden mi bu fikri kafamdan bir türlü atamıyorum.* Gözlerini sımsıkı kapadı. "Davetini kabul ediyorum... Eğer hâlâ geçerliyse tabii..." Tekrar kısa bir sessizlik. "Ama sadece ben geliyorum. Moe...evde kalacak."

"Tamam." dedi John hiç tereddüt etmeden. "Lütfen ona söyle, ne zaman isterse fikrini değiştirebilir." John sanki bir an düşündü. "Buraya kadar araba kullanabilecek misin? Yalnız başına?"

“Lexington’dan üç saat sürüyor, sorun değil.” Kendra, gözlerini açıp ellerine baktı. Parmakları titriyordu. “Ailen için uygun olduğuna emin misin?”

John’un duraksaması uzun sürmedi. “Çoğu kabul etti. Diğerleri de ikna olacaktır.”

Kendra duyduğundan çok hoşlanmamıştı. “Ama eğer gelmememin daha iyi olacağına karar verirlerse bana haber verirsin, değil mi?”

“Elbette.” dedi John. “Peki, ya Moe? Sence fikrini değiştirip seninle birlikte gelir mi?”

Kendra, John Baxter’ın bu yönünü çok sevmişti. Bazı açılardan ona, hiç sahip olamadığı babası gibi gelmişti. “Gerçekten gelmek istemiyor. Ama belki... Eğer bu konuda dua ederseniz fikrini değiştirebilir.” Telefonundaki saate baktı. Moe’nun eve gelmesine bir saat kalmıştı. “Sormaya devam edeceğim. Ama öyle ya da böyle... Ben orada olmak istiyorum.”

Konuşma birkaç dakika sonra sonlandı. Kendra konuyu kocasına tekrar açacaktı. Ama dua etmenin ne kadar faydası olacağından emin değildi. Süsleme dolu bir kutu daha buldu ve ağacın geri kalanını süslemeye devam etti. İş bittiğinde birkaç adım geri çekildi ve ağaca hayranlıkla baktı. *Mükemmel, gerçekten mükemmel!*

Oturup ağacın dallarını inceledi. Yılın bu zamanını çok seviyordu. Ve bu yıl –geçen yıl da olduğu gibi– hastanede yalnızca yarı zamanlı olarak çalışıyordu. Hayatın en büyük sorularına kafa yormak için daha fazla zamanı vardı yani. Neden buradaydı? Aşkın sonsuza dek sürmesi mümkün müydü? Neden Erin Baxter Hogan ölmüş, kendisi hayatta kalmıştı? Ve tabii ki en önemli soru: Annesi ve John Baxter haklı mıydı?

Çok uzun zaman önce, kutsal bir gecede, anlatılan gerçekten olmuş muydu?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Maddie, Şükran Günü'nün bir gün öncesini nerdeyse günün kendisi kadar çok seviyordu. Baxter Ailesi'nin Şükran Günü Arifesi diye adlandırdığı o gün, hazırlıklara yardımcı olabilecek herkes Ashley ve Landon'ın evinde toplanıyordu.

İkinci vaktine gelinmişti ve yaklaşık bir saat içinde Dayne, Katy ve çocukları hariç herkes evde olacaktı. Onlar ise yarın Kaliforniya'dan uçakla geleceklerdi.

"Maddie, bana biraz yardım eder misin?" diye sordu Maddie'nin on beş yaşındaki kız kardeşi Hayley. Mutfak lavabosunun yanında, kocaman bir patates torbasının yanında duruyordu. Elinde tek bir patates vardı ve tüm gücüyle onu soymaya çalışıyordu.

Ne var ki bu onun boyunu aşan bir işti.

"Tabii ki, dur biraz." Maddie, büyükannesinin gümüş çatal-bıçak takımını parlatmakla meşguldü. Üzerinde çalışmakta olduğu çatalı bir kenara koyarak kız kardeşinin yanına gitti. Ellerini yıkadı ve nazik bir şekilde soyucuyla patatesi aldı. "İşte. Bak böyle yapacaksın."

Maddie patatesi kolayca soyarak kabuklarını lavaboya attı.

“Ben beceremiyorum.” Hayley ablasına bakarak gülümsedi. Hayata yaklaşımı son derece masumane idi. “Sen benden daha akıllı-sın.”

“Hayır, Hayley.” diye karşılık verdi Maddie, kız kardeşinin omzu-nu sıvazlayarak. “Bu doğru değil.”

“Bence doğru.” Hayley tekrar gülümsedi. “Sorun değil. Öyle ol-duğunu biliyorum.”

Maddie bir sonraki patatesi kız kardeşine uzattı ve soymasına yardımcı oldu. Biraz zorlu bir süreçti ama işleri bittiğinde Hayley’nin gözleri ışıldıyordu. “Başardım! Yardımın için sağ ol, Maddie!”

Sıradaki birkaç patatesi soyarken Maddie kız kardeşinin yanında kaldı. Sekiz patatesin soyulma işi tamamlandığında, Hayley’nin her yanından özgüven taşıyordu. “Bu sene ben de yardım etmiş sayılı-rım, değil mi?”

“Kesinlikle.” Maddie, kız kardeşinin saçını düzelterip onu yanağından öptü. “Hem de inanılmaz yardımcı oldun, Hayley. Hiç kimse senin kadar önemsemiyor işini.”

Hayley kıkırdayarak güldü. “Sanırım haklısın, ablacığım.”

Ardından esneyip gerindi. “Şimdi biraz uzanmak istiyorum. Turtalara sonra yardım ederim.”

Maddie, kız kardeşinin ön taraftaki odaya gidişini izledi. Hayley hâlâ haftada üç kez terapiye gidiyordu ve son günlerde iyice iyileş-mişti; hâlâ yavaş yürüyor olsa da ayağındaki aksama iyice azalmıştı. Dersleri de iyi gidiyordu –onun için özel öğretmen tutulmuştu– ama her ne kadar gelişme kaydederse kaydetsin tam olarak normale dönmesi asla mümkün olmayacaktı.

İşte Maddie bu yüzden bir mucize dilemişti. Kendisi için değil, Hayley için. Eğer gerçekleşirse Tanrı’nın varlığından, kız kardeşinin geleceğini önemsediyğinden ve onu unutmadığından emin olacaktı.

Bu dileğini bir sır olarak saklamıştı çünkü Hayley'nin tüm sıkıntılarının, özel ihtiyaçlarının ve engellerinin *yegâne* sorumlusu oydu. Her şey onun suçuydu.

Bunu kimseyle paylaşmamıştı ama yine de derin bir utanç ve suçluluk duygusu içindeydi. Bu duyguyu son on üç yıldır her gün içinde yaşamıştı. Kendisini kötü hissettiği her gün babasının sesini duyuyordu: "Maddie, kız kardeşine göz kulak ol, sakın havuzun yanına yaklaşmasına izin verme." O gün doğum günü partisinde Hayley'i ararken ümitsizce bağırışını da duyuyordu. Babasının içi parçalanırcasına bağırışı kulaklarındaydı: "Hayır! Hayley, hayır!"

Havuzun derin kısmında suya dalıp dipten Hayley'nin hareketsiz bedenini yüzeye çıkarışı da gözünün önünden hiç gitmiyordu.

Boğazının düğümlendiğini hissetti. Ama kendini bırakamazdı. Burada, Şükran Gün'ünün bir gün öncesinde olmazdı. Yılların tecrübesiyle, suçluluğunu ve pişmanlığını tekrar kalbinin derinliklerine gömdü.

"Maddie?" Annesi yanına geldi ve kızının yüzünü inceleyerek "Sen iyi misin?" diye sordu.

Maddie kendini hemen topladı. "İyiyim. Kari Teyzem ve Ryan Eniştem bugün gelmiyorlar mı?" Kari ve Ryan'ın kızları Jessie on altı yaşındaydı ve Maddie'nin en sevdiği kuzenlerinden biriydi.

"Gelmeleri lazım." Annesi, Maddie'yi alnından öpüp kız kardeşinin yanına yürüdü. "Baksana, Ashley... Kari seni aradı mı hiç?"

Maddie'nin teyzesi Ashley, mutfağın sonundaki bir dolaptan kahve fincanlarını indirmekle meşguldü. "Birazdan burada olurlar."

Kendimi neredeyse kaybediyordum, diye düşündü Maddie. Lavabonun başından ayrılıp gümüşlerin yanına döndü ve eline bir kaşık alarak onu parlatmaya başladı. Normalde bu işi yaparken ona kuzeni Jessie yardım ederdi ve o gelir gelmez her şey yoluna girerdi. Hayley'yi sürekli mücadele içinde görmek hiç kolay değildi. Kendisi

okulun tenis takımındaydı ve hemen hemen her maçı kazanıyordu, oysa kız kardeşi kırk yıl uğraşsa bir tenis topunu yakalayamazdı. Kendisi kış aylarında arkadaşlarıyla paten kayıyordu, oysa Hayley bir patenin bağcıklarını bağlamaktan acizdi. Dişlerini fırçalaması bile onun için büyük bir mücadeleydi.

Bu hiç de adilce değildi. Ve bu tamamen Maddie'nin suçuymdu.

Ama yine de kimseye bir şey söylememişti. Hatta anne-babasına bile. Hatasını itiraf ederse bunun işleri daha da zorlaştıracığını düşünmüştü. Daha fazla utanca ve acıya dayanamazdı.

Birden cebindeki telefonunun titreştiğini hissetti. Ellerini bir havluyla kurulayıp cihazı çıkardı ve kuzeni Jessie'den mesaj gelmiş olduğunu gördü. *N'aber? Kusura bakma, geciktim. Annie kendisini iyi hissetmiyordu onun için babam ve RJ evde onunla kaldılar. Biz birkaç dakikaya kadar oradayız.*

Maddie'nin morali hemen düzeldi. Jessie sayesinde dikkati dağılacak, sürekli Hayley'yi düşünmekten kurtulacaktı. Bu her zaman böyle olmuştu. Ne kadar çok dikkati dağılırsa o kadar iyiydi. Tıpkı geçen gün Connor Flanigan sayesinde dağılmış olduğu gibi.

Bailey'le ikinci seçmeleri tamamlayıp gösteride rol alacak oyuncularını belirledikten sonra, Connor onu kahve içmeye davet etmişti. Bu teklifi ilk başta Maddie'nin başını döndürmüştü. Aralarındaki etkileşim inanılmazdı. Ama sonra tekrar Hayley'yi aklına getirmişti. Connor'la sadece arkadaş olabilirdi, daha fazlası mümkün değildi. Ve dolayısıyla kendisine onunla sadece arkadaş olarak çıkmaya izin vermişti.

Birlikte geçirdikleri öğleden sonrasını hatırladı. Zihnini farklı bir konuyla meşgul etmek, Hayley'ye karşı hissettiği suçluluk duygusundan bir süre uzak kalabilmek güzeldi. Cam kenarındaki bir masada oturmuşlar, Connor ona vanilyalı kahve ısmarlamıştı. Birkaç saat boyunca her şey bir rüya gibiydi.

Connor uzun boylu, yakışıklı ve espritu el bir çocuktu. Kendi yaşıtlarına nazaran daha i ten birine benziyordu. Saklayacak hiçbir şeyi yok gibiydi. Ve iyi bir dinleyiciydi. Maddie o gün Greenbriar Akademisi'nde okuyan bir üçüncü sınıf   rencisi gibi hissetmemi ti. Connor Flanigan sayesinde kendini bir prenses gibi hissetmi ti.

Maddie'nin Connor'la ilgili olarak en çok hoşuna giden şeylerden biri inançlı olmasıydı. Ayrıca ileride bir film yapımcısı olmayı ve insanlara hayat dersi veren filmler yapmayı istediğini söylemişti. Connor, "Bu dünyaya ışık tutmanın bin bir türlü yolu var." demişti. "Ve benim hedefim de insanlara ışık tutacak filmler yapmak."

Maddie de kendi ailesinden bahsetmi ti. Anne-babasının her ikisinin de doktor olduğunu, doğum sırasında ölen kuzeninin anısına bir gebelik kriz merkezi i lettiklerini ve kendisinin de ileride bir ilkokul   retmeni olmak istediğini anlatmıştı.

Connor bunun  zerine Maddie'nin asla unutamayaca ı bir şey söylemişti. "Eminim senden harika bir   retmen olur, Maddie." ı ıltılı gözlerle genç kızı doğru e ilmi ti. "Ama i ler yolunda gitmezse, yapacağım filmlerden birinde oynayabilirsin. Senden daha güzel bir ba rol oyuncusu bulabilece imi sanmıyorum."

" ey... Bunu unutmasam iyi olur." diye karşılık vermişti Maddie gülümseyerek. Ayaklarının yerden kesildiğini hissetmi ti. Daha önce hiçbir gençten Connor'dan ho landı ı kadar ho lanmamı tı. "Ama ancak öğretmenlik içi yürümezse."

Connor da kendi ailesinden bahsetmiş,     Haiti'den evlatlık olmak üzere dört erkek kardeşi olduğunu ve babasının da Indianapolis Colts takımında koçluk yaptığını anlatmıştı.

"Teyzem ve eni tem Haitili çocukları olan bir aile tanıyor." demişti Maddie. Ben ufakken birkaç defa ziyaretimize gelmişlerdi." Connor ona kendini çok iyi hissetirmi ti. Sanki kafedeki tek kız oydu..

“Bizimkiler muhtemelen tanıyorlar.” diye karşılık vermişti Connor sırtarak. “Son zamanlarda Haitili çocukları olan birkaç aile daha tanıdık.”

“Başka bir ülkeden kardeş getirilmesi senin için zor muydu?” diye sormuştu Maddie. Connor ve ailesinin yaşadıklarını hayal etmeye çalışmıştı. “İngilizce konuşuyorlar mıydı?”

“İlk başlarda değil.” diye yanıtlamıştı Connor. “Çok komik anlar yaşadık.” O günleri gözünün önüne getirerek gülümsemişti. “Bana çok iyi arkadaş oldular. İlk geldiklerinde üçü de altı yaşındaydı. Sadece Haiti dili konuşuyorlardı. Yemek masasında ayrı oturmaları gerektiğini yoksa sürekli birbirleriyle konuşarak İngilizceyi asla öğrenemeyeceklerini anlamak ailemin bir haftasını aldı.”

Maddie büyük bir hayranlık içinde dinlemişti. “Aileni gerçekten takdir ediyorum. O çocuklara yepyeni bir hayat sunmuşsunuz.”

“Haiti’de ekmek niyetine toprak yiyorlarmış. Aç kalmamak için yani. Evimize geldikten altı ay sonra İngilizce öğrendiklerinde bize oradaki yaşamlarından bahsettiler. O şartlarda hayatta kalabilmeleri bile Tanrı’nın bir mucizesi.”

Keşke Tanrı kız kardeşim için de bir mucize gerçekleştirse, diye düşünmüştü Maddie. Yaklaşık yarım saat kadar daha konuşmuşlardı ama Connor’a onu korkutabilecek iki şeyi açıklamaktan çekinmişti. Birincisi, asla bir erkek arkadaş edinemeyeceği, ikincisi ise Hayley hakkındaki gerçekler ve kendisinin bu konudaki rolüydü.

Connor’la daha fazla sohbet etmek istemişti ama kahveleri bitmişti ve ikisinin de gitmeleri gereken yerler vardı. “Bir gün bana o ilk günlerde yaşadığınız komik anları anlatırsın.” demişti. “Bu çok hoşuma gider.” diye cevaplamıştı Connor, Maddie’yi arabasına kadar geçirirken. “Şükran Günü’nden sonra okula dönüyorum.” Gözleri tekrar birbirine kenetlenmişti. “Gitmeden önce tekrar görüşmeyi çok isterim.”

Maddie bir anda telaşlanmıştı. Connor'a yanlış izlenim vermek istemiyordu. *Birlikte kahve içmek yanlış fikirdi*, diye düşündü. Bir sonraki seferde daha dikkatli olmalıydı. Cevap vermeden önce bocaladı. “Şey... O hafta sonu çok yoğun olacağız.”

“Tamam, o gün bir gelsin de. Belki de zamanın olur.” diye karşılık vermişti Connor.

Ardından genç kızın telefon numarasını istemiş, Maddie tekrar tereddüt etmiş ancak hazırlıksız yakalandığı için sonuçta numarasını vermek zorunda kalmıştı. Fakat Maddie Connor ile asla çıkamazdı. Buna izin vermeyecekti –bu kendi kendine yıllar önce aldığı bir karardı. Hayley'nin yapamayacağı bir şeyi, o da yapmayacaktı.

Ama durum böyle olsa da Connor'la harika vakit geçirmişti. Tanıştıkları ilk günden itibaren sürekli onu düşünmüş, kendisine nasıl baktığını, onun yanındayken kendini nasıl hissettiğini hatırlamıştı. Ondandır her gün en az bir mesaj almıştı. Bu onu hem heyecanlandırmış hem de endişelendirmişti. Connor Flanigan'dan ne kadar hoşlanmış olursa olsun onunla asla çıkamazdı. Hayley için bir mucize gerçekleşmediği sürece bunu yapamazdı. O güne kadar kimseyle çıkmamış, okul balolarına bile katılmamıştı. Her zaman bir bahane uydurmuştu. Ya çok meşgul olduğunu ya da okul etkinlikleriyle ilgilendiğini söylemişti.

Ama gerçeği hiç kimseye, anne ve babasına bile söylememişti.

Hayley'nin hayatını mahvettiği gerçeğini. Kardeşinin sorunlarının kendi yüzünden oluştuğu gerçeğini.

Ayrıca, eğer dürüst davranır ve suçunu itiraf ederse, Hayley'nin yaşadığı kazanın tek sorumlusu olduğunu açıklarsa, hiçbir erkek onu istemezdi. Özellikle Connor Flanigan gibi harika biri.

Gümüş takımın henüz yarısını parlatmıştı ki Jessie çıkageldi. Hemen Maddie'nin yanına koştu ve onu iki elinden tuttu. “Anlat bakalım, şu Connor nasıl bir çocuk?”

“Şşş!” dedi Maddie etrafına bakarak. “Cole’un duymasını istemiyorum.” Mutfağın diğer tarafında bıçak bilemekte olan kuzenine baktı. “Herkes anlatır.”

“Doğru.” dedi Jessie, sesini alçaltarak. “Ama kötü bir niyeti yok. Bunu sen de biliyorsun.”

“Biliyorum.” dedi Maddie, fısıltılı bir sesle. “Ama Connor ve ben sadece arkadaşız ve bundan daha ötesi olmayacak. Bundan eminim ve kimseye bir şey söylemenin anlamı yok.”

“Anladım.” dedi Jessie, masadan bir kaşık alıp parlatmaya başlayarak. “Sadece arkadaş ha?” Yüz ifadesi inanmadığını söyler gibiydi.

“Evet.” diye gülümsedi Maddie. “Ama onu görmem gerekir, Jessie. Çocuk çok yakışıklı.”

“Evet, ben de böyle düşünmüştüm.” Jessie bir kahkaha attı.

Maddie, Baxter ailesi kuzenlerinin sıkı dostlar olmasına bayılıyordu. Kendisi en büyükleriydi ve onu on altı yaşındaki Jessie takip ediyordu. Ardından her ikisi de on beş yaşında olan Cole ve Hayley, sonra da iki yaş küçükleri Tommy geliyordu. Yaşça daha büyük olan kuzenler birlikte takılmaya bayılıyorlardı ve birbirleri hakkında neredeyse her şeyi biliyorlardı. Aynı şey daha genç olan grup için de geçerliydi ama henüz etrafta koşturup birlikte oynamaktan daha fazlasını yapacak yaşa gelmemişlerdi.

Jessie daha da alçak sesle konuştu. “Bana ondan bahsetsene.”

“Sadece bir arkadaş işte.” Maddie gülümsedi. Kalbini fazla kaptırmamaya çalışıyordu. “Ama harika bir insan. Çok kibar biri. Ve Liberty Üniversitesi’nde birinci sınıf öğrencisi.”

“Vay canına!” Jessie’nin gözleri ışıldadı. “Aynı zamanda inançlı biri mi?”

“Evet. Ve çok esprituél.”

Tam bu sırada Hayley tekrar içeri girdi ve mutfakta Maddie ve Jessie’nin çalışmakta olduğu alana doğru yürüdü. “Yardım edebilir miyim?”

“Tabii ki!” Maddie, bir parça beze parlatıcı döktü. “Kendine bir çatal veya kaşık seç ve onu bu kumaşla iyice parlat.”

“Aynı Chrysler Binası’nın tepesi gibi!” Hayley sırttı. Sürekli *Annie* müzikalinden alıntılar yapıyordu. Bu onun en sevdiği gösteriydi.

“Evet.” Maddie, kız kardeşine sarıldı. Kimse Hayley’yi ondan daha çok sevemezdi. Onun özürlü olduğunu tekrar hatırladığında, Jessie’yle olan sohbetini bir anda unuttu. Hayley eline bir kaşık alıp onu parlatmaya başladı ve hiç de fena bir iş çıkarmadı. Ancak Maddie ve Jessie aynı süre içinde adam çok daha fazlasını parlattılar.

O gece, Clear Creek’teki evlerine döndükten uzun bir süre sonra Maddie, Connor’ı düşündü. Bir gün ona Hayley hakkındaki gerçek hikâyeyi anlatabilir miydi, emin değildi. Annesi, kızının sessizliğini fark etmişti.

“Tatlım, sen iyi olduğundan emin misin?” Maddie yatmaya hazırlanırken annesi odasına uğradı.

“İyiyim.” diye karşılık verdi Maddie, gülümsemeyi unutmuyarak. “Anne, sen hiç bir mucize için dua ettin mi?”

Annesi son derece güzel, uzun boylu, zarif bir kadındı. Kısa kesilmiş koyu renk saçları vardı. Maddie’den daha ciddi bir karaktere sahipti, daha sol-beyinli biriydi. Ama yine de her zaman Maddie ve Hayley ile aynı kafada olmaya çaba göstermişti. Bir kıyafete ihtiyaçları olduğunda, bunu bir anne-kız alışverişi gününe çevirmişti. Bazen her ikisini de kahve içmeye götürür, değerli anlar yaratmaya çalışırdı.

Yatak odasının ışığını kapatıp Maddie’nin yatağının yanına yürüdü ve kenarına oturdu. “Yani belli bir mucizeden mi bahsediyorsun? Örneğin, Tanrı’nın sırf Noel zamanı olduğu için mucizevi bir olay gerçekleştirmesi gibi?”

“Onun gibi bir şey.” Maddie bir süre düşündü. “Ben daha çok... Tanrı’nın gerçek olduğunu ispatlayan bir mucizeden bahsediyorum.”

“Tatlım...” Annesinin yüzü endişeyle dolmaya başlamıştı. “Tanrı’nın varlığından şüphe mi ediyorsun?”

“Hayır, hayır, öyle değil.” diye cevapladı Maddie hemen. “Yani... Şüphe ettiğim falan yok.” Bir an duraksadı ve ruhunu sıkıan bazı düşünceler yüzeye çıkmaya başladı. “Ama bir düşünsene anne... Hayley’i düşün. Ya Erin Teyze, Sam Enişte ve tüm aile? Kazadan bir tek küçük Amy sağ çıktı.” Gözleri doldu. “Sence Tanrı’nın yanımızda olduğunu ve bizi sevdiğini kesin olarak bilseydik güzel olmaz mıydı?” Annesi derin nefes aldı ve başını salladı. “Tatlım, Tanrı bize sevgisini ni şimdiye kadar yüzlerce kez gösterdi.”

“Size göstermiş olabilir ama bana değil.” diye karşılık verdi Maddie. “Ben... Artık büyüdüm ve... iyi olurdu.”

“Evet, sanırım olurdu.” dedi annesi, kızının alnına düşen saçları çekip onu öperek. “Senin için dua edeceğim, tamam mı?”

“Teşekkürler.” dedi Maddie, biraz rahatlamış gibiydi. “Böyle bir şeyi istemenin bir sakıncası yoktur diye düşünüyorum.”

“Doğru düşünüyorsun.” diye karşılık verdi annesi. Sonra kızının komodinin üzerinde şarja bırakılmış olan telefonunu gördü. “Seçmelerde tanıştığın çocuktan haber aldın mı?”

“Daha önce görüştük.” diye yanıtladı Maddie gülümseyerek. “Bu akşam ailesiyle olacakmış. Clear Creek’te oturuyorlar, golf sahasının yanında.”

“Şey... Belki onu bize davet edersin.”

Connor’ın yakında gidecek olması gerçeği, Maddie’nin içindeki neşeyi bir parça söndürdü. “Pazar günü okula geri dönüyor.”

“Ama yakında tekrar gelecek, öyle değil mi?” diye sordu annesi.

“Evet.” dedi Maddie. Bunu düşünmemişti. Connor çok yakında tiyatrodaki üç haftalık prova dönemine katılacaktı. Aralık ayının büyük bir bölümü boyunca her gece provalarda görüşebileceklerdi. “Göreceğiz bakalım.”

Annesi ayağa kalktı. “İyi geceler, tatlım. Tanrı’yı her zaman yanında hisset.” Bu onun her gece söylediği bir şeydi. Hem Maddie’ye hem de yan odada uyumakta olan Hayley’ye.

“Kalbim kadar yakın hissedeceğim.” dedi Maddie. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni.” Annesi yatak odasının kapısına kadar yürüdü ve durdu. “Bana şu çocuktan bahsettiğin için teşekkürler. Adı Connor’dı, değil mi?”

“Evet.” Connor’ın adını duymak bile Maddie’nin yüreğinin pır pır etmesine neden olmuştu.

“Mucize konusunu açtığın için de teşekkür ederim.”

“Önemli değil.” Maddie, odanın karanlığının içinde gülümsedi.

Annesi kapıyı çekip dışarı çıktı. Maddie uzun bir süre pencereden dışarısını seyretti. Bazı gecelerde –tıpkı bunun gibi– Clear Creek üzerinde parlayan yıldızları izlerdi. “Oralarda bir yerde olduğumu biliyorum, Tanrım. Yıldızları gökyüzüne sadece sen böyle asabilirsin.”

Tanrı belki bir cevap vermek ister diye bir süre sessizce bekledi.

“Her neyse... Ben bir mucize diliyorum. Ama benim için değil, kız kardeşim Hayley için. Biraz daha iyileşmesini diliyorum. Hatta bugünle yeni yıl arası bir zamanda.” Maddie tekrar bekledi. “Hayley’yi sevdiğini biliyorum, Tanrım. Ailemi de seviyorsun. Ama eğer bana bir işaret verebilseydin... Mucizelerinin var olduğunu gösteren bir kanıt... Bu harika olurdu. Teşekkürler, Tanrım... Gerçekten.”

Duanın ardından, Maddie sırtüstü yattı ve düşüncelere daldı. Acaba Hayley’nin başına gelenlerden kendisinin sorumlu olduğunu annesine açıklamalı mıydı? Anlayış gösterir miydi? Ya onu suçlarsa?

Hayır, Hayley hakkındaki duygularını paylaşamazdı. Bu utancı kendisine saklamalıydı. Connor Flanigan’a gelince, bu beraberliğin sonu hiçbir yere varamazdı. Buna izin veremezdi. Eğer Hayley bir

aşk bulacak kadar iyileşemeyecekse, o zaman o da yalnız kalmalıydı. Her neyse... Zaten sonunda Connor'a Hayley konusunu açması gerekecekti ve bunu yaptığında genç adam onunla zaten çıkmak istemeyecekti.

Onunla hiçbir şey yapmak istemeyecekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

John Baxter, masmavi gökyüzüne baktığında ve on beş dereceyi bulan hava sıcaklığını hissettiğinde, bunun harika bir Şükran Günü olacağından emin oldu. Ashley ve Landon'ın evine ilk varanlar o ve karısı Elaine'di. Vakit öğleden hemen sonrasıydı. Elaine iki adet cevizli turta, John ise her yıl olduğu gibi kendisinin yaptığı birkaç kutu yoğun krema getirmişti.

"Baba!" Ashley kapıda karşıladı. "Elaine! Şükran Günü'nüz kutlu olsun!"

Landon da hemen karısının arkasındaydı ve mutfaktan çocukların –Cole, Amy, Devin ve Janessa– sesleri geliyordu. "Dede!" diye bağırarak koştu Amy. Ardından büyükbabasının beline sarıldı. "Bu en güzel Şükran Günü olacak!"

"Ben de tam böyle düşünüyorum." dedi John Baxter ve o da Amy'ye sarıldı. Sonra da diğer torunlarını kucakladı.

"Bunlar benim en güzel tatlılarım." Elaine, eğilip dört yaşındaki Janessa'yı kucakladı. "Bu yeni bir saç bandı mı?"

"Evet." Janessa, etrafında döndü. "Annem bana bir hanımefendi

gibi nasıl yürüyeceğimi öğretiyor.”

John, kolunu karısının omuzlarına doladı. “Bu harika, Janessa. Sen muhteşem bir hanımefendi olacaksın. Tıpkı Amy gibi.”

Hep birlikte mutfağa geçtiler. John elindeki krema kutularını masaya koydu ve bir süre sessiz kalarak anın değerini sindirmeye çalıştı. Kızı Ashley inançlı olma yolunda önemli adımlar atmış ve daha sevecen bir insan haline gelmişti.

Ashley, annesi öldükten sonra, babasının sonsuza dek bekâr kalacağını düşünmüştü.

John da aynı şeyi düşünmüştü. İlk karısı, ilk aşkı asla kansere yenik düşmemeliydi. Ama düşmüştü.

Hiç kimse, bir gün Elaine adında bir kadının da aileye dâhil olacağını tahmin etmemişti ama bu gerçekleştiğinde, en büyük sıkıntıyı Ashley yaşamıştı. Ancak aradan geçen yıllar içinde bu da değişmiş ve artık arada hiçbir gerginlik kalmamıştı. Daha büyük olan çocuklarında da bir sıkıntı yoktu. Herkes Elaine’i seviyordu.

Torunlar da seviyordu Elaine’i. En çok seven ise Amy idi. Ve bu gece, John Baxter’ı en çok düşündüren kişi Amy’ydi; özellikle, yemeğin ardından yapacağı açıklamayı göz önünde bulundurduğunda. Kendra Bryant, Noel yemeğine geliyordu. Karar kesindi. John’un tek isteği, herkesin bir şekilde bu yemeğe katılabilesiydi. Ashley, hayatındaki diğer pek çok zorluğa göğüs germişti. Amy de öyle. John, her ikisinin de bu durumu kabullenmelerini ümit ediyordu.

Takip eden yarım saat boyunca ailenin diğer üyeleri de eve vardılar. Dayne, Katy ve üç çocuğu havaalanından doğrudan geldiler. Çocuklar uzun uçuştan dolayı yorgundu ama çok geçmeden kendilerini toparladılar.

“Sana bebek evimi göstereyim mi?” Janessa, elini küçük kuzeni Sophie’ye uzattı. Ardından iki kız üst kata yöneldiler.

Dayne, bebeğini kucağında tutuyordu. “Bir ay boyunca bu günü

iple çektik." Sonra Katy'ye bir bakış attı. "Sizlere bir sürprizimiz var!"

Herkes bakışlarını Dayne'e çevirdi. "Yoksa yeni bebek yolda mı?" diye sordu Cole heyecanla.

"Hayır!" dedi Katy gülerek ve kocasının koluna girerek. "En azından şimdilik değil."

"Ocak ayının sonuna kadar burada kalıyoruz!" Dayne, hâlinden son derece memnun görünüyordu. "Artık burada daha çok, Los Angeles'ta daha az vakit geçirmeye karar verdik."

"Bu harika bir haber!" Cole, kafasıyla arka bahçeyi işaret etti. "Futbol maçı için hazırlıklara başlıyorum."

John gülümsedi. Ailesinin bir arada olmaktan sevinç duymasına ve bu uğurda fedakârlıkta bulunmamalarına çok seviniyordu. Tekrar kapı zili çaldı ve bu sefer gelenler Luke, Reagan ve çocukları oldu. Elaine küçük erkek çocuklara bir kutu dolusu oyuncak tuğla getirdiğinde de kapıdan içeri Kari, Ryan ve onların çocukları girdi.

"Kızlar, yukarıda Janessa'nın bebek eviyle oynuyorlar." Ashley, ablasının en küçük kızını merdivenlere doğru yönlendirdi.

Annie hemen kuzenlerinin yanına koştu. Üç kız çok iyi arkadaşlardı. Hepsi de sarı saçlı, mavi gözlü küçük prenseslerdi. Muhteşem hayal gücüne sahiptiler ve şarkı söyleyip dans etmeye de bayılıyorlardı. John, oğlu Dayne ve gelini Katy ile daha sık görüşeceği için mutluydu. Torunu Sophie'nin en sevdiği şey de burada kuzenleriyle vakit geçirmektir.

Brooke, Peter ve kızları en son varanlar oldu. "Bezelyeyi yaktım da tekrar pişirmek zorunda kaldım." diye duyurdu Brooke. Elinde kocaman bir güveç kabıyla içeri girip mutfığa doğru ilerledi. "Bu yüzden geç kaldık."

"Ona alarm kurmasını söyledim ama..." dedi Peter kıkır kıkır gülererek. "Brooke'u tanıyorsunuz, kimsenin yardımını istemez."

"Doğru." dedi Brooke omuz silkerek. Bir güveç dolusu yemeği

mutfak tezgâhının üzerine yerleştirdi. “Tam da şükran Günü’nde başıma geldi, inanabiliyor musunuz?”

Ergen yaşlardaki kuzenler giriş salonundaki piyanonun yanında toplandılar. Bazıları piyano dersi alıyordu ve Tommy “Away in a Manger” adlı parçayı çalmaya başladığında, ortama yeni bir coşku eklendi.

“Bu harika!” Reagan, bir kaşını kaldırarak Luke ve John’a sonra da diğerklerine baktı. “Eskisinden çok daha iyi çalıyor.”

“Kafasını sizin merdivenin korkuluğuna sıkıştırdığı günleri hatırlıyorum.” Diğerkleri kahkaha atarken John da gülümsedi. “Ama artık koca adam oldu.”

“şükürler olsun.” Luke, odada dolaşarak herkesi kucakladı. John’un yanına geldiğinde durdu. “Baba... Sen her zaman şükran Günü’nü de en az Noel kadar sevdiğini söyledin.” dedi gözleri ışıldayarak. “şimdi nedenini çok iyi anlıyorum. Birlikte olmaktan daha güzel bir şey olamaz.”

Bir süre herkes mutfakta yemek hazırlamakla meşgul oldu. Sonra saat bir sularında –hindi hâlâ fırında pişerken– herkes Baxter Ailesi Yıllık şükran Günü Futbol Maçı için arka bahçede toplandı. Bu senenin oyun sorumlusu Cole’du.

“Pekâlâ, eğer şimdi adınızı okursam A Takımı’ndasınız.” Sonra bir dizi isim okudu ve en sonunda kendi adını duyurdu.

“Bu maçı biz kazanacağız!” diye bağırdı RJ. “En iyi takım bizim takımımız. Hadi!”

“İsmi okunmayanlar da B Takımı’nda.” Cole etrafa bakındı. “Herkes kendi takımıyla bir araya gelsin. Sonra kuralları açıklayacağım.”

Tommy, B Takımı’ndaki yerini aldı. “Maçı kesinlikle biz kazanmalıyız, çocuklar.” dedi. “Bu sene bizim senemiz. Hadi göreyim sizi.”

John ve Elaine, A Takımı’ndaydı. Cole kuralları açıklarken birbirlerine öpücük verdiler. Elaine, kocasının kulağına eğildi ve “Baxter-

lar gibisi yok.” diye fısıldadı.

“Dünyanın en sevdiğim insanları.” diye karşılık verdi John, dikkatini Cole’a vererek. Kurallar çok basitti, tipik bir Amerikan futbolu oynanacaktı ancak rakibe çarparak onu yere düşürmek yasaktı.

Oyun başladı ve bir saatlik kıyasıya bir mücadelenin ardından maçı A Takımı kazandı. Tommy maçı kaybettikleri için şakadan dudaklarını büzdü. “Bir oyun daha oynasaydık kesin biz kazanırdık.” Parmağıyla Cole’a işaret etti. “Seneye, kuzen!”

“O gün de yeneriz.” sizi dedi Cole gülerek. “Aynı takımda olmadığımız sürece tabii.”

İki kuzen neşeyle güldüler ve sonra ellerini yüzlerini yıkamak üzere diğerleriyle birlikte içeri girdiler. Ardından herkes salona kurulmuş olan iki uzun masadaki yerini aldı. John, tüm çocuklarını ve torunlarını bir arada görmekten çok mutlu olmuştu. Bir an için, gözlerini boş sandalyeye dikti. Bir sandalyeyi artık aralarında olmayanları hatırlatması için boş tutarlardı: ailenin hem annesi, hem büyükannesi Elizabeth Baxter; Erin, Sam ve üç kızları Clarissa, Chloe ve Heidi Jo; Ashley ve Landon’ın bebeği Sarah için.

Bu yıl Ashley yiyecekler için ayrı bir masa daha kurmuştu. Landon’ın kesmekte olduğu hindi, masanın tam ortasındaydı. Her iki tarafında patates püresi ve fırınlanmış elma dilim patates bulunuyordu. Masada Cole’un ünlü çeşnili mısır ekmeği ve Baxter Noel salatası da vardı. Bunu Reagan ve Luke’un ev yapımı et sosu ve Dayne ve Katy’nin özel yabanmersini kreması takip ediyordu. Tüm bunlara geçen sene mevcut olmayan bir dizi farklı yemek ve meze de eşlik ediyordu.

Herkes yerini aldığı anda, Ashley babasına baktı. “Baba... Duayı sen eder misin?” Bu onların bir aile geleneği idi ve John Baxter her yıl günün şartlarına uygun olacak şekilde dua ederdi. Bazı yıllarda büyük acılar ve trajediler yaşamışlardı. Diğer yıllar yeni bir yaşamı

ve umudu içermişti. Bu yıl ise... Bu yıl yemekten sonra Kendra Bryant ve onun Noel yemeğine katılması meselesini konuşacaklardı.

Ama henüz değil. John, ailesine gülümsedi. "Dua edelim." Masanın etrafındaki Baxter Ailesi'nin çocukları, eşleri ve onların çocukları elele tutuştular, gözlerini kapattılar ve başlarını öne eğdiler.

"Tanrım, bu şükran Günü'nde sana sesleniyor ve bugüne kadar bize sunmuş olduğu tüm nimetler için teşekkür ediyoruz. Bugün burada huzurunda olabildiğimiz için minnettarız. Bizlere sağlık ve uğruna yaşamaya değer bir hayat verdiğin için teşekkürler. Harika bir yıl geçirmemizi sağladın ve bunun için sana çok şükrediyoruz."

John bir süre sessiz kaldı. "Sen bizleri bugüne kadar pek çok konuda sevindirdin. Okulda, evde ve iş hayatımızda... Bize sağladığın en büyük sevincin, burada hep birlikte olabilmemizin sevinci olduğuğun farkındayız. Hepimiz birbirimiz için bir hediye-yiz. Bugün için sana teşekkür ederiz. Bugünün her değerli anının keyfini çıkarmamızı sağla. Bu yemek için ve onu hazırlayan ellere kuvvet verdiğin için sana çok teşekkür ediyoruz. Âmin."

Her iki masadan da koro halinde âmin sesleri yükseldi.

Yemek esnasında herkes en çok hangi konuda şükran duyduğu-nu açıklamaya başladı. John, günün en çok bu bölümünü seviyordu. Ailenin en genç üyelerinin kalplerindeki duyguları kısaca duymak bile onu son derece mutlu ediyordu.

Yemek bittiğinde, yaşça daha büyük olan kızlara –Maddie ve Jessie'ye– çocukları üst kata çıkarmalarını söyledi. Yüzlerindeki endişeyi gördüğünde de gülümsedi. "Her şey yolunda, sadece konuşmamız lazım."

Tüm çocuklar ayrıldığında, John yetişkin çocuklarını ve eşlerini salonda topladı. "Ne kadar güzel bir şükran Günü." dedi gülümseyerek. Herkes oturduğunda da derin bir nefes verdi. "Sanırım konunun ne olduğu tahmin etmişsinizdir. Kendra Bryant, yani

Erin'in kalbini taşıyan kadın."

Luke oturuş şeklini değiştirdi. "Onunla hâlâ tanışmamızı istiyor musun? Yani Noel akşamında?"

"Evet." John, gözlerinin dolduğunu hissetti. "Onu davet ettim. Ve o da bize katılmaya karar verdi."

İşte. Gerçekler masaya yatırılmıştı.

John herkesi ve farklı şekillerde verdikleri tepkileri gözlemledi. Katy ve Dayne gözlerini John'dan ayırmadan birbirlerine doğru eğildiler. Sözlerinin devamını bekliyorlardı. Ashley boynunu öne eğmişti, Kari ve Ryan da öyle. Brooke, Peter'ın elini tuttu ve birlikte başlarını salladılar. Söz konusu daveti onaylar gibiydiler.

John tekrar derin bir nefes verdi. "Herkesin benimle hemfikir olmadığını farkındayım. Ve doğru, bu kadını tanımıyoruz." Karısının kendisine biraz daha sokulduğunu hissetti.

"Başka bir zaman olsa daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu Luke gergin bir şekilde. Biraz daha dik oturup etrafına baktı. "Noel'de *ai-leyle* bir araya gelinir, oysa bu kadın... O bir yabancı."

"Bu çok doğru." John sakinliğini koruyordu. Luke'un duygularını anlıyordu. "Mesele şu ki Kendra Bryant, Tanrı'ya inanmayan bir kadın. Noel'e inanmıyor." Etrafına baktı. "Ama burada... Hepimizle birlikte olursa, gerçekleri öğrenmek ve Tanrı'yı anlamak için büyük bir fırsat yakalamış olacak."

Ashley ensesini ovuşturdu ve bakışlarını babasına çevirdi. "Ben bunu yapamam, baba. Amy için biraz fazla olur."

"Anlıyorum." John yüreği parçalanarak başını salladı. Bu iş beklemediğinden daha zordu. "Sürekli kendime sorup duruyorum... Erin ne isterdi diye. Ve kesinlikle eminim ki Erin, Kendra Bryant'ın Tanrı'yı tanıdığını görmek isterdi. Ona kucak açmamızı arzulardı. Özellikle bir Noel akşamında."

"Ben burada olacağım." Dedi Brooke, kararlı ve hâlden anlar bir

şekilde. “Noel akşamında, Erin’in kalbinin bir başkasının hayatını kurtarmış olmasına doğrudan tanık olmak istiyorum. Biraz zor olacak ama bu tecrübenin bir parçası olmak istiyorum.”

Peter da onunla aynı fikirdeydi. Dayne ve Katy ile Kari ve Ryan da öyleydi. Herkes olumlu yorumlar dile getirirken, Ashley derin bir iç geçirdi ve başını öne eğdi. Landon, kolunu karısının omzuna koydu.

Salonun diğer bir köşesinde bulunan Luke bezgince iç geçirdi. “Bu yemeğe ben de katılamam.” Önce Kari’ye, sonra da Brooke ve Dayne’e baktı. “Bunu kabul ettiğiniz için size kızgın değilim. Ama sanırım bu yıl ayrı yerlerde Noel kutlayacağız.”

“İsterseniz bu evi kullanabilirsiniz.” Ashley gülümsemeye çalıştı ama gözleri ona katılmıyordu. “Biz çocukları Landon’ın ailesinin evine götüreceğiz. Buradan arabayla sadece dört saatlik mesafede oturuyorlar.”

John, söz konusu kararının yarattığı etkiyi derinden hissetti. “Çok üzgünüm. Sizleri bu şekilde bölmeyi hiç istemezdim.”

“Bölünmüyoruz.” dedi Luke başını iki yana sallayarak. “Sadece, bu yıl biraz farklı olacak.”

Konuşma burada bitmiş gibiydi. Kimse ağır sözler sarf etmemiş veya öfkelenmemiş olsa da ortam gerilmişti. Gerginlik Baxterların bir aradayken pek yaşadıkları bir şey değildi. Sonunda toplantı bitti ve çocuklar tekrar büyüklerin yanlarına geldiler. Bulaşıklar kaldırılırken ve tatlılara geçilirken de aynı gerginlik devam etti.

Akşamın geri kalanı boyunca, John havayı değiştirmeye çalıştıysa da yetişkinler arasında zorlama ve kısa sohbetler yapıldı. Çok geçmeden herkes çocuklarını alıp evlerine dağıldı. Eski neşeye bir daha kavuşulamamıştı. John ve Elaine en sona kalmışlardı. Ashley onları kapıya kadar geçirdi.

John kızına sarıldı ve sonra gözlerinin içine baktı. “Üzgünüm

tatlım.” dedi iç geçirerek. “Her şeyi mahvettim.”

“Gerçekten de baba, daha iyi bir zaman seçebilirdin.”

Ashley’nin bu yorumu kırıcıydı. “Ben Noel’den önce bir arada olabileceğimiz başka bir fırsat olmaz diye düşündüm.”

Elaine de durumdan rahatsız olmuş gibiydi. “Ben arabada bekleyeceğim.” dedi ve Ashley’yi yanağından öptü. “Harika bir akşam yemeğiymiş, yakında görüşürüz.”

“Tamam.” Elaine arabaya binince Ashley kapıyı kapattı ve tekrar babasına döndü. “Baba... Bayram günlerini Erin, Sam ve kızları olmadan kutlamak zaten yeterince zor... Ve o kadının bir Noel akşamında burada olacağını düşünmek...” Gözleri doldu. “Eski bir yarayı deşmekten başka bir şey değil.”

“Çok üzgünüm.” John, durumu düzeltecek bir yol bulamıyordu. “Sanırım bu konuyu konuşmak için başka bir akşam seçmeliydim.”

Ashley kollarını kavuşturdu. “Ya da belki de o kadınla sadece sen buluşmalısın. Bunu senden başka isteyen olmadı.” Yanaklarına süzülen yaşları sildi. “Yani senin bu akşam yemeği fikrine katılmaya çalışıyorlar ama aslında istemiyorlar. Bunu göremiyor musun?”

John’un yüreği artık darmadağındı. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Baba-kız arasında yoğun bir duygusal gerginlik oluşmuştu. Nihayet Ashley derin bir nefes verdi ve “Senin hatan değil. Bunu yapmak doğrudur diye düşünüyorsun.” Tekrar gözyaşlarını sildi. “Ama bu kararın bizi bölüyor, olan bu. Ve bundan nefret ediyorum.”

John, kızını kollarının arasına aldı. “Bu benim de hiç hoşuma gitmiyor, tatlım.” Bir adım geri çekildi ama kolları hâlâ kızının omuzlarındaydı. “Dua etmenizi istiyorum. Bunu da bir şekilde aşabilmemiz için dua edin.”

“Edeceğiz.” Ashley başını salladı. Gözlerindeki sert ifade yumuşamaya başlamıştı. “Seni seviyorum, baba.”

“Ben de seni seviyorum.”

John, karısıyla birlikte eve dönerken Ashley’yle yaptığı bu konuşmayı düşündü. Doğruydı. Bunu da aşacaklardı. Ama kızını bu kadar üzgün görmüş olmaktan hicap duymuştu. Belki de hatalıydı. Belki de daveti yeni yıla ertelemeliydi. John bu üzücü ağırlığı ta ruhunda hissetti. Ancak karar verilmişti. O ve diğerleri Noel akşamını Kendra Bryant ile birlikte geçireceklerdi.

Ashley, Luke ve aileleri katılsa da katılmasa da.

ALTINCI BÖLÜM

Connor, tüm Şükran Günü boyunca Bailey'yi düşündü. Ablası son günlerde tuhaf davranıyordu. O ve Brandon birbirlerine daha bir düşkün olmuşlardı. Ve Bailey çoğu zaman güleceği yerde esniyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Connor, yemekten sonra ablasını bir kenara çekerek. "Çok yorgun görünüyorsun."

Bailey'nin gözleri gülümsemesiyle aydınlandı. "İyiyim. Sadece... Evet, biraz yorgunum, hepsi bu."

Bailey'nin yorgunluğunun sebebi tatlı yerlerken anlaşıldı. O ve Brandon bir süre birbirlerine bakıp gülümsediler ve sonunda Brandon meyve suyu bardağını havaya kaldırdı. "Sizlere bir müjdemiz var."

Connor, anne-babasının dikkatinin anında Bailey ve Brandon'a döndüğünü gördü. Çocuklar neler olduğunu hemen anlayamadıysa da onlar da yakına gelip söylenecekleri dinlemek üzere yerlerini aldılar.

"Geçen hafta öğrendiğimize göre..." Bailey önce Brandon'a, son-

ra annesine baktı. "Bir bebeğimiz olacak!"

"Ne!" Anneleri yerinden fırlayıp masanın etrafından Bailey ve Brandon'ın yanına gidip ikisine de sarıldı. "Gerçekten mi? Bu harika bir haber!"

Connor ve babası da ayağa fırladılar ve tebrik etmek üzere ikilinin yanına koştular. Diğer çocuklar da aynı şeyi yaptı. Aynı anda yükselen tebrikler ve bebeğin kaç aylık olduğuna dair sorular karşısında Bailey ve Brandon'ın gözleri sevinçle ışıldadı.

"Gün boyunca bunu sizinle paylaşmak için sabırsızlandık." dedi Bailey kocaman gülümseyerek. "Ama akşam yemeğinin tek konusu biz olmak istemedik. Onun için bu ana kadar beklemeye karar verdik."

"Bebek haziran ortası gibi doğacak." Brandon, karısının omuzlarını tutan kolunu gevşetti. "Bailey son zamanlarda kendini yorgun hissediyor ama çoğunlukla sadece sabahları mide bulantısı oluyor."

Akşamın geri kalanı boyunca konuşulan tek konu bu oldu. Anneleri her hamileliğin aynı olmadığını açıklarken, Bailey de eğer mümkünse doğal bir doğum yapmak istediğini söyledi.

"Bu harika!" Anneleri masada Bailey'nin yanına geçti ve kızının sırtını sıvazladı. "Süreç hakkında açık fikirli olmaya çalış. Eğer tıbbi bir müdahale gerekirse, o da yapılır elbette."

Sohbet sürerken, Connor tam olarak ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Ablası adına çok mutlu olduğu kesindi. Birkaç ay önce Bailey ve Brandon ailelerinden onlar için dua etmelerini istemişlerdi. Yaklaşık bir yıldır bebek sahibi olmayı arzuluyorlardı, onun için bu en harika haberdı. Dualarının tam cevabıydı.

Ama bu aynı zamanda bir değişimdi.

Küçüklüğünden beri ablası onun en iyi arkadaşı olmuştu. Birlikte tiyatrodaki görev almışlar, gece geç vakitlere kadar hayat, ilişkileri ve gelecek hakkında sohbetler etmişlerdi. Connor, Brandon'ın onun

için ideal bir koca adayı olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi bebek, ablasının daha çok vaktini alacak ve ona eskisi kadar çok zaman ayıramayacaktı.

Tüm bu duygularını bir kenara itti. Ablası için ondan daha mutlu olamazdı. Peki, kendisi ne zaman bir eş bulacaktı? Ablası gibi her şeyi paylaşabileceği iyi bir hayat arkadaşı bulması için aradan kaç yıl geçmesi gerekiyordu?

Yaklaşık yarım saat sonra mutfakta bulaşık yıkarken yanına Bailey geldi. "Selam... Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır." Connor ablasına gülümsedi. "Çünkü hâlâ bir lise öğrencisi gibi görünüyorsun."

"Liseyi bitireli beş yıl olduğuna da inanamıyorum." dedi Bailey. Eline bir havlu alıp bulaşıkları kurulamaya başladı.

"Kesinlikle." Connor başını iki yana salladı. "Son zamanlarda anemle babam gibi hissetmeye başladım. Sürekli zamanın ne kadar çabuk akıp geçtiğini düşünüyorum."

Düşüncelere dalmış bir şekilde birbirlerine gülümsediler. "Maddie'den n'aber?" Bailey tek kaşını kaldırdı. "Birlikte vakit geçirmekten çok hoşlanıyor gibi duruyorsunuz."

"Öyle." dedi Connor. Bütün gün Maddie'yi düşünüp durmuştu. "O inanılmaz biri. Ama onu üzen bir şey var ve ne olduğunu bir türlü çözemedim."

"Belki de kafası karışmıştır. Yani... Ne de olsa sen üniversite öğrencisisin filan."

Connor gülümsedi. "Bilemiyorum. Belki de gerçekten anlamsız. Noel'den sonra ben okulda yoğun olacağım, o burada olacak."

"Orası belli olmaz." Bailey, kurulama işini bitirip havluyu bulaşık makinasının kapağına astı. "Eğer ben burada ve kocam Los Angeles'ta o çılgın hayatın içindeyken biz bir yolunu bulabildiysek... her şey mümkün demektir."

“Ama herkes sizin gibi kismetli olmuyor.”

“Connor!” Bailey kardeşinin bu lafını nasıl yorumlayacağını bilememişti. “Lütfen bana şaka yaptığını söyle. Yalnızca on dokuz yaşındasın. Eminim senin de kismetin oralarda bir yerlerde. Onu bulduğunda kafanda hiçbir şüphe kalmayacak. Tamam mı?”

“Tamam.” Connor gülümsedi ve ablasını kısaca kucakladı. “Haklısın.”

“Haklıyım.” Bailey, erkek kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Tanrı’nın senin için çizdiği yol elbette ki benimkinden farklı olacak. Ama senin için mükemmel olacağından eminim.”

Connor, ablasının sözlerinden cesaret almıştı. O gece, Bailey ve Brandon ayrıldıktan sonra arka verandaya çıktı ve Maddie’yi aradı. Telefon çalarken kalbi pır pır ediyordu.

Maddie telesekreter devreye girmek üzereyken cevap verdi. “Alo?”

“Maddie, benim.” Connor bir an ne diyeceğini bilemedi. Soğuk hava yüzünden nefesi kesilmiş gibiydi. “Şükran Günü’nü kutlamak istedim.”

“Teşekkürler.” Maddie çok rahat değil gibiydi. Sanki bir sonraki lafının ne olacağına karar vermeye çalışıyordu.

“Yemeği kimlerle yedin? Annen, baban, sen ve kardeşin miydiniz?” Connor verandayı arşınılıyordu. Bu iş neden bu kadar zor gelmişti?

“Hayır... Teyzemin evine gittik. Bütün teyzelerim, eşleri ve kuzenlerim oradaydı. Galiba yirmi yedi kişiydik.”

“Vay canına!” Connor Bailey’nin müjdesini paylaşmak istedi ama sonra fikrini değiştirdi. Ablası henüz bunun herkes tarafından bilinmesini istemiyor olabilir. “Nasıl, iyi vakit geçirdiniz mi bari?”

“Evet.” diye yanıtladı Maddie. “Ya sen?” Arka plandan yüksek sesle konuşan bir kızın sesi geliyordu.

“İyiymi.” Connor durdu ve karla kaplı arka bahçeyi seyretti “Biz sadece dokuz kişiydik ama yine de çok eğlendik. Annemin pişirdiği en iyi hindiydi.” Arka plandaki kız sesini tekrar duydu. “Evde arkadaşların mı var?”

“Hayır, o benim kardeşim.” Maddie evin başka bir bölümüne geçmiş olmalıydı ki arka plandaki sesler kayboldu.

“Anladım.” Bu konuşma hiçbir yere gitmiyor gibiydi. Oysa sadece birkaç gün önceki seçmelerde inanılmaz bir çekim yaşamışlardı. “O zaman... Yarın tekrar kahve içer miyiz? Yoksa Kara Cuma alışverişine mi çıkacaksınız?”

“Bunu eskiden yapardık. Erkenden kalkar ve doğruca indirim yapan mağazalara giderdik.” Duraladı. “Ama artık yapmıyoruz. Neyse... Kahve içmeye gelemem. Yarın anneme Noel süslemeleri için yardım etmem gerek.”

“Anladım, tamam.” Connor elini saçlarında gezdirerek gözlerini yıldızsız gökyüzüne dikti. “Maddie... Her şey yolunda mı?”

“Evet, yolunda. Üzgünüm.” Maddie içini çekti. “Ama şimdi kapatmam gerek. Aradığın için teşekkürler.”

“Peki.” Connor vedalaşıp telefonu kapattı. *Buraya kadarmış. . . Maddie’nin benim için doğru kız olmadığı çok açık.*

Telefonunu cebine sokup içeri girdi ve kardeşlerine ortalığı temizlemelerinde yardımcı oldu. Ama Maddie ne kadar ilgisiz davranmış olsa da Connor bir türlü onu aklından çıkaramıyordu. O gece nihayet yatağına uzandığında aklında olan ne o mutlu Şükran Günü yemeğiydi, ne de ablasının harika müjdesi.

Maddie West’in, kalbini ele geçirmiş olan kızın yüzüydü. Hoşuna gitse de gitmese de.

Maddie yatağına uzanıp başını yastığa gömdü. Telefonda Connor'a çok kötü davranmıştı ve şu anda tek yapmak istediğı şey onu arayıp bu davranışının sebebini açıklamaktı. Connor'un bir suçu yoktu. Sorun, kalbinde hiçbir erkeğı yer olmamasıydı.

Her şeyi şimdi, daha hiç başlamadan bitirmek daha iyiydi.

Telefonu kapadığından beri gözyaşlarına boğulmamak için mücadeleye ediyordu. Ve birden yatağının yanında birisinin durmakta olduğunu fark etti. "Maddie?"

Annesiydi. Maddie yan tarafına dönerek annesine baktı.

"Tatlım... Sorun nedir?" Annesi yatağın kenarına oturup kızının yanağına dokundu. "Sen ağlıyor musun?"

"Özür dilerim. Ağlamamaya çalışıyorum." Maddie oturur vaziyete geçip dizlerini kendine doğru çekti. "Bugün hayatımın en güzel Şükran Günü'nü yaşadım. Gerçekten."

"O zaman sorun nedir?" diye tekrar sordu annesi endişeli gözlerle. "Erin teyzeni mi özledin?"

"Hayır. Yani elbette özlüyorum. Şey... Connor aradı ve yarın benimle kahve içmek istediğini söyledi ama ben ona hayır dedim."

Annesi bir süre sessiz kaldı. Yaşanan duruma bir anlam vermeye çalışır gibiydi. "Anlıyorum...Yani... Aslında evet mi demek istemiştin?"

"Hayır." Maddie'nin gözleri tekrar doldu. "Yani, evet... Ama yapamam." İçindeki sırrı yeterince uzun bir süre saklamıştı. Annesine sarılıp başını göğsüne yasladı. "Sana bir sır verebilir miyim? Sadece ikimizin arasında kalacak."

"Tabii ki." dedi annesi, kızının başını okşayarak. "Ben buradayım, tatlım. Ne zaman bir ihtiyacın olursa yanıdayım."

"Tamam ama özel konuşmamız lazım." Annesi kapıyı kapattırken Maddie komodine uzanıp bir kâğıt mendil aldı. "Hayley bunu hiçbir zaman duymamalı."

“Tamam.” Annesi tekrar yatağın kenarına oturdu. “Sorun ne?”

Maddie birkaç kez burnunu çekti. “Hayley ile ilgili. Aslında... Bu konuyu kimseyle paylaşmayacaktım. Ama bunu yapmazsan hayatıma devam edemeyeceğimi hissediyorum.”

“Hayley ile mi ilgili?”

“Evet.” Maddie derin bir nefes verip annesinin gözlerinin içine baktı. Bütün benliğiyle annesine gerçeği söylemek istiyordu. Yaptığı bir hata yüzünden Hayley’nin hayatını mahvettiğini ve bu yüzden yıllarca her gün suçluluk duyduğunu anlatmak istiyordu.

Ne var ki kelimeleri bir araya getiremedi.

Bunun yerine daha önce de bahsettiği şeyleri tekrarlayıp durdu. “Düşünüyordum da... Ben mutlu ve normal bir hayat sürerken Hayley’nin... Onun savaş veriyor olması... Bu hiç adil değil.” Gözlerinin kenarlarından süzülen yaşları sildi. “Neden Tanrı onu iyileştiremiyor ki?”

“Ah, tatlım...” Annesi tekrar sarıldı. “Tanrı onu iyileştirdi bile.”

“Ama anne o başkaları gibi değil.”

“Maddie, unuttun mu?” diye karşılık verdi annesi. Gözlerinde farklı bir ışıltı oluşmuştu. “Hayley bir daha asla yürüyemeyecekti. Bir daha asla ne görebilecek ne de bisiklete binebilecekti. Ama kazadan üç ay sonra beni görmeye başladı. Doktoru bunun bir mucize olduğunu ve hiçbir açıklaması olmadığını söyledi. Ve Hayley bir yıl sonra bisiklete binmeye de başladı.” Gözleri sulandı. “Hayley, Tanrı’nın varlığının yürüyen bir kanıtıdır. Eğer bu iyileşmeyi gösterdiyse, bu Tanrı’nın bir lütfudur, aksi takdirde kardeşin şu anda hâlâ bir hastane odasında yatıyor olurdu.”

“Anne.” Maddie’nin tüyleri ürpermişti. “Ben bunu bilmiyordum.” Hayley’yi görmek, konuşmak ve yürümekten aciz bir şekilde bir hastanede yatağında eriyip biterken hayal etti. Bu konu aile içinde hiç konuşulmamıştı. Annesine bakıp gözlerini kıstı. “Hayley hasta-

nede yatarken sana böyle mi demişlerdi?"

"Evet. Hayatının sonuna kadar yatalak olacağını söylemişlerdi, Maddie. Biz de bir mucize gerçekleştirmesi için Tanrı'ya dua ettik. Ve Tanrı bize gerçek bir mucize verdi. İsteyebileceğimizin... Düşünebileceğimizin ötesinde bir şey gerçekleştirdi. Kız kardeşin hayal edebileceğimizden çok daha sağlıklı şimdi."

Maddie bu konuyu bir süre düşündü. Hayley gerçekten de okula gidebiliyor, okuyabiliyor ve hatta gümüş takımları parlatırken ona yardım bile edebiliyordu. "Bir daha hiç yataktan çıkamayacağını mı düşünmüşlerdi?" Bunu neden daha önce hiç duymamıştı? "Ben kardeşime yardım etmesi için sürekli olarak Tanrı'ya dua ediyorum. Bilmiyordum, oysa çoktan etmiş bile."

"Artık biliyorsun." Annesi gülümsedi. "Haydi birlikte dua edelim."

Maddie başıyla onayladı. Uzun bir zamandır birlikte dua etmişlerdi. El ele tutuştular ve Maddie'nin iç huzura kavuşması ve Tanrı'nın Hayley'ye bahsettiği mucizenin devam etmesi için dua ettiler.

Bitirdiklerinde annesi ayağa kalktı. "Bu konuşmayı yaptığımız için çok mutluyum."

"Ben de." Maddie gülümsemeyi ihmal etmedi. Keşke bir de iyi hissedebilseydi. "Seni seviyorum, anne."

"Ben seni daha çok seviyorum." Annesi kızının yanaklarını ellerinin içine aldı ve ardından odadan çıktı.

Maddie, annesiyle yaptığı bu konuşmanın ardından daha iyi hissetmeliydi. Hayley'ye karşı taşıdığı suçluluk duygusundan bir parça arınmış olmalıydı. Ama hiç de öyle olmadı. O gece uykuya dalmadan önce Tanrı'nın gerçekleştirdiği mucizeyi düşündü. Eğer doktorların dediği doğru çıksaydı kız kardeşinin hayatının şimdi nasıl olacağını hayal etti. Ama yine de gerçek acı vericiydi. Eğer üzerine

düşen görevi yerine getirmiş olsaydı, Hayley zaten hiç bu hallere düşmeyecekti. Bu gerçeği annesiyle paylaşmamıştı.

Connor Flanigan ile paylaşmasıysa hiç mümkün değildi.

Connor'u düşünmek gülümsemesine yol açtı. Daha önce hiç görmediği bir rüyanın içindeymiş gibi bir gülümsemeydi bu. Connor'ın yanında olmak, onunla birlikte gülmek o kadar güzeldi ki. Eğer mümkün olsa onunla her gün görüşmek isterdi. Ama bunu yapamazdı.

Ne şimdi, ne de gelecekte.

Bu yüzden Connor Noel tatili için okuldan döndüğünde, ondan uzak kalabilmek için daha fazla çaba göstermeliydi.

Hayley'ye yaptığı şeyin bedelini ödemeye bir ömür yetmezdi.

O hatayı yaptığında küçücük bir kız olmuş olsa bile.

YEDİNCİ BÖLÜM

Şükran Gününü takip eden pazar günü tüm Bloomington'ı buz gibi bir rüzgâr esir almıştı ama bu durum Ashley, Landon ve çocukların şehir dışındaki Lander's Ağaç Çiftliği'ne gitmelerine engel olmadı. Burası Baxter ailesinin her yılbaşında evleri için ağaç almaya gitti yeri.

Ashley ve Landon, çocuklarını önce lobiye yönlendirdiler. Kari, Ryan ve onların çocukları çoktan gelmiş ve iki masa tutmuşlardı. Kari ayağa kalkarak Ashley'ye sarıldı. "Dışarıda dondurucu bir soğuk var."

"Ona içeride kalmasını söyledim." Cole, başıyla eniştesi Ryan'a işaret etti. "Bu sene ağaçları erkekler seçebilir." Gülümsedi. "Ama önce sıcak çikolata içeceğiz tabii."

Ashley, kaşkol ve eldivenlerini henüz çıkarmamıştı. "Bence bu iyi fikir."

Ryan, Landon ve Cole masadan ayrılarak sıraya girdiler. Sıcak çikolata ve ev usulü kurabiye geleneğinin bir parçasıydı. Ashley hemen Kari'nin yanındaki sandalyeye oturdu. Amy, Devin ve Janessa

da Kari'nin çocuklarının arasına sıkıştılar.

"Luke'tan haber var mı?" diye sordu Kari sesini alçaltarak. "Sanırım bugün gelmiyor."

"Indianapolis'ten buraya az yol değil. Bir hafta sonunda iki kez gelmek zor." Ashley kardeşinin Noel akşamı kararı yüzünden gelmediğine inanmak istememişti.

"Ama geçen sene geldiler." Kari kaşlarını çattı. "Bu gerginlik hiç hoşuma gitmiyor. Özellikle de o yaratınca."

"Biliyorum." Ashley, Amy'nin masanın diğer tarafından onları izlediğini fark edince sesini bir nebze alçalttı. "Bunu sonra konuşalım."

Tam bu sırada babaları ve Elaine içeri girdiler. Herkes gibi onlar da kışlık kıyafetler içindeydiler. John, atkısını çıkarıp grubun yanına yürüdü. "Hava tahminlerine göre daha fazla kar geliyormuş. Tarihin en soğuk kışını yaşayabilirmişiz."

"Ağaç almak için mükemmel bir gün." RJ, kuzeni Devin'a bakıp sırtıttı. "Ayrıca biz dağ adamlarıyız, soğuktan korkmayız."

"Aynen." Devin, RJ'den bir yaş küçüktü ama ikisi de Clear Creek İlkokulu'nda üçüncü sınıfa gidiyorlardı. "Cole'un fikri hoşuma gitti. Kadınlar içeride kalsın, biz erkekler işi hallederiz."

"Ama ya biz de ağaç seçmeye katılmak istiyorsak?" diye sordu Amy kıkırdarak. "Her dağ adamının bir dağ kadınına ihtiyacı vardır."

Brooke, Peter ve kızları da nihayet geldiler ve herkes sıcak çikolatasını içtikten ve kurabiyesini yedikten sonra birlikte ağaç seçmeye çıktılar. O vakte kadar rüzgâr iyice dinmişti o nedenle kimse içeride kalmadı. Ashley ve Landon, grubun biraz gerisinden yürüdüler.

"Babam durumun farkında değil mi?" dedi Ashley, kocasına. Sınirleri tekrar kabarmaya başlamıştı. "Luke'un nerede olduğunu sormadı bile. Bence bu hiç normal değil."

Landon, kolunu yavaşça karısının beline doladı. “O sadece günün keyfini çıkarmaya çalışıyor, Ashley. Biz de öyle yapmalıyız.”

“Biliyorum da...” Ashley bir an duraksadı. “En azından üzgün olması gerekir. Bütün bunları o yaptı.”

Karın içinde yürümeye devam ederlerken Landon uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra kollarını karısının omzuna götürdü ve onu daha da kendisine çekti. “Bildiğim tek şey, babanın seni çok sevdiği, Ashley.” Karısını alnından öptü. “Yine de... Bu durum sana acı verdiği için üzgünüm. Gerçekten.”

“Kusura bakma, asıl ben üzgünüm.” Ashley içini çekti. “Bugün özel bir gün. Niyetim moral bozmak değildi.”

Amy ve Janessa onlara doğru koşmaya başladılar. “Vahşi tabiatla kaybolmuş numarası yapacağız.” Janessa’nın gözleri keyiften ıslıl ıslıl parlıyordu. “Tamam mı? Siz de bize katılın.” Koluyla havada kocaman bir daire çizdi. “Dev bir fırtına geliyormuş ve aç kalmamak için ava çıkmak zorundaymışız.”

Ashley gülmemek için kendisini zor tuttu. “Tamam, biz sizi koruruz.”

“Avlanma işini bana bırakın.” Landon elini kaldırdı. “Siz kızlar, annenizin sığınacak bir yer bulmasına yardım edebilirsiniz.”

“Yaşasın!” diye bağırdı Amy ellerini çırparak. “Haydi, Janessa!” Birlikte grubun ön tarafına koştular.

Ashley tekrar güldü. “Böyle güzel bir günde Noel akşamını nasıl dert edebiliyorum acaba?”

“Çok doğru.”

Ashley temiz soğuk havayı içine çekti. “Babamın kararını sonra tartışırız.”

Bir tepeye tırmanıp birbirinden güzel ağaçların olduğu bir korya geldiler. Cole, burasının tüm ağaç çiftliğinin en güzel bölgesi olduğunu söyledi. Janessa, Amy ve kuzenleri de bir daha medeniye-

te geri dönememe ihtimaline karşı hep birlikte yaşayabilecekleri bir yer buldular. Ashley onların hayal gücünü neredeyse Noel'in kendisi kadar çok seviyordu.

Sonraki yarım saat içinde, her aile kendisi için bir ağaç seçti ve çocuklar sırayla testereyle bu ağaçları kestiler. Tepeden çiftlik evine doğru geri giderlerken, Ashley ve babası biraz geride kalarak kendileriyle diğerleri arasındaki mesafeyi açtılar. Güzel bir öğleden sonra olmasına rağmen, Ashley öfkesinin tekrar kabardığını hissetti. "Luke'un neden burada olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Babası kızının bu ses tonu karşısında biraz şaşırmıştı. "Yapacak işleri olduğunu söyledi."

"Nedeninin bu olmadığını biliyorum." Ashley, sesinin tonunu kontrol altında tutmaya çalıştı. "Baba, o bu konuda çok kızgın ve ben de öyleyim."

"Kendra konusu." Babası soru soruyor gibi değildi.

"Evet!" Ashley zor nefes alıyordu. "Noel özel bir zamandır, baba. Lütfen... Kendra'yla başka bir zaman görüşemez misin? Seneye herhangi bir gün."

"İyi de... Kendra geleceğini teyit etti bile." Babası önlerindeki kaplı zemine bakıyordu. "Onunla Noel akşamında bir arada olmak benim için önemli."

Ashley, babasının ses tonundan bu konunun kapandığını anlamıştı. "Noel bizim için de önemli."

"Bu konuda kızgın olduğun için üzgünüm, Ashley." diye karşılık verdi babası gözlerini kısarak. Bu konu gündeme geldiğinden beri ilk kez bu kadar hoşgörüsüz davranıyordu. "Beni anlayacağınızı sanmıştım."

"O zaman başka şansım kalmıyor." Ashley bundan, babasıyla kavga etmekten nefret ediyordu. "Fikrini değiştiremeyeceksin. Pekâlâ." Esen soğuk rüzgâr nedeniyle paltosuna biraz daha sarındı.

“Biz orada olmayacağız.”

“Amy için endişeleniyorsun.” Babası hüzünlü bir şekilde gülümsemi, yün beresi kaşının üzerine düşmüştü. “Bunu anlıyorum. Ama ona sordun mu hiç?”

“Baba, sen ciddi misin?” Ashley sesini yükseltti ama bu yaptığından hemen utandı. Bu tartışma hiçbir yere varmayacaktı. Rüzgâr tekrar şiddetlenmişti ve beraberinde kar taneciklerini savuruyordu. Ashley, daha iyi duyması için babasının yanına sokuldu. “On yaşındaki bir çocuğa annesinin kalbini taşıyan bir yabancıyla tanışmak isteyip istemediğini mi sormamı istiyorsun?”

“Bilemiyorum.” Babası, ellerini ceplerinin derinine soktu. “Bu konuda dua ettiğimde, nedense bu buluşmanın Amy için iyi olacağı hissine kapılıyorum. Hatta onu iyileştireceğini hissediyorum.”

“Hiç sanmıyorum.” Ashley çileden çıkmıştı. “Gel seninle anlaşımadığımız konusunda anlaşalım. Ben senin Noel sonrasına veya Amy’nin büyüdüğü günlere kadar bekleyebileceğini sanmıştım. Ama öyle olmadığı anlaşılıyor.” Bir an duraksadı. “O zaman sen kendi bildiğini yap, biz de kendi bildiğimizi.”

John Baxter bir süre sessiz kaldı. Baba-kız hâlâ grubun biraz arkasından yürüyorlardı; diğer herkes eve götürmekte oldukları ağaçların heyecanı içindeydi. “Çok üzgünüm Ashley, gerçekten.”

“Baba, eğer üzgün olsaydın bu daveti iptal ederdin.” Gözleri yaşlarla dolduğundan yürümeye devam edemedi. “Bunu hâlâ anlamıyor musun?”

“Daveti iptal etmem mümkün değil. Artık olmaz.” Kızına döndü. “O kadına söz verdim.”

“Tamam.” Ashley kollarını kavuşturup tekrar yürümeye başladı. “Bu kadar yeter. Konuyu kapatalım.”

“Lütfen kızma Ashley.” Kızının yanında yürüyor ama sesi öncesinden çok daha moralsiz çıkıyordu.

“Ben öfkeli değilim. Yalnızca kırıldım.”

“Özür dilerim.” Babası, ellerini paltosunun ceplerine soktu. “Gerçekten üzgünüm.”

İki saat sonra tüm ağaçlar araçlara bağlanmıştı. Birer tur daha sıcak çikolata içtikten sonra herkes dağıldı. Yarı yola geldiklerinde Ashley, babasına sarılıp onunla vedalaşmadığını fark etti. Bundan hiç hoşlanmadı. Aralarındaki gerginlik had safhaya ulaşmıştı. O ve babası daha önce hiç böyle olmamışlardı. Derin bir iç geçirdi.

Eve varıp hep birlikte salonda ağacı kurmaya başladıktan bir süre sonra Landon etrafına bakındı. “Amy nerede?”

“Yukarıda.” Cole, yere uzanmış ağacın gövdesini bir ileri bir geri hareket ettirip en uygun noktayı bulmaya çalışıyordu. “Biraz yorgundu. Ya da üşümüştü. Belki de her ikisi birden.” Ağacı tekrar hareket ettirdi. “Baksana baba, sence bu nasıl?”

Ashley birden korkunç bir düşünceye kapıldı. Ya Amy, babasıyla konuştuklarını duyduysa? Küçük bir çocuk olabilirdi ama etrafındaki konuşmaların son derece farkındaydı.

Özellikle annesiyle ilgili olanların!

Ashley hızla üst kata çıkarak koridorun sonunda bulunan Amy’nin odasına doğru yürüdü. Bu onun yıllar önceki kendi odasıydı. Işıklar kapalıydı. İçeriye göz attı ve Cole’un haklı olduğunu gördü; Amy uyuyordu.

Uzun bir süre küçük kızı seyredip dua etti. *Tanrım, onun incinmesine izin verme. Zaten çok büyük kayıplar yaşadı. Bize onu nasıl sevmemiz gerektiğini göster. Özellikle şimdi... Bu Noel zamanında.*

Sonra eğilip Amy’yi yanağından öptü ve onu uyumaya bırakarak odadan çıktı. Neler duymuş olabileceğini sonra konuşurlardı.

Ashley ve Landon yılbaşı süslerinin bulunduğu kutuları çıkarıp çocuklarla birlikte hummalı bir süsleme işine giriştiler. Evet, çocuklar haklıydı; bugüne kadarki en güzel ağaç buydu. O kadar güzeldi ki gerçek değilmiş gibi duruyordu.

Bir süre sonra Amy de onlara katıldı. O da en az diğer çocuklar kadar mutlu görünüyordu ve kendisini ağacı süslemenin heyecanına kaptırdı. Daha önce söylenen bir şeyi duyup da buna üzülmüş gibi durmuyordu. Bu nedenle Ashley ona ne duyduğunu sormamaya karar verdi. Sormak onu huzursuz edebilirdi. Bu ihtimali şimdilik unutmak daha iyiydi.

Ya soğuk havadan ya da ağaç çiftliğindeki yürüyüşten ötürü çocuklar, süsleme işi bittikten sonra her zaman olduklarından daha yorgundu. Saat sekiz olduğunda hepsi yataklarındaydılar. Salon tamamen sessizleşmişti ve Landon karısını yıllar içinde biriktirdikleri fotoğraflı süslemeleri incelerken buldu.

“Noel zamanını en çok burada, senin yanıdayken hissediyorum.” Ashley, kocasına gülümsedi ve kollarını beline doladı. “Bak burada Cole’un iki yaşındayken yaptığı süslemeler var. Çocukların yıllar içindeki farklı fotoğrafları. Her yıl sanki bütün eski Noeller bir ağaçta toplanıyor.”

“Hım...” dedi Landon, karısını kendisine çekerek. “Ben de Noel zamanını en çok senin yanında, sen neredeyse orada hissediyorum.”

Ashley, kocasının gözlerinin derinliklerine baktı. “Sence Amy iyimidir?”

“Öyle görünüyordu.” Landon, karısının alnındaki saçları kenara itti. “Sana daha önce dünyanın en güzel saçlarına sahip olduğunu söylediler mi?”

“Bana bunu yakışıklı bir centilmenin söylediğini hatırlar gibiyim.” Ashley dertlerinin biraz hafiflediğini hissetmişti. “Birkaç kez

söylemişti galiba.”

“Şey... O centilmenin bir önerisi var.” Landon pencereden dışarı bakıyordu. “Arkadaki dereye doğru yürüyelim, kar hâlâ yağıyorken.”

Ashley, kocasının bu yönüne, herhangi bir anı unutulmaz bir anıya dönüştürebilmesine bayılıyordu. Landon bunu tanışmalarının ilk günlerinden, onu kendisine âşık etmeye çalıştığı günlerden beri yapmaktaydı.

O dönemde Ashley sırf inatçılığı yüzünden neredeyse hayatının aşkını kaçıracaktı. Peşini bir türlü bırakmayan Landon’ın çıkma tekliflerini sürekli reddetmişti ve bunun tek sebebi, Landon’ı fazla güvenilir bulmuş olmasıydı. Ama artık birbirlerine deli gibi âşıklardı. Bir zamanlar böyle bir aşkı kaybetmenin eşiğine geldiklerini fark etmiş olmalarının bir sonucuydu bu.

“Hım...” Ashley eğilip kocasını öptü. “Yürüyüş kulağa hoş geliyor.”

Kalın bir şeyler giyerek el ele tutuştular ve yeni yağan kara adım attılar. Dolunay, beyaz örtünün üzerinde rengârenk bir parıltı oluşturmuştu. “Gündüz vakti gibi aydınlık.” Landon gökyüzüne baktı. “Daha güzel bir kar yağışı görmedim bugüne kadar.”

“Mükemmel.” Ashley, kocasıyla birlikte dereye doğru ilerledi. En sevdikleri bank neredeyse otuz santim karla kaplanmıştı ama Landon paltosunun koluyla karları temizleyerek oturacak yer açtı. “Kardan sonraki sessizliğe bayılıyorum.”

“Tanrı tüm yaratılışa yalnızca nefes almak için bir şans veriyor gibi.”

“Ve dinlenmek için.”

Ashley, kocasına yaslandı ve uzun bir süre sessiz kaldılar. “Böyle günlerde Erin’i çok özlüyorum.”

“Ben de.” Landon Ashley’yi görebilmek için hafifçe döndü. “O ve Sam, gittiğimiz bu ağaç çiftliğine bayılırlardı... Çocukların önden koşup en iyi ağacı seçmeye çabalarına.”

Dere, kalın kar örtüsünün altından son derece yumuşak bir sesle hâlâ akıyor, kışın ortasında bile hayatın devam ettiğini kanıtlıyor. “Sürekli Amy’yi dert ettiğimi söylüyorum ya... Onun yüzünden Kendra Bryant ile Noel akşamı beraber olmak istemediğimi.”

Landon sessizdi ve bakışlarını Ashley’nin gözlerine kilitlemişti.

“Aslında ondan öte bir şey var.”

“Biliyorum.” Landon eldivenli eliyle Ashley’nin yanağını okşadı. “Seni endişelendiren Amy değil... Sensin.”

“Evet.” Ashley’nin gözleri doldu ve atkısını biraz daha yüzüne çekti. Kocasının elini tuttu. “Erin ve ben hiç o kadar yakın olamadık. Hem de uzun yıllar boyunca.”

“Sonuna kadar.”

“Doğru.” Ashley, başını kocasının omzuna dayadı. “Onun kalbini bir başkasının bedeninde atarken duymak...” Başını kaldırıp tekrar kocasına baktı. “Bunu kaldırabilir miyim, bilmiyorum. Ağlamaya başlayıp susamayabilirim. Ta yılın ilk gününe kadar.”

Landon yavaşça başını salladı. “Seni anlıyorum, hem de çok iyi.”

Ashley, karla kaplı dallara baktı. “Ya, Noel zamanı bizim için zaten yeteri kadar zor bir zaman. Babamın bunu anlaması gerekir.”

“Biliyorum.” Landon karısını kendine doğru çekti.

Ashley, soğuk havaya rağmen kocasının kollarında sıcak hissediyordu. “Sence yemeğe katılmamakla hata etmiyorum, değil mi?”

“Kesinlikle hayır. Bu senin seçimin, Ash.” Ayağa kalktı, Ashley de aynı şeyi yaptı. Landon yüzünü ona döndü, atkısını aşağı çekti ve tıpkı bir film sahnesinde olduğu gibi onu öptü. Arkalarındaki evin kısık ışıkları ve etraflarındaki dünya da bu sahneye bir zemin oluşturmuştu. “Seni seviyorum Ashley Baxter Blake.”

“Ben de seni seviyorum.” Ashley bu defa öpüşmenin daha uzun sürmesine izin verdi. “Nasıl oluyor da beni her zaman anlamayı başarıyorsun?”

“Çünkü...” Landon, karısını atkısıyla tekrar sarıp gülümsedi. “Sen benim diğer yarısın. Seni bana Tanrı verdi. Benim en büyük hediyeysin.”

Landon tekrar elini tuttu ve yavaş yavaş eve doğru yürüdüler. Ashley, yaşadığı sürece bu anı da hiç unutmayacaktı. Ebediyen kalbine ve zihnine kazınmış olacaktı. Soğuk bir kış gecesinde, kocasının dudaklarının dokunuşu ve insanın içini rahatlatan sesi, ihtiyacı olan tek şey olmuştu. Tanrı onların yanındaydı ve geçmişin kayıpları ne kadar acı olsa da her şey yoluna girecekti.

Hem de gerçekten.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Noel gösterisine iki hafta kalmıştı. Connor; Bailey ve Brandon'ın tek seferlik bir gösteriyi yönetmenler olarak nasıl çekip çevireceklerini merak ediyordu. O akşamki prova saati yedi olarak belirlenmişti. Yani on dakika önce başlamış olması gerekiyordu. Ama kırk beş tane çocuk hâlâ salonun dört bir yanında koşuşturmaktaydı.

Connor, onları bekleyen geceyi hayal etti. Bailey son günlerde iyi hissetmiyordu ve bu yüzden Brandon, Los Angeles'taki toplantılarını iptal edip geri dönmüştü ve bu akşamki provanın sorumlusu oydu. Brandon sahnenin ortasına geldi ve ellerini tiyatrolarına has özel bir usulle şaklattı. Çocuklar bu şaklatma sesini hemen tanıdılar; kendilerinden sessiz olmaları isteniyordu.

Connor, zihninde geçmişe gidip gülümsedi. O da yıllar önce bu sahnede durmuş, aynı şaklatma sesini çıkarmıştı. Her şey dün gibiydi. Tüm çocuklar aynı şaklatma sesiyle karşılık verdiler ve Brandon sahnedeki mikrofonlardan birini eline aldı. "Pekâlâ, herkes sahnenin önündeki koltuklara gelsin. Yalnızca altı provamız kaldı ve bu akşam önemli."

Tam bu sırada Maddie içeri girdi ve hızla Connor'ın yanındaki koltuğa ilerledi. Connor, kalbinde Brandon'ın az önceki sözlerini tekrar işitti. Evet, bu akşam kesinlikle önemliydi. Maddie kesin bir biçimde içine kapanmıştı. Şükran Gününden sonraki o garip telefon görüşmelerinden bu yana hiç konuşmamışlardı. Connor, birkaç kez mesaj göndermiş ama herhangi bir karşılık alamamıştı. Bu akşamın farklı olmasını ümit ediyordu.

Brandon akşamki programın sırasını açıklarken, salona arka taraftan Bailey girdi ve erkek kardeşinin diğer tarafına oturdu. "Kim, bulantılar yalnızca sabah olur demişse hayatında hiç çocuk taşımamış." Koltuğuna iyice gömüldü. "Eğer prova ortasında koşarak dışarı çıkarsam nedenini biliyorsun."

Ablasının hâlini gören Connor'ın içi parçalandı. "Brandon'ın on beş dakika daha Maddie'ye ve bana ihtiyacı olmaz, istersen sana bir şey getirelim. Kafeinsiz kahveye ne dersin?"

"Midem kaldırmıyor." diye karşılık verdi Bailey. "Son birkaç haftadır böyle." Gözlerini kapadı ve açtığında yüzü bir parça canlandı. "Ama sıcak bir çaya hayır demem. Mesela, papatya olabilir. Rica etsem getirebilir misiniz?"

"Tabii ki." Connor Maddie'ye döndü. "Haydi. Acele edersek yetiştiririz."

Çay almaya gittikleri kafe, tiyatro binasının hemen birkaç kapı yanıındaydı. Alışveriş ve tiyatro düşkünü Bloomington sakinlerinin en sevdiği noktalardan biriydi. Connor, tiyatro binasından çıktıklarında adımlarını yavaşlattı ve Maddie'ye döndü. "Sanki hiç okula gidip gelmemiş gibiyim."

"Dün akşam geldin, değil mi?"

"Evet." diye yanıtladı Connor. Bir an duraksadı. Keşke Maddie'nin sorununun ne olduğunu bilebilseydi. "Finaller dün sabah bitti."

"Eee, nasıl geçti?" Maddie gülümsüyordu ama yine de eskisi gibi

canayakın değildi. Connor, onu üzecek her ne yaptıysa sınırı bayağı aşmış olmalıydı.

“Fena sayılmaz, yarısı A, yarısı B.” Kalabalık kaldırımında birbirlerine yakın bir şekilde ilerliyorlardı. “Ya sen?”

“Aynı...” Connor, Bailey için çay, kendileri için de kahve sipariş ederken Maddie sessiz kaldı. Tiyatro binasına geri dönerlerken de hiç konuşmadı ama kapıya ulaştıklarında durdu ve Connor’a döndü. “Özür dilerim. Mesajlarına cevap vermedim.”

“Özür dileme.” Connor, Maddie’nin aralarında ördüğü duvardan ötesini görmek istercesine başını yana yatırdı. “Benim yaptığım bir şey yüzünden mi?”

Maddie, başını iki yana salladı. “Kesinlikle hayır. Sorun benim.” Sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp yere baktı. “Bu konuda konuşamam.”

Connor anladığını sandı. “Eğer başka birisi varsa anlarım. Sana biriyle çıkıyor musun diye sormadım bile.”

“Kimseyle çıkmıyorum.” Maddie gözlerini Connor’a doğru kaldırdı. “Hatta hiç kimseyle çıkamam. Kendime göre sebeplerim var.”

Connor gözlerini kırıştırdı. Ne? Kimseyle çıkamaz mı? Bunun nedenini sormak istedi ama genç kızın gözlerindeki kararlılığı görünce vazgeçti. Bunun yerine ona kapıyı açık tuttu. “O zaman arkadaş olarak görüşürüz.” Gülümsedi. “Bunun bir sakıncası yok, değil mi?”

“Hayır, kesinlikle yok.” Maddie’nin gözleri ışıldamıştı. O akşam ilk kez kalbinin çevresindeki duvar bir parça alçalmıştı. “Teşekkürler Connor. Beni anladığın için.”

Connor, içindeki hayal kırıklığını göstermemeye çalıştı. Bailey’nin dediği gibi, Maddie çok gençti. Hâlâ bir lise öğrencisiydi. Belki gelecekte arkadaşlıktan daha öteye gidebilirlerdi.

Ama şimdilik bunun için çok erkendi.

Tiyatro salonunda Brandon çocukları iki gruba ayırmıştı. Dans hocası, bir gruba giriş melodisinin dans figürlerini öğretirken, tiyatronun koro yönetmeni de diğerlerine ilk parçayı prova ettiriyordu.

Connor, Brandon'ın yanına geldi. "Nereye oturmamızı istiyorsun?"

"Tam şuraya." dedi Brandon, en ön sıradaki koltuklara işaret ederek. "Bailey'le oturun ve gruptan ayrılanlara dikkat edin." Dans grubundaki yerini terk etmiş olan küçük bir çocuğa doğru işaret etti; sahnenin kenarında bir kurbağa gibi zıplıyor, hocanın talimatlarını duymuyordu bile. Brandon çocuğa doğru yürüdü ve omzunun üzerinden Maddie ve Connor'a baktı. "Bunun gibi çocuklara."

İlk uyarıyı kendisi sergiledi. "Selam dostum. Gruba geri dönmek ister misin?"

Maddie gülmemek için kendini zor tuttu. "İşte tıpkı ben... O yaşta kendi ritmime göre dans ederken."

"Böyle bir şeyle başa çıkabilmek için en az on hocanın sabrı gerek." Connor ablasına baktı. "Bu durum sık yaşanıyor mu?"

Bailey, sıcak çayını yüzüne doğru yaklaştırdı. "Hem de her seferinde. Her açılış gösterisine birkaç hafta kala tüm projeyi iptal etmemiz gerektiğini düşünürüm."

"Nedenini anlayabiliyorum." Maddie, dağıtan başka bir çocuk görmüşe benziyordu. Sahneye çıktı ve şarkıcı grubun bulunduğu yere doğru yürüdü. "Hey, sen!" Küçük kız başını çevirip Maddie'ye baktı. "Ben bir kuzuyum."

"Doğru." Maddie, küçük kızı elinden tutup grubun yanına geri götürdü. "Bir kuzunun herkesten daha güzel şarkı söylemesi gerekir."

Connor, kalbi her zamankinden daha hızlı atarak seyrediyordu.

"Aklından ne geçtiğini biliyorum." Bailey dönüp kardeşine gülümsedi. "Çocuklarla çok iyi anlaşıyor."

“Harika bir kız.” Connor ablasının yanına oturdu. “Ama benden hoşlanmıyor.”

“Ne?” Bailey bakışlarını sahneden kardeşine çevirdi. “Seçmelerde bana hiç öyle gelmedi ama.”

“Bir şey değişmiş.” Connor omzunu silketti. “Ama belki de böylesi daha iyi. Zaten Noel’den sonra okula dönüyorum.”

“Sanırım bu konuyu daha önce konuşmuştuk.” Bailey, kardeşine anlamlı gözlerle baktı. “Senin üzerine düşen görev sevgili kardeşim, Maddie’nin sorununun ne olduğunu keşfetmek.”

Connor, bakışlarını bir kez daha Maddie’ye çevirdi. “Evet, kesinlikle bana düşen görev bu.”

Maddie, kendisini Connor’dan kasıtlı bir şekilde uzaklaştırdığı için mutsuzdu. Ama doğru olan buydu. Nasılsa onunla asla çıkamayacaktı, dolayısıyla onu boş ümitlere sürüklemenin bir anlamı yoktu. Connor en azından onunla arkadaş olmayı istiyordu.

Prova akşamı tahmin ettiğinden daha iyi geçti. Yaklaşık doksan dakikalık bir çalışma içinde çocuklar ilk iki şarkıyı ve giriş melodisinin dans figürlerini öğrenebildiler. Provanın sonuna doğru, şarkıları bir kez daha tekrarladılar. Maddie kaşlarını kaldırıp Connor’a döndü.

“İnanılmaz.” Ardından Bailey’ye baktı. “Nasıl da hemen öğreniverdiler.”

“Her zaman böyledir.” diye karşılık verdi Bailey. “Gösteri hazırlamanın güzel yanı da bu işte. Özellikle bunun gibi hızlı bir şekilde.”

Prova bittiğinde Connor, Maddie’yi arabasına kadar geçirdi. Daha önce yaptığı gibi onu kucaklamaya teşebbüs etmedi. Maddie

bunun nedenini biliyordu. Kalbi ne kadar sızlasa da Connor'la son derece açık konuşmuştu.

Maddie arabaya binmeden önce, Connor kollarını kavuşturdu. "Hâlâ şu Noel mucizesi için dua ediyor musun?"

Maddie bu konuyu haftalarca aklına getirmemişti. "Aslında ben kız kardeşim için bir mucize dilemiştim."

"Hım." Connor, genç kızın gözlerini aradı, ardındaki gizemi çözmeye çalışır gibiydi. "Durumu daha kötüye mi gitti? Sağlık sorunları olduğunu söylemiştin."

"Hayır." dedi Maddie, annesinin sözlerini hatırlayarak. Tanrı, kız kardeşi için pek çok duayı cevaplamıştı zaten. "Aslında... Hayley belki de Noel mucizesine kavuşmuş zaten."

"Anladım." Connor, Maddie ile yalnız geçirdiği zamanın tadına varmak için yavaş hareket ediyor gibiydi. "Ya sen Maddie West? Senin Noel mucizenden ne haber?"

"Ben sadece... Tanrı'nın varlığını gösterecek bir mucize diliyorum." Normalde bu kadar dürüst olmazdı ama Connor Flanigan'ın kibarlığı karşısında kendisini çok rahat hissetmişti. "Beni anlıyor musun, biliyorum."

"Tabii ki anlıyorum." Connor duraksadı. "Sana bir şey diyeceğim. Senin adına şimdi dua edebilir miyim? Tanrı'nın sana gerçek olduğunu göstermesi için. Hem de Noel'den önce."

Maddie Connor'un sıcaklığını, samimiyetini kalbinde hissediyordu. "Lütfen."

Connor Maddie'nin eldivenli elini tuttu ve en tatlı birkaç dakika süresince onun için dua etti. Tanrı'nın onunla konuşması ve ona varlığını birçok yolla göstermesi için. Ama en çok da gerçekliğini Noel'den önceki bir zamanda ona hissettirmesi için.

Maddie Connor'ın ettiği duanın etkisiyle gecenin geri kalanını daha rahatlamış bir şekilde geçireceğini düşündü. Hatta eğer işledi-

ği suçu düşünmeyeceği bir zaman olacaksa, bu, o zaman olmalıydı. Ama hiç düşündüğü gibi olmadı.

Akşam yatağına uzanıp ışıkları kapadığında o görüntüler yine gözünde canlandı. Doğum günü partisinin yapıldığı evde koşuyor ve babasına “Hayle nerede? Hayley’yi bulamıyorum.” diyordu.

Babası telaşla koltuğundan kalkıyor, Hayley’nin yerde duran can yeleğini görüyordu. Hayley’nin bu yeleği evden bir dakikalığına bile çıksa giymesi gerekiyordu. Annesi, işe gitmek üzere partiden ayrılırken bunu ikisine de tembihlemişti ama şimdi can yeleği yerde duruyordu ve Hayley ortalarda yoktu.

Maddie yatağında diğer tarafa döndü ama o güne ait görüntülerden kurtulamadı. Onu bırakmıyorlardı.

“Hayley!” diye bağıırıyordu babası. “Hayley, neredesin?”

Maddie babasının ardından koşarak arka bahçeye çıkıyor ve... Orada havuzun dibinde...

“Hayır! Hayır Tanrım, hayır!” Babasının yürekleri parçalayan sesini işitiyordu. O gün ve o günden bu yana her gün.

Ve babası kıyafetleriyle birlikte havuza atlıyor, en dibe kadar yüzyüyor, küçük kızını kollarına alarak yüzeye çıkarıyor, sonra da havuzun kenarına yatırıyor.

Hayley sırlısıkılam bir hâlde yatıyordu. Bedeni hiç hareket etmiyordu. “Hayley!” Artık herkes onun adını bağırırmaya başlamıştı. Partideki yetişkinler, diğer çocuklar. Ve Maddie. Özellikle Maddie.

“Hayley, uyan!” Babasının yanına koşuyor ama babası onu geri itiyordu. “Sen içeriye git, Maddie. Git!”

Kısa bir süre sonra keskin siren sesleri duyuluyordu. Maddie, beş yaşında olmasına rağmen bunun bir rüya olmadığını idrak ediyordu. Hayley, cankurtaran yeleği olmadan havuza düşmüştü ve şu anda nefes almıyordu.

Babası ona içeriye gitmesini söylemiş ama Maddie onu dinle-

memiştii. Babası kız kardeşine göğüs masajı yaparken o da havuzun kenarında bir yer bulmuştu. Orada kısmen çalılarında ardına saklanmış, seyreliyor, ağlıyor ve dua ediyordu. *Lütfen, Tanrım... Onu tekrar hayata, döndür, yalvarırım. Lütfen!*

Ardından ilkyardım ekibinin ayak sesleri duyuluyor, Hayley'nin küçük bedenine suni teneffüs yapma görevini devralıyorlardı. Maddie tekrar küçük kız kardeşine bakıyor ve hâlâ kımıldamadığını görüyordu. Hayley'nin ağzı kocaman açıktı... Gözleri de öyle. Yüzü mosmordu ve ölmüştü. Hayley ölmüştü. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Maddie evin içine koşmuş ve arkadaşının yatağının altına saklanmıştı. Oradan uzun bir süre, ta ki çocukların annelerinden biri tarafından keşfedilinceye dek hiç çıkmamıştı.

O korkunç günün her anı, Maddie'nin zihninde ilk günkü kadar canlı bir şekilde yaşanıyor. Genç kıza işkence ediyordu. Ona gündüz gece demeden gerçeği hatırlatıyordu.

Hayley yıllar önceki o partide onun yüzünden boğulmuştu.

Çünkü kız kardeşine göz kulak olmamıştı.

İşte bu yüzden kimseye âşık olamazdı. Çünkü Hayley'ye bir mucize, hayatta kalmak için ikinci bir şans verilmiş olabilirdi. Ama bu, hayatını olması gerektiği gibi sürdürebileceği anlamına gelmiyordu. O, aşkı ve bağımsızlığı asla olması gerektiği gibi yaşayamayacaktı.

Maddie, ertesi sabah uyandığında gecenin düşüncelerinden dolayı bitmiş tükenmişti. Ve tekrar ikna olmuştu; eğer Hayley normal bir yaşam sürdüremeyecekse kendisinin de bunu yapmaya hakkı yoktu.

Nokta.

DOKUZUNCU BÖLÜM

15 Aralık, Erin'in yaş günüydü.

John Baxter her yıl hiç şaşmaksızın doğum günlerinde kızlarına çiçek alırdı. Erin'e bile. Hâlâ. Erkenden kalktı, çiçekçiye gitti ve bir düzine uzun saplı sarı gül seçti. Bu Erin'in en sevdiği çiçektir.

Ardından son derece aşına olduğu bir yolu izleyerek şehir mezarlığına ulaştı. Aracını otoparka park etti ve karın üzerinde ilerleyerek bir dizi mezarın yanından geçti. Elizabeth. Küçük Sarah. Sam ve Clarissa, Chloe ve Heidi Jo. Ve onların yanında da anneleri –John'un en küçük kızı– Erin yatıyordu.

John, çiçekleri buzlu karın içine yerleştirmek için eğildiğinde bir şey gördü. Kilitli poşet içine konmuş bir zarf. Belli ki günün ilk ziyaretçisi kendisi değildi ve bugün Erin'i düşünen tek kişi de o değildi.

John Baxter, poşeti aldı ve içindeki mektubu çıkardı. Ashley'dendi ve şöyle yazıyordu: İyi ki doğdun, Erin. *Cennette mutlu olduğunu biliyorum. Bundan eminim. Ama aşağıdaki bizler seni hâlâ özlüyoruz. Özellikle bugün. Seni seviyorum, Ashley.*

John gözlerini kırıp gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Ashley,

adının altına bir şey daha yazmıştı:

Not: Noel akşamı konusunda üzgünüm. Gidebileceğimi sanmıyorum. Babam haklı. Sen olsan muhtemelen giderdin. Ama zaten sen... Her zaman benden daha güçlüydün.

"Ah, Ashley..." John Baxter derin bir iç geçirdi ve zarfı poşetin içine geri koyup sarı güllerin altına yerleştirdi. "Benim zavallı kızım."

Bu not onu düşünmeye itti. Ashley'nin yaptığıнын yanlış olmadığını bilmesi gerekiyordu. Kendra Bryant'la geçirilecek bir Noel akşamına katılmaması kötü bir şey değildi. Ashley haklıydı. Böyle bir şeyi herkes kaldıramayabilirdi.

Özellikle, Erin'in doğum gününden bu kadar kısa bir süre sonra.

Daha sonra John ve Elaine, Indianapolis'e dönerek Noel alışverişlerini tamamladılar. John, karısına Ashley'nin notundan, Noel akşamı yemeğe katılamayacağı için nasıl özür dilediğinden söz etti.

"Onunla konuşman gerek, John." Elaine'nin ses tonu ağlamaklıydı. "Kendra'yla tanışmak elbette önemli ama eğer Ashley bu şekilde hissediyorsa düşünsene acaba Luke nasıl hissediyordur? Bence her ikisiyle de konuşman gerek."

John karısına hak verdi. Arabanın içi Noel hediyeleriyle dolu hâlde eve dönerlerken John önce Luke'u sonra da Ashley'yi telefonla aradı. Her ikisine de Noel yemeğine gelmemelerinin bir sorun olmadığını, bunu anlayışla karşıladığını açıkladı. Onları işin en başından böyle bir duruma soktuğu için özür diledi. "Bu konuyla ilgili olarak kalbinizin sesini dinlemekte haklısınız." dedi ikisine de ayrı ayrı. "Ne beni hayal kırıklığına uğratmışsınız ne de Erin'i hayal kırıklığına uğrattırdınız gibi hissetmenizi istiyorum."

Luke'un yanıtı ılımlıydı. "Anlıyorum, baba. Ben sadece... Noel akşamını bu şekilde geçirmek istemiyorum." Bu meseleyle ilgili olarak hâlâ gergin gibiydi. Ama John, oğlunu anlıyordu. Noel sabahına bir şeyi kalmayacağından emindi.

Ashley o kadar ılımlı değildi. Ses tonu, çağırıyor yanıtladığı ilk andan itibaren sertti. “Baba, anlamıyorsun. Bir yabancınn ne istediğinden daha çok benim ne istediğime önem verirsnn sanmıştım.”

“Tabii ki veriyorum Ash, hem de çok.” diye yanıtladı John, karısına hüsrann dolu gözlerle bakarak. “Aksini düşünüyor olamazsnn.”

“Hayır, düşünüyorum baba. Sen bizim yerimize o kadını tercih ettin.”

“Ben onu tercih etmedim.” John titrek bir şekilde nefes aldı. “Ben sadece ona yardım etmek istedim. Lütfen... Beni anlamaya çalış.”

Ashley birkaç saniye sessiz kaldı. “Ya Amy? Bunun Amy’yi üzeceğini, beni ve Luke’u, üçümüzü birden üzeceğini bile bile bu kadını ailemizin içine nasıl getirebilirsin?”

John itiraz etmeyi düşündü. Amy’nin nasıl hissedeceğini hâlâ bilmiyorlardı. Belki de Kendra’yla tanışmak hoşuna gidecekti. Ama şimdi asla öğrenemeyeceklerdi. John düşüncelerini kendisine sakladı. “Artık bu konuda münakaşa etmek istemiyorum.”

Ashley hemen cevap vermedi ve nihayet konuşmaya başladığında ses tonu ağlamaklıydı. “Ben de münakaşa etmek istemiyorum, baba. Böyle öfkelendiğim için özür dilerim.”

“Hayır. Üzülme. Her şey benim suçum.” John direksiyona daha sıkı sarıldı. Kendra’yı kırmadan bu durumu düzeltmenin bir yolu olmadığı belliydi. Ama eğer öyle yaparsa, bu onun inancına uygun bir davranış olur muydu? “Beni affet, kızım. Ben gerçekten de gelmek istersin sanmıştım.”

“Asla!” diye karşılık verdi Ashley. Bir an duraksadı. “O kadını merak etmiyor değilim, baba... Ama Noel akşamında? Böyle bir şey yaparsam haftalarca ağlarım ben.”

Konuşma sonlandığında ve Bloomington’a yaklaştıklarında, John karısına döndü. “Keşke her şeyi geri alabilsem. Luke’un da dediği gibi, Kendra’yla yılbaşından sonra buluşmayı planlayabilirdik.”

Elaine kocasının elini tuttu. “Ama Tanrı seni planlarını bu şekilde yapmaya yönlendirdi. Noel akşamını uygun gördü.” Koltuğuna biraz daha gömüldü. “Onları aramakla en doğru olanı yaptın. Bence Tanrı’nın Kendra’yla neden şimdi tanışmamız gerektiğini göstermesi için dua etmelisin.”

“Doğru.”

“Benim tahminimce... Bu iş daha çok Kendra’yla ilgili, John. Ailemizden hiçbiriyle değil, seninle bile.”

Bunlar, tam da John’un duymaya ihtiyacı olduğu sözlerdi. Tanrı, ona inananların her zaman önce başkalarını düşünmesini isterdi. Kendra’yı yemeğe davet etmek de bu isteğe hizmet etmekten başka bir şey değildi. Şimdi yapılması gereken şey, takip eden birkaç haftayı atlatacak bir yol bulmaktı.

Bu yüzden farklı bir Noel yaşayacak olsalar da.

Paket Kendra’ya bir hafta önce posta yoluyla ulaşmıştı. John Baxter ve karısı Elaine’den gelen erken bir Noel hediyesiydi bu. Paketten İsa’yı ve ailesini inceleyen bir kitap çıkmıştı. John iliştirdiği kartta bu kitabı okumak için Noel’den daha iyi bir zaman olmadığını yazıyordu.

Daha önce Tanrı’ya inanmayan bir insan için bile.

Noel’in birkaç gün öncesindeki bu cumartesi sabahında Kendra, çam ağacının yakınında bir battaniyenin altına girmiş tüm dikkatiyle kitabı okuyordu. Moe ise aşağıda garajı temizlemekle meşguldü.

Kendra parmağını kitabın üzerinde dolaştırdı. Komik bir şekilde bugüne kadar İsa ve aile kavramını hiç, bir arada düşünmediğini fark etti. Kalbi hasta biri olarak Kendra çocuklu bir aile olma dü-

şüncesini, bir zamanlar hayali olmasına rağmen, bir kenara itmişti. Kitabı okudukça annesinin de bu kitaptan hoşlanacağını düşündü. Daha bitirmemişti ama özellikle Yusuf'un hikâyesinden etkilenmişti.

Yusuf'un Meryem için katlandıklarını öğrenince onu kendinden daha fazla sevmiş olması gerektiğini düşündü. Kendra'nın da Moe'dan beklediği buydu. Hayat zorlaştığında buna dayanacak bir bağlılığının olması.

Kitabın eve ulaştığı ilk gün, Moe onu mutfak masasında görmüştü. "Bu da ne şimdi?" diye sormuş ve kaşlarını çatarak kitabı havaya kaldırmıştı.

"Bir hediye. John Baxter'dan."

"Kendra!" Moe bezgin bir ses tonuyla konuşmuştu. "Bu hiç normal değil. O aileyle kurduğun dostluk hiç normal değil."

"Tabii ki normal değil." Kendra, sesini yükseltmemeye çalışmıştı. "Ben hayattayım çünkü onlar bir evladını kaybetti. Belki de onlardan bir kalpten daha fazlasını almalıyım."

Moe'nun bakışları anlayıştan çok acıma duygusuyla doluydu. "Ne gibi yani? Hayata yeni bir bakış açısı mı? Tanrı'ya inanmak mı?"

"Olabilir." Kendra, geri adım atmamıştı. "Hiçbir şey sebepsiz yere gerçekleşmez. Ben buna her zaman inandım."

Moe, kitabın sayfalarına kısaca göz atmış sonra da onu mutfak masasının üzerine fırlatmıştı. "Sana kalbin karşılıksız gelmeyeceğini önceden söylemeliydiler."

"Moe!" Kendra Moe'nun ettiği lafın nasıl iğneleyici olduğunun farkındaydı. "Nasıl böyle acımasızca konuşabiliyorsun?"

Moe gözlerini devirmiş ve büyük bir hışımla mutfaktan dışarı çıkmıştı ve Kendra bunun hemen ardından, hayatında hiç yapmadığı bir şey yapmıştı. Dua etmişti ya da Tanrı'yla konuşmuştu en azından. Hayatında ilk kez, iki şeyin aslında aynı şey olduğunu fark etti.

Kime seslendiğinden emin olmayarak, pencereden dışarı bakmış ve duasını sesli bir şekilde dile getirmişti. “Tanrım, eğer gerçekten varsan... Ve eğer dinliyorsan... Lütfen Moe’nun kalbini yumuşatabilir misin? Evliliğimiz çok kötü bir durumda ve bu gidişle ayrılacağımız gibi görünüyor. Ama eğer gerçekten oradaysan... Ve her şeye gücü yeten bir varlıksan... Bana yardım etmeni diliyorum. Teşekkür ederim.”

İlk başta, Kendra hiçbir değişiklik fark etmemiş ve kendisini bir aptal gibi hissetmişti. Kim boşluğa konuşarak bir şey elde edebilirdi ki?

Ama birkaç saat sonra –hatta Kendra dua ettiğini bile unutmuşken– çok garip bir şey olmuştu. Hiç beklenmedik bir şekilde Moe, randevularının arasında bir vakit yaratarak eve gelmiş ve onu kitabı okurken görmüştü. Nazikçe ayağa kalkmasına yardım etmiş, kitabı alıp kanepenin üzerine koymuştu. “Çok üzgünüm, Kendra. Bu sabahki tavrım hiç doğru değildi.”

Kendra nerdeyse kanapeye sırtüstü düşecekti. Kocasına doğru söylüyor olduğunu, sözlerinin onu son derece incittiğini ve kendisini uzaklaşmış ve yalnız hissettirdiğini söylemek istemişti. Ama yaşadığı şaşkınlık –ve sevinç– o kadar büyük olmuştu ki kocasını dinlemekten başka bir şey yapamamıştı.

Moe, karısının gözlerinin içine bakmıştı; tıpkı eskiden olduğu gibi... Sanki onu hâlâ seviyormuş gibi. Takip eden sözleri ise Kendra’nın kalbinde ebediyen yer edecekti. “Senin ameliyatın adeta bizim için bir dönüm noktası oldu. En kötüsünden hem de ve niye böyle olduğunu hiç bilmiyorum.” Karısının saçlarını okşamıştı. “Hastaneden eve geldiğin günden beri hep kavga ediyoruz.”

“Biliyorum.” Kendra, başını öne eğmiş, gözlerini ayaklarına dikmiş ve sesi fısıltı gibi çıkmıştı. “Bundan nefret ediyorum.”

“Ben de öyle.” Moe, gözleri birbirini bulsun diye karısının çene-

sini yumuşak bir hareketle kaldırmıştı. “Bu benim suçum. Her şey benim suçum.”

“Öyle deme... Son zamanlarda iş yükü altında ezildiğini biliyorum.” Kendra’nın içinde Moe’ya karşı şefkat duygusu oluşmaya başlamıştı. “Yılın bu zamanı hep zordur.” Kocasının gözlerindeki sevgiyi görmek harikaydı. “Ayrıca benim için de sürekli endişelenip durdun. Yaşadığımız sıkıntıların önemli bir sebebi de bu.”

“Yooo, tüm bunlar kesinlikle bahane olamaz.” Moe, karısının gözlerinin içine bakmaya devam etmiş ve eklemişti: “Ben yine de çok üzgünüm. Sen bundan çok daha iyisine layıksın.”

“Teşekkür ederim.”

Moe kitabı alıp karısına uzatmıştı. “Tanrı’nın gerçek olmadığını ikimiz de biliyoruz. Ama bu kitabı okumak istiyorsan, buna bir şey diyemem. Düşünülmüş bir hediye. Noel zamanı güzel düşüncelerin paylaşıldığı zamandır.” Karısını öpmüş, eskiden olduğu gibi nefesini kesmişti. “Tanrı’ya inansen da inanmasan da.”

O günden sonra Moe daha nazik davranır olmuştu. Karısının duygularına, John Baxter ve Erin’in kardeşlerine duyduğu meraka daha çok ilgi göstermeye başlamıştı. Kendisine de farklı türde bir kalp nakli yapılmış gibiydi.

Kendra tekrar şimdiki zamana döndü. Kitabın kapağını kapadı ve yere koydu. Ayaklarını kanepeden uzatıp gerindi ve kanepenin koluna koyduğu kafasını düzeltti. Ağaç bu yıl daha güzel görünüyordu. Ya da belki de Noel daha güzeldi. Elini göğsünün üzerine koydu ve kalbinin düzenli atışlarını hissetti. Nabzının onu canlı ve bütün tutan ritmini dinledi.

Bu bir zamanlar Erin Baxter Hogan’ın göğsünde atan kalpti.

Acaba Erin nasıl biriydi?

Kendra, bildiği detayları tekrar gözden geçirdi. Genç kadının adını öğrendiğinde onu Facebook sayfasından incelemişti. Ailesi

sayfayı olduğu gibi bırakmıştı. Hesap, kazadan bir önceki günde sonsuza dek donmuştu.

Erin harika bir anne ve mutlu bir ev hanımıydı. O ve kocası, üç kızıyla birlikte bir araba kazasında ölmüşü. Hayatta kalan dördüncü kızları Amy ise Bloomington'da ikamet eden teyzesi ve eniştesiyle yaşıyordu. John Baxter'ın kurduğu büyük Baxter ailesinin bir parçası olmuştu.

Ne var ki Kendra bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyordu. Yalnızca merak ediyordu.

Kendra'nın kocası, doktoru ya da herhangi birisiyle paylaşmadığı bir şey vardı. O da kalp nakli ameliyatından beri çok farklı hissettiğiydi. Artık daha şefkatli biriydi. Daha dingindi. İlişkileri daha derinden hissetmeye başlamıştı. Gözlerini kapadı. Böyle bir şey mümkün müydü? Erin Baxter Hogan'ın kalbini aldığında, bir et parçasından daha fazlasını almış olabilir miydi? Ona Erin'in ruhunun bir parçasını da nakletmiş olabilirler miydi?

Kendra derin bir nefes alıp oturur vaziyete geçti. Bulaşıkları yıkayıp birkaç hediye paketlemesi gerekiyordu. Bunlar, John Baxter ve Erin'in kardeşlerine ve bir de küçük Amy'ye, Erin'in hayatta kalan kızına aldığı hediyelerdi. Moe, henüz karısının bu hediyelere para harcamış olduğunun farkında değildi. Ama Kendra kocasının kızmayacağına dair bir hisse sahipti. Her ne kadar mali durumları sıkışık olsa da.

Çünkü Moe bilinmeyen bir sebepten ötürü gerçekten değişmişti.

Özür diledikten sonra o tavrı değişmemiş Kendra'ya yardımcı olmanın yollarını arar olmuştu. Kendra'nın giderek artan enerjisi ve vücudunun kalbi reddedip reddetmeyeceği konusunda taşıdığı kaygılarla ilgili olarak onunla konuşur olmuştu. Bazen de karısının yanına oturuyor ve yalnızca onu dinliyordu. Bu değişim o kadar büyük, o kadar açıklanamazdı ki Kendra bu durumu sadece tek bir

şeye bağlayabilmişti: bir hafta önceki o umutsuz günde ettiği duaya. O günden sonra her gün diğer gerçekliğin üzerine kafa yormuştu. Duasının cevaplanmasının sadece tek bir sebebi olabilirdi. Bu, Kendra'nın sürekli düşünmesine rağmen tam olarak idrak edemediği bir ihtimaldi.

Bu ihtimale göre, Tanrı gerçekten de var olabilirdi ve Tanrı –eğer gerçekse– belki gerçekten tüm kullarını onların dualarına cevap verecek kadar seviyordu.

Kendra Bryant gibi bir ateistin duasına bile.

ONUNCU BÖLÜM

Connor, tanışmalarından sonra her gün Maddie'nin dilediği Noel mucizesine kavuşması için dua etmişti. Ama Maddie daha mutlu görünmek yerine her geçen gün biraz daha uzaklaşmıştı. Şu anda Noel öncesindeki pazar günündeydiler –gösteri günüydü– ve Maddie neredeyse mutlak bir yabancıya dönüşmüştü.

Kapılar seyircilere açılmadan iki saat önce, herkes son prova için salonda toplanmıştı. Maddie sahnede idi ve küçük çocuklara oyun-daki yerlerini hatırlatıyordu.

Connor, boş seyirci koltuklarında ablası Bailey'nin yanma oturdu ve uzun süre hiçbir şey söylemedi. Sadece Maddie'yi izlemekle yetindi. Genç kızın çocuklara karşı son derece şefkatli bir yaklaşımı vardı; özellikle en küçük olanlarına. Bunlar fazladan yardıma ihtiyacı olanlardı.

Connor'ın bir türlü kaçamadığı gerçek şuydu: Maddie'den ilk karşılaşmalarından bu yana giderek daha çok hoşlanır olmuştu ve o akşam otoparkta onun için dua ettiğinde, birlikte bir şansları olabileceğini düşünmüştü. Ama aralarında her ne değişti ise Maddie

tamamen yabancılaşmıştı. Genç kız artık arkadaşlığa bile sıcak bakmıyor gibiydi.

“İkinizin arasında bir sorun mu var?” Bailey’nin benzi soluktu. Sabahtan beri organik zencefil şekerlemesi yiyordu. Mide bulantısına iyi geldiğini söylemişti. “Maddie ilk başta sana çok yakın davranıyordu.”

“Belki de bu soruyu ona sormalısın.” Connor’ın tüm seçenekleri tükenmişti. “Onunla konuşmaya çalıştım. Bu yıl Tanrı’dan bir Noel mucizesi dilediğini söyledi ve o günden beri benden uzak durmaya çalışıyor. Sanki onu kızdıracak bir şey yapmışım gibi.”

“Zannetmiyorum.” dedi Bailey, sahnede üç küçük kızla gülüşmekte olan Maddie’ye bakarak. “Kızgın olduğunu sanmıyorum... Ama mesafeli olduğu kesin.”

“Tam da öyle.” Connor içini çekti.

“Ve en çok sana karşı mesafeli.” Bailey, Connor’a doğru döndü. “Belki onunla ben konuşmalıyım.”

“Bak işte bu çok iyi olurdu. Gösteriden sonra muhtemelen bir daha hiç görüşemeyeceğiz.”

Bailey, kardeşinin dizini sıvazladı. “Bu doğru değil. O, bu şehirde yaşıyor ve bir yerlerde karşılaşmamamız imkânsız.”

“Fakat daha önce hiç karşılaşmamıştık.”

Bailey gülümsedi. “Ama şimdi sende numarası var. Sanırım bu bir fark yaratır.”

“Sanırım.” Connor bunu biraz düşündü. Bir yıl sonra bile Maddie’ye ara sıra mesaj gönderebilir, nasıl olduğunu sorabilirdi. Belki bir gün tekrar buluşurlar ve Maddie bu sefer daha cana yakın davranırdı. Tıpkı ilk karşılaşmalarında olduğu gibi.

Bailey ayağa kalktı ve sahnede bulunan Brandon’ın yanına doğru ilerledi. Connor, ablasının neden iyi hissetmediğini biliyordu. Ama bugünün onun en sevdiği günlerden biri olduğunun da farkındaydı.

Açılış gecesi. Gösteri zamanı giderek yaklaşıyordu ve bu hem ablası hem de diğer herkes için enerji verici bir olaydı.

Ablasının ardından o da sahneye çıktı ve Maddie'nin yanındaki yerini aldı. "Harika bir iş çıkaracaklar." dedi genç kızın kulağına eğilerek.

"Bu kadar yol kat ettiklerine inanamıyorum." Maddie gülümsedi ama bakışlarını kaçırdı.

Sahnenin ön tarafında bulunan Brandon, karısıyla kısaca konuştu ve ardından gruba döndü. "Pekâlâ, bugünkü gösterinin mesajını kim hatırlıyor?"

Birkaç çocuk elini havaya kaldırdı. Brandon küçük bir çocuğa doğru işaret etti. "R?"

"Asla kötü bir Noel ağacı seçmeyin!"

Bazı çocuklar kıkırdadı. Connor önce Brandon'a sonra da Bailey'ye baktı. Hepsi de gülmemek için kendilerini zor tutuyordu. Brandon gruba doğru birkaç adım attı. "Bundan daha önemli bir mesaj daha var. Başka kim bize söylemek ister?"

Tekrar eller havaya kalktı. Bailey, ön sırada durmakta olan küçük bir kıza doğru işaret etti. "Janessa?"

Sadece dört yaşında olan Janessa, grubun en küçük üyelerinden biriydi. Tiyatrodaki oyunların sahne dekorlarını tasarlayan yerel sanatçı Ashley Baxter Blake'in kızıydı. Connor, Janessa'yı tanımıştı. Aileleri hemen hemen her yıl bir araya gelirlerdi.

Janessa kıyafetini düzelterip daha dik durdu. "İnsanlığın kurtarıcısı olacak bir bebeğin bugün doğduğunu anlatıyor."

Bailey'yin gözleri doldu. Connor, Brandon'la birbirlerine baktıklarını gördü ve anladı. Yakında o ve kocası, Janessa gibi sevimli bir çocuğun ebeveynleri olacaklardı. Kısa bir duraksamanın ardından Bailey kendisini topladı. "Evet, Janessa." dedi. "Çok doğru."

“Pekâlâ.” Brandon, kolunu Bailey’yin omzuna doladı. “Oyunu en başından tekrar bir prova edelim.”

Connor ve Maddie grubun arkasında kalıp çocuklara sıralarını hatırlattılar ve gösterilerinin bitiminde sahneyi sağdan mı yoksa soldan mı terk edecekleri konusunda onlara yardımcı oldular. Maddie hâlâ arkadaşça ama mesafeli bir tavır içindeydi. Bir an kolu Connor’a değdi ve irkilerek özür diledi.

“Sorun değil.” Connor, Maddie’ye istediği mesafeyi tanımayı aklına koydu. Sorun her neyse, genç kızı ondan oldukça uzaklaştırmıştı. Salonun kapıları açıldığında –gösteri başlamadan yarım saat önce– Connor kulise geçti ve Maddie’yi su alırken gördü.

“Selam!” Maddie, şişeyi açıp kafasına dikti.

“Maddie... Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?” Connor güldü ama gerçek bir gülüş değildi. “İlk takıldığımız birkaç seferi düşünüyordum da... O birlikte kahve içtiğimiz günü... Yani biriyle çıkmaya hazır olmadığını anlayabiliyorum... Ama şimdi... Sanki artık arkadaş bile olmak istemiyorsun. Ne oluyor?”

“Bir şey yok... Gerçekten.” Maddie aceleyle cevap vermişti. “Kızlara ilk şarkıda yardım etmem lazım.”

Tam bu sırada telefonuna bir mesaj geldi ve ona kısaca göz attıktan sonra oradan hemen uzaklaştı. Connor, Maddie’nin yüreğinde neler olduğunu bilmiyordu ama dürüst davranmadığından emindi. Çünkü arkasını dönüp giderken yanağından bir damla yaş süzülüyordu. Onu bir süre arkasından seyretti, sonra da bakışlarını tiyatronun tavanına çevirdi. *Yardım et, Tanrım... Neler olduğunu anlamıyorum.*

Yüksek sesle bir cevap gelmedi, ona ne yapması gerektiğini söyleyen davudi bir ses duyulmadı. Bu yüzden Connor ne yapması gerekiyorsa onu yaptı. Çocuk oyuncuların oluşan grubun yanına döndü ve onlara sahnede yapmaları gerekenleri bir kez daha hatırlattı.

Connor'ın burada olma nedeni buydu; çocuklara yardım etmek. Yarın oyun bittiğindeyse yapması gerekeni yapacaktı.

Maddie West'i geçmişe gömecekti.

Tiyatronun kapıları açılır açılmaz Maddie annesinden bir mesaj aldı. Ayırttıkları biletleri gişeden teslim alıyorlardı. Annesinden gelen ikinci mesaj *Bizi bul, diyordu. Hayley'nin sana tanıştırmak istediği biri var.*

Maddie mesajı tekrar okudu. Hayley'nin tanıştırmak istediği biri mi vardı? Salonun yan kapısından alelacele içeri girdi ve ailesinin nerede oturduğunu görmek için tüm salonu taradı. Ve neredeyse anında, annesiyle babasının bulunduğu yeri tespit etti. Ne var ki salon çok dolu olduğu için Hayley'yi ve tanıştırmak istediği kişiyi göremiyordu.

Kalabalığın arasından ilerleyerek salonun arka tarafına, ailesinin oturduğu yere doğru ilerledi. Ve onlara ulaşmasına dört sıra kala, nefesinin kesildiğini hissetti.

Hayley, kendi yaşlarındaki bir çocuğun yanında oturuyordu.

Maddie, birkaç saniye boyunca durdu ve kız kardeşini inceledi. Sarı saçları bukle bukleydi. Üzerinde çok güzel kırmızı bir kazak ve yeni satın alınmış lacivert kot vardı. Maddie hareket hâlindeki kalabalığın içinde biraz daha ilerledi ve ailesine biraz daha yaklaştığında kız kardeşinin mutlu sesini duydu. Ve daha önce hiç görmediği bir şey gördü.

Kız kardeşi makyaj yapmıştı.

Yaptığı makyaj çok değildi ama tek bir şeyi göstermeye yetiyordu. Hayley, yanında oturan çocuğa vurgundu. Maddie önce annesi-

ne sarıldı. Yüzleri birbirine yaklaştığında, Maddie fısıldadı; “Bu da ne şimdi?”

Annesi cevap vermedi. Onun yerine Hayley’yi ve yanındaki çocuğu işaret etti. “Bu Patrick, Hayley’nin sınıf arkadaşı.” Bir an duraksadı. “Patrick, bu da Hayley’nin ablası Maddie.”

Patrick hemen ayağa kalktı. “Merhaba!” dedi ve elini uzattı. “Tanıştığımıza sevindim. Hayley onun en iyi arkadaşı olduğunuzu söylüyor.”

“Evet.” Maddie, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “O da benim en iyi arkadaşımıdır.”

“Gördün mü?” dedi Hayley, ayağa kalkıp ablasına sarılarak. Sonra da pek alçak olmayan bir sesle kulağına fısıldadı. “Çok yakışıklı, öyle değil mi?”

Maddie başını salladı. “Evet.” Önce Patrick’e sonra da Hayley’ye gülümsedi. “Çok hoş biri.”

“Merhaba Maddie.” Babası ayağa kalkıp kızını yanağından öptü. “Gösteriyi heyecanla bekliyoruz. Az uğraşmadınız.”

“Evet.” Maddie, Hayley’nin bir erkek arkadaşı olduğunu öğrenmenin şoku içindeydi. Annesine doğru gülümsedi. “Fuayede biraz konuşabilir miyiz?”

“Tabii ki.” Annesi diğerlerine bakıp “Birazdan dönerim.” dedi.

Diğerlerinin onları duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında Maddie ellerini kalçalarına koydu ve bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Anne! Hayley’nin bir erkek arkadaş getirmesine izin mi verdin?”

“Tabii ki.” Annesinin gözleri huzur içinde parlıyordu. “Birbirlerinden hoşlanıyorlar. Neden olmasın?”

“Birbirlerinden hoşlanıyorlar mı?” Maddie akıl ötesi bir rüyanın içine düşmüş gibiydi. “Sen ciddi misin? Hayley nasıl... Yani o...”

“Yani o ne?” Annesinin yüzündeki ifade ciddileşti. “Hayley’nin

hiç âşık olmayacağını mı düşünüyordun Maddie?”

“Hayır, ben düşünmüştüm ki...” İnsanlar yerlerine oturmak üzere yanlarından geçiyorlardı. Maddie yaşadığı şoku gizlemek için büyük çaba sarf ediyordu. “Ben onun diğer insanların... Sahip olduğu şeylere sahip olamayacağını sanmıştım.”

Annesi oturdukları sıraya, sonra tekrar Maddie'ye baktı. “Patrick doğum anında bir tür beyin hasarına uğramış. Maddie'yle, birbirlerinin güçsüz yanlarını tamamlıyorlar.” Küçük kızı için olduğu kadar kendisi için de gülümsedi. “Son birkaç haftadır çok iyi arkadaşlar.”

Ve Maddie bunu kaçırmıştı. Kendisini cezalandırmakla o kadar meşguldu ki Hayley'yle neredeyse son bir aydır hiç adamakıllı sohbet etmemişti. Hayatının nasıl gittiğini, yeni arkadaşlar edinip edinmediğini ya da birisinden hoşlanıp hoşlanmadığını –Patrick adında uzun boylu bir yakışıklıyla tanışıp tanışmadığını– sormak hiç aklına gelmemişti.

“Daha sonra devam ederiz konuşmaya.” Annesi onu alnından öptü. “Şimdilik... Kız kardeşin için yalnızca mutlu ol!”

“Olurum.” Maddie gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. “Mutluyum da zaten.” Gösteri başlamadan önce hemen kulise dönmesi gerekiyordu. Önce babasına sonra da Hayley ve Patrick'e el salladı, ardından da kulise giden kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Gözüne ilk ilişen kişi Connor Flanigan oldu. Ve her ikisinin de yapacak işi olmasına rağmen onun yanına gitti ve hafifçe elini tuttu. “Çok üzgünüm.” diye fısıldadı kulağına. “Seninle konuşmam lazım. Oyundan sonra... Eğer vaktin varsa tabii.”

Connor, Maddie'nin gözlerini aradı. Şaşırmış olduğu her hâlinde belliydi. “Tamam, vakit ayırabilirim tabii ki.”

Maddie gülümsedi. “Güzel.”

Ve o anda salonun ışıkları karardı. Müzik başladı.

Maddie sahnenin bir kenarında, Connor da diğer tarafında ye-

rini aldı. Şarkılar arasında gözleri birkaç kez buluştu. Maddie, Connor'a kötü davranmış olduğu için suçluluk hissediyordu. Connor onun için bir Noel mucizesi dilemiş ve Tanrı bu duayı kabul etmişti.

Artık Hayley'nin bir erkek arkadaşı vardı!

Maddie, böyle bir şeyin asla mümkün olamayacağını düşünmüştü. Ve annesinin anlattıklarından çıkardığına göre, bu Hayley için yalnızca bir başlangıçtı. Belki bir gün gerçekten de birine âşık olup evlenebilirdi. Maddie böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemişti.

Ama bu arada Maddie, suçluluğunun ve utancının acısını Connor'dan çıkarmıştı. Onun yanında ne kadar vakit geçirdiyse, ondan o kadar çok hoşlanmıştı. Ve o kadar da suçlu hissetmişti çünkü kendisine bir söz vermişti; asla kimseye âşık olmayacaktı. Her ne pahasına olursa olsun.

Hayley için...

Üçüncü parça da bitmek üzereydi ve Connor görevini tamamlayan bir grup çocuğu sahnenin dışına doğru yönlendirdi. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmiş, seyirciye son derece sevimli bir gösteri sunulmuştu. Zorlu çabaların karşılığı kesinlikle alınmıştı.

Maddie ve Connor tekrar göz göze geldiler. Connor bu sefer de gülümsedi ama kafasının karışık olduğu sahnenin diğer tarafından bile kolaylıkla anlaşılıyordu. Maddie neler olduğunu anlattığında Connor yine de kendisini artık görmek istemez ise, onu suçlamayacaktı. Connor'ı tamamen dışlamıştı. Kendisinin bir hatası olup olmadığını sorduğunda bile. Artık bundan sonra herhalde Maddie'den tamamen uzaklaşırdı.

Seyirciler Maddie'nin kuzeni Janessa'nın da bulunduğu üç küçük kız tarafından seslendirilen bir parçayı cılgınca alkışlamaya başladılar. Maddie, seyircilerin arasında teyzesi Ashley ve eniştesi Landon'ın kızlarını alkışlamakta olduklarını gördü. Ve ikisinin arasında Maddie'nin kuzenlerinden bir diğeri -Amy Hogan- vardı; Ja-

nessa'nın performansından duyduğu heyecanı gösteren bir şekilde iki kolunu havaya kaldırmıştı.

Amy'nin kendi ailesi de burada olmalıydı, Tanrım. Maddie bir an gözlerini kapadı. Chloe ve Heidi Jo şu anda muhtemelen Janessa'nın yanında olurlardı. Performans bittiğinde, Maddie gözlerini açtı ve kızları çıkışa doğru yönlendirdi.

Maddie, "Çok başarılıydınız." diye fısıldadı kuzenlerine ve her birine sarıldı. Zıplamalarını, kol kola girmelerini ve şarkılarının başalarını kutlamalarını seyretti. Arkalarından bir düşünceye kapıldı. Baxter ailesinin kayıpları büyük olabilirdi ama belki de Tanrı hâlâ onlarla birlikteydi.

Yoksa böyle bir gün nasıl açıklanabilirdi?

Gösteri bittiğinde, Maddie, Connor'ın gitmiş olduğunu fark etti. Bir grup yetişkin ve yaşça büyük çocukla sahneyi toplarken Connor'dan bir mesaj geldi.

Kusura bakma! Bailey çok kötü hissediyordu, bu yüzden onu eve götürmek zorunda kaldım. Başka bir zaman konuşuruz artık.

Maddie, mesajı okudu ve derin bir hayal kırıklığı yaşadı. Hemen cevap yazdı. *Sorun değil. Belki Noel'den sonra buluşuruz. Hâlâ konuşmak istiyorum.*

Connor'ın cevap vermesi uzun sürmedi. *Tamam, olur. Bu akşam harika iş çıkardın.*

Maddie, Connor'ın daha önce buluşmayı teklif edeceğini sanmıştı. Yarın veya ertesi gün. Ama nedenini anlıyordu. Onu suçlamazdı. Son bir teşekkür mesajı yazdı. *Teşekkürler. Sen de.* Sonra telefonunu cebine koyarak işine devam etti.

Connor'ın böyle davranmasının tek sorumlusu kendisiydi. Ona durumu daha önce izah etmeliydi; Hayley'yle ilgili hislerini çoktan açıklamalıydı. Connor şimdi erken ayrılmak için bir bahane bulmuş olduğuna muhtemelen sevinliyordu.

Yolda çocukların muhteşem performansını ve Connor Flanigan'la olan şansını nasıl kaçırdığını düşünürken bir şeyi fark etti. Yaşadığı hayal kırıklığına rağmen ona huzur veren bir şeyi. Tanrı ona istediği mucizeyi sunmuştu.

Mucizenin adı Patrick'ti ve bu ona yeterdi. Noel onun için başka ne getirirse getirsin.

Eve yaklaşırken gülümsedi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Yılın en kötü kar fırtınası, Noel arifesinde Indiana eyaletini ele geçirmişti. Ama John Baxter yine de üç şey için minnettardı. Birincisi, öğleden sonra ailece kiliseye gidip dua etmişlerdi. İkincisi, Kendra Bryant erken gelmeye karar vermişti. Bir mesaj gönderip şehre geldiğini ve üniversite yakınlarında bir son dakika alışverişi yapmakta olduğunu bildirmişti.

Üçüncüsü ise, Luke, Reagan ve çocuklarının gelmemeye karar vermiş olmalarıydı.

John'un hayalindeki mükemmel Noel'de tüm aile Kendra'yla tanışmak için bir araya geliyordu. Ancak yoğun fırtınayı göz önünde bulundurduğunda, Luke ve Reagan'ın güvenli bir şekilde evde kalmasından son derece memnundu. Yerel radyo ve televizyon istasyonları, yolculuk planlarının iptal edilmesini ve trafiğe çıkmaktan kaçınılmasını çoktan duyurmaya başlamıştı bile.

Ashley, Elaine'e akşam yemeği için yardım ediyordu ancak ne o ne de ailesi yemeğe kalacaklardı. Aslında Noel akşamında Landon'ın birkaç saatlik mesafade yaşayan ailesiyle birlikte olmayı planlamış-

lardı. Ne var ki fırtına her şeyi değiştirmiş, Landon da en sevdikleri et lokantasında rezervasyon yapmıştı.

John onları mutfakta buldu. Ashley'nin yanına yaklaştı ve elini kızının omzuna koydu. "Dışarıda yemek istediğinizden emin misin? İstersen daveti Brooke'ların evine taşıyoruz, siz de burada yersiniz. Evleri çok uzak değil."

"Sorun değil, baba. Gerçekten." Ashley'nin gözlerinde uzun zamandan beri ilk kez ılımlı bir ifade vardı. "Çocuklara yemekten sonra sinemaya gitme sözü verdik. Herkes akşamı iple çekiyor."

Akşam yemeği doldurulmuş tavuk ve fırınlanmış sebzeden oluşuyordu. Ashley, hindiye tüm ailenin toplanacağı bir sonraki güne saklamıştı. Luke ve Reagan fırtınayı atlatıp gelebildikleri sürece tabii.

Yemek hazırlama işi bittiğinde Elaine, Ashley'ye teşekkür etti. "Herkes gelene kadar yemeği fırında tutarım."

John Baxter mutfağa geldi. "Tekrar özür dilerim, Ashley." Elaine'nin yanında durdu. "Davet için ocak ayını seçmeliydim."

"Sorun değil." diye karşılık verdi Ashley, babasına sarılarak. "Nasıl geçtiğini haber ver."

"Tamam."

Ashley hazırlanmak üzere üst kata çıktı. Landon çoktan oradaydı ve çocuklara hediyeleri paketlemelerinde yardımcı oluyordu.

Evin içi hoş bir Noel müziğiyle dolmuştu ama John pişmanlık duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. Karısına döndü; "Bir süredir zihnimi kurcalayan bir şey var."

Elaine, kocasının yanağını okşadı. "Anlatsana."

"Bu Noel'de aileyi bölmeyi hiç istemezdim, biliyorsun."

"Elbette." diye karşılık verdi Elaine. Ses tonu anlayışlıydı ama bu, gerçeği değiştirmiyordu.

John, evin arkasındaki karla kaplı bahçeyi seyretti. Bu bahçe-

ye ağaçları otuz sene önce dikmişti. Erin, kardeşleriyle bu bahçe-
de daha dün saklambaç oynamıyor muydu? John derin bir iç çekti.
“Kendra Bryant’la yiyeceğimiz şu akşam yemeği...” John tekrar karı-
sının gözlerine baktı. “Erin’in kalp atışlarını ilk duyduğumda kızım
daha yeni doğmuştu. Doktor onu kucağıma vermişti.”

“Tatlım.”

John başını salladı ve bakışlarını tekrar bahçeye çevirdi. “O bizim
dördüncü kızımızdı ve kendine has bir karakteri vardı. Mutlu ve se-
vecen bir insandı.” Karısına gülümsedi. “Ta ki öldüğü güne kadar.”

Elaine’in gözleri yaşarmıştı. “Erin’i çok severdim.”

“Ama o kalp atışı... En küçük kızımın kalbinin atışı... Sanırım bu
yemeği onu tekrar duymak istediğim için organize ettim.” Karısına
anlamli gözlerle baktı. “Sence de öyle değil mi?”

“Yalnızca bunun için değil.”

“Biliyorum ama o atışı tekrar duymak istiyorum. Küçük kızımın
kalp atışını.” John, bir adım geri çekildi. “Bütün her şey... Aslında
benim için. Bu da beni düşündürüyor, Elaine. Gerçekten düşündü-
rüyor.”

“Çok üzgünüm.”

John döndü ve ön verandaya doğru yürüdü. “Gel, benimle otur.
Birkaç dakika sadece.”

Elaine kocasının peşinden gitti. Dışarı çıkarlarken paltolarını al-
dılar. John, salıncağın üzerinde birikmiş olan karı sildi, sonra karı-
sının elini tuttu ve birlikte oturdular. Kar sert bir şekilde, rüzgârla
savrularak yağıyordu ama oturdukları yere ulaşmıyordu. John derin
bir iç geçirdi. “Kendra’yı önemsiyorum. Gerçekten. Ama bu akşam
Noel akşamı.”

“Ve kızının kalp atışlarını birkez daha duymak istiyorsun.” Elai-
ne, başını kocasının omzuna dayadı.

“Tam da öyle.”

Elaine başını tekrar kaldırıp John'a baktı. "Kendini üzme, tatlım. Çocuklar anlayacaktır." dedi sakın bir ses tonuyla. "Sence, onlar da senin gibi hissetmiyorlar mıdır John? Derinlerde bir yerde?"

John hiç böyle düşünmemiştir. Sonuçta, Kendra'yla tanışmaya Erin'in de isteyeceği ve aynı zamanda Kendra için de iyi bir şey olarak bakmıştı. Kendra belki hayatına inancı sokabilirdi.

İçini uzun süredir hissetmediği bir huzur duygusu kapladı. Belki de Elaine haklıydı. "Sence Kari, Brooke ve Dayne'in gelmek istemesi... Erin geri dönmüş gibi hissedecek olmalarından mı? En azından bir geceliğine?"

"Bence kısmen öyle."

"Hım..." John başını salladı. "Teşekkür ederim." Eğilip karısına sarıldı. "Bana bir iyilik yapar mısınız?"

"Ne istersen."

"Benim için dua et. Kendra'yı kendisi için önemseyebilmem için. Bunun sadece Erin'in kalp atışlarını tekrar duymaktan daha fazla bir anlama gelmesi için."

"Bütün gece dua edeceğim."

"Teşekkür ederim." John iç geçirdi. "Kendimi daha iyi hissediyorum." Ayağa kalkıp karısının da kalkmasına yardım etti. "Hadi gidip tatlıyı hazırlayalım. Burası buz gibi. Bir saate kalmaz herkes gelir."

Hızlıca içeri girdiler ve akşam yemeğinden sonra yemek üzere elmalı turta ve çırpılmış krema hazırladılar. Bir ara John tekrar pencereden dışarıya baktı. İyi olacaktı. Kendra Bryant'ı gerçekten de önemsiyordu. Bu akşam onun akşamı olacaktı, Erin'in değil. Ama derinlerde, Elaine'in sayesinde, şu gerçeği arzulamanın da son derece normal bir şey olduğunu anlamıştı:

Yıllar sonra ilk kez, kızı Erin'in bir parçasıyla tekrar bir araya gelecekti.

Eve döndükten bir saat sonra Luke Baxter, karısı Reagan'a onunla yatak odasında konuşmak istediğini söyledi. Reagan, küçük Johnny'yi en sevdikleri lokantadaki akşam yemeği için giydirmekle meşguldü.

"Sanırım bir hata yaptım." dedi Luke, yatağın kenarına oturduğunda. "Bu akşam orada olmamız gerekirdi diye hissediyorum. Ashley ve Landon'ın evinde."

Reagan kocasının yanına oturdu ve ona şaşkın gözlerle baktı. "Gitmek istemediğini sanıyordum. Şu Kendra yüzünden."

"Aslında istemiyorum." diye karşılık verdi Luke. "Ama bu sabah yanıma Tommy geldi ve bu doğru mu, gerçekten gitmiyor muyuz, diye sordu." Luke bu durumdan çok rahatsızdı. "Baxter Ailesi'ndeki tüm kuzenlerin yıl boyunca Noel akşamı yenen yemeği iple çektiklerini söyledi."

Reagan bir an duraksadı ama sonra başını salladı. "Çok doğru. Gerçekten iple çekerler."

"Fikrimi daha önce değiştirmeliydim." Luke başını iki yana salladı. "Son aldığım davayla o kadar meşguldüm ki, bu konu üzerinde yeteri kadar düşünmedim. Seninle ve çocuklarla konuşup en doğru karar vermeliydim."

Dışarıdan rüzgârın uğultulu sesi geliyordu. Fırtına iyice bastırılmıştı. Reagan pencereden dışarı baktı. "Fırtına bizim yerimize karar vermiş galiba."

"Hiç sanmıyorum." dedi Luke, kendisi de pencereden dışarı bakarak. "Daha önce fırtınada araba kullandığım çok oldu."

Reagan sessizdi. "Bu annenle ilgili, öyle değil mi?"

Luke uzun bir süre pencereden dışarısını seyretti. Tekrar karısı-

na baktığında gözleri yaşlarla dolmuştu. “Belki de. Derinlerde belki de öyledir.” Karısının yanına yürüdü ve onu kollarının arasına aldı. “O da hep birlikte olmamızı isterdi.”

“Doğru.” Reagan, kocasının yanağını okşadı. “Ya Ashley?”

“Ona bir mesaj yollar mısın? Geleceğimizi bilsin. Bence doğru olan bu. Ailemiz için, babam için.” Gülümsedi. “Hadi gidip çocuklara haber verelim.”

Çocuklar müjdeli haberle sevinç çılgınlıkları atarken, Luke da kararını düşündü. Babasının Kendra’yı neden Noel yemeğine davet ettiğini hâlâ anlamıyordu. O kadın, Erin’in kalbini taşıyor olsa da, asla ailenin bir parçası olamazdı. Ama onun varlığı Noel akşamının önemini azaltamazdı.

Noel, aileye özeldi.

Yirmi dakika sonra yoğun kar fırtınası rağmen, Luke, Reagan, Tommy, Malin ve Johnny arabaya doluşarak Indianapolis’ten Bloomington’a doğru yola çıktılar. Yaklaşık yetmiş kilometre sonra, fırtına olsun olmasın, her Noel akşamı oldukları evde olacaklardı. Luke’un büyüdüğü evde. Şimdi kardeşi ve onun kocasının sahip olduğu evde.

Baxterların evinde.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mesaj geldiğinde Ashley üst kattaki banyodaydı ve Bloomington şehir merkezinde yiyecekleri akşam yemeği için hazırlanıyordu. Birazdan çıkacaklar, evi Baxter ailesinin diğer üyelerine her yıl yapılan Noel akşamı kutlaması için bırakacaklardı. Landon beş dakikaya kadar çıkacaklarını söyledi. Çocuklar hazır bir şekilde Cole'un odasında toplanmışlardı bile.

Ashley elindeki saç maşasını bir kenara koyarak telefonu aldı. Mesaj Reagan'dan geliyordu. *Bloomington'a doğru yola çıktık. Luke fikrini değiştirdi. Annenin hepimizin orada olmasını isteyeceğini düşünmüş.*

Ashley yüzünü ekşiterek hızlıca cevap yazdı. *Ciddi misin? Buraya gelmek üzere yola çıktınız bile, öyle mi?*

Evet. Luke arabayı kullanıyor. Bugün Noel diyor. Olmak isteyeceğimiz tek yer Baxterların evi diyor.

Ashley cevapladı. *Ya fırtına?*

Luke'a göre o daha kötü şartlarda da sürmüş. Bizim için dua edin.

Ashley derin bir iç geçirdi ve kalbinin sızladığını hissetti. Luke nasıl olurdu da son dakikada fikrini değiştirebilirdi? Üstelik Kendra'nın gelmesine o kadar tepki göstermişken? Yani bu akşam bir tek kendi ailesi mi burada olmayacaktı? Banyonun duvarına yaslandı ve gözlerini kapadı. *Tanrım, ne yapmamız gerekiyor?*

Tam bu sırada Landon içeri girdi. "Tatlım, sen iyi misin?"

Ashley telefonunu gösterdi. "Reagan mesaj göndermiş. Hep birlikte buraya geliyorlar, Luke fikrini değiştirmiş." Landon çok şaşırmamış gibiydi. Mavi gözlerinde derin bir ifade vardı. "Sence bundan sonra kaç kere daha birlikte Noel kutlayabiliriz?"

"Biliyorum." dedi Ashley, gözleri sulanarak. "Belki de çocuklarla konuşmalıyız. Onların ne düşündüğünü öğrenmeliyiz. Onların fikrini de almalıyız."

"Bak bu hoşuma gitti." diye karşılık verdi Landon gülümseyerek.

"Biliyor musun?" Ashley, kollarını kocasının boynuna doladı. "Bunu daha önce düşünmeliydim."

"En azından şimdi düşündün." Landon, karısını dudaklarından öptü. "Gidip onları getireyim."

Toplantı, Ashley ve Landon'ın yatağında gerçekleşti. Çocuklarla çoğu konuşmalarını burada yaparlardı. Landon sözü aldı.

"Annenizle size sormak istediğimiz bir şey var."

Ashley, Devin'in elini kaldırıp konuşmaya başlamasını izledi. "Konu, neden Noel akşamında kendi evimizi terk etmek zorunda olduğumuz mu?" Yatağın ortasına bağdaş kurmuştu. "Çünkü Cole'un odasında bunu konuşuyorduk. Noel herkesin bir arada olup, birbiriyle iyi geçinmesi gereken bir zaman değil mi?"

"Doğru." diye katıldı Cole, suçlu bir yüz ifadesiyle. "Yani, hiçbiri-miz neler olduğunu anlamıyoruz."

"Bu benim hatam." dedi Ashley. Devin haklıydı. Noel zamanında insanlara karşı hoşgörülü olmak, önce diğerlerini düşünmek gere-

kirdi. Derin bir iç geçirdi ve çocukların yüzlerini görebilmek için yatağın ayakucundaki pufa oturdu. “Bu akşam için en doğru olduğuna inandığım bir karar almıştım.” Çocuklarına teker teker baktı. “Ama artık bu kararın doğru olduğundan emin değilim.”

“Konu şu bayan hakkında, değil mi?” Amy’nin sesi, erkek çocuklarınkine göre daha cılız çıkıyordu. Yüzü ise hüznü doluydu.

“Evet Amy.” Landon, karısının yanına geldi. “Bu akşamki yemeğe özel bir misafir geliyor. Adı Kendra Bryant.”

Ashley, çocukların böyle bir bilgiyi öğrenmiş olduğuna çok şaşırmıştı. O ve Landon, Amy’yi üzmemek için yemekle ilgili detayları saklamaya büyük özen göstermişlerdi.

Ama şimdi Ashley yanılmış olduğunu görüyordu. Kendra Bryant adı anılır anılmaz, Amy bakışlarını yatak örtüsüne çevirmiş, mavi gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

Ashley, Amy ve Janessa’nın arasına ilişti. “Sen Kendra Bryant’ı biliyor musun, Amy?”

“Evet.” Amy’nin sesi iniltili gibi çıkıyordu. “Annemin kalbini taşıyor.”

Ashley, bu sözler karşısında şimşek çarpmışa dönmüştü. Önce Landon’a, sonra tekrar Amy’ye baktı. “Evet... Bu doğru.”

“Neden anne?” Janessa, Ashley’nin elini tuttu. Sadece dört yaşında olmasına rağmen söz konusu durumdan rahatsız olduğu her hâlden belliydi. “Neden biri Amy’nin annesinin kalbini aldı?”

Ashley, kocasının elini omzunda hissetti. Onun varlığından güç almıştı. “Şey...” Önce Janessa’ya, sonra Amy’ye, daha sonra da Cole ve Devin’a baktı. “Hepiniz Amy’nin ailesinin cennete gittiğini biliyorsunuz.”

“Araba kazası yüzünden.” Devin, Landon’a baktı. “Arabalarına kamyon çarptığı için, değil mi baba?”

“Doğru.” dedi Landon, parmağını dudağına götürerek. “Annenin bitirmesine izin ver.”

“Tamam.” Devin endişeli gözlerle Ashley’ye baktı. “Pardon.”

“Teşekkürler Devin.” Ashley kullanacağı kelimeleri seçmeye çalışıyordu. “Şey... Hey neyse... Amy’nin ailesi cennete gittiğinde, anesi, kalbini başka bir kadına verdi. Ve o kadının adı Kendra Bryant.”

“Cennette kalbe ihtiyacı yok muymuş?” diye sordu Devin şaşkın bir yüz ifadesiyle. “Bunu sormamın bir mahsuru yok, değil mi?”

“Elbette sorabilirsin.” Ashley, Devin’in sırtını sıvazladı. “Sorunun cevabı, hayır yok. Cennette Erin teyzenin artık yeni bir kalbi var.”

“Öyle mi?” Amy başını saladı, yanaklarından hâlâ yaşlar süzülüyordu. “Ben de bunu merak ediyordum.”

Cole, Amy’ye biraz daha yaklaştı ve kolunu küçük kızın omzuna doladı. “Yani yemeğe kalmıyor muyuz? Amy nedeniyle mi? Kendra Bryant’la karşılaşmasını istemediğimiz için mi?” Omuz silkti. “Özür dilerim, anne... Baba. Sadece anlamaya çalışıyorum.”

Amy artık hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Ashley, kollarını ona uzattı. “Gel buraya tatlım.” Ama Amy yataktan aşağı kayarak kapıya doğru koştu ve gözden kayboldu.

“Evet, bu yüzden...” Ashley, Cole’a hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

Cole başını salladı. “Vay canına, hiç bilmiyordum.”

Ashley kapıya doğru birkaç adım attı. “Baban ve ben bunun Amy için çok zor olacağını düşündük.”

“Hepimiz doğru olanı yapmaya çalışıyoruz.” Landon, Ashley’ye başıyla işaret etti. “Tatlım, sen git konuş onunla. Biz buradayız.”

“Amy için dua etmemiz gerekir, değil mi baba?” diye sordu Jannessa şefkat dolu gözlerle. “Onu ne zaman üzgün görsem hep dua ederim.”

“Evet bebeğim.” Landon ve Ashley bakiştılar. “Onun için dua edeceğiz.”

Ashley kapıya doğru ilerledi. “Birazdan dönerim.”

Amy’nin odasına doğru ilerlerken Ashley gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Amy yatağına uzanmış, kafasını da yastığına gömmüştü. Tüm bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

“Amy.” Ashley, küçük yeğeninin yanına oturdu. “Tatlım çok üzgünüm. Seni üzmeyi hiç istemezdim.”

Amy birkaç saniye sonra sırtüstü döndü ve ardından doğrulup oturdu. Yaşlarla kaplı yüzü uzun süredir hiç böyle hüzünlü görünmemişti. Ashley, yeğenine sıkıca sarıldı ve sarı saçlarını okşadı. “O kadınla tanışmak zorunda değiliz, tatlım. Bu nedenle akşam yemeğini başka bir yerde yiyeceğiz zaten. Sen üzölme diye.”

“Biliyorum... Ama...” Küçük bedeni hıçkırarak ağlamaktan hâlâ titriyordu. “Ama ya ben... Onunla tanışmak istiyorsam?”

Ashley hızlı bir nefes aldı. Yeğeni ne demişti? Yer ayağının altından kayıp gidiyordu sanki. Gözlerini kırptıştırıp nefes almaya çalıştı. “Amy...” Arkasına doğru çekilerek yeğeninin gözlerini yakalamaya çalıştı. “Sen onunla tanışmak mı istiyorsun?”

Amy kafasını öne eğip olumlu bir şekilde salladı. Başını kaldırdığında gözlerindeki hüzne Ashley dayanamadı. “Bir süre önce...” Nefesini toplamaya çalıştı, gözyaşları bir parça diner gibi olmuştu. “Bir süre önce eniştemle konuştuğunuzu duydum... Kendra’yla tanışmaktan bahsediyordunuz. Ben de bunun çok güzel olacağını düşündüm.”

“Tatlım, bunu neden bize daha önce söylemedin?” Ashley birden babasının ağaç çiftliğindeki sözlerini hatırlamıştı. Adam haklıydı.

“Çünkü sen... Onunla tanışmak istemediğini söyledin.” Amy, elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Tercih hakkım olmadığını düşündüm.”

"Ah, Amy!" dedi Ashley gözlerini kapayarak. "Keşke o zaman bir şey söyleseydin, toplantı sırasında."

"Ben kimsenin fikrini değiştirmek istemedim."

Ashley, Amy'nin çekimserliğini mantıklı bulmuştu. Küçük kızın ıstırabını derinden hissetti. "Sana da sormalıydım tatlım, çok özür dilerim."

Amy başını tekrar kaldırıp teyzesinin gözlerinin içine baktı. "Yani... Evde kalma ihtimaliniz var mı? Eğer ben istersem kalır mısınız?"

"Tabii ki!" diye yanıtladı Ashley. Kendra'yla bir araya gelmeye ilişkin tüm kaygıları dağılmıştı. "Eğer sen burada kalmak istiyorsan, elbette kalırız. Ve tatlım, bize her zaman ne hissettiğini söyleyebilirsin. Biz seni çok seviyoruz, Amy."

"Tamam." Amy birkaç kez burnunu çekti. "Ben yalnızca... Seninle ve eniştemle Noel'i kutlamaya bayılıyorum. Benim evim burası artık." Tekrar gözleri sulandı. "Ve siz benim ailemsiniz. Ama bazen... Eski Noel günlerini özlüyorum. Annemle, babamla ve ablalarımınla." Yanaklarından daha fazla yaşlar süzüldü. "Ben de düşündüm ki... Eğer annemin kalp atışlarını bir kez daha duyarsam... Noellerin en güzeli olur."

"Tamam, o zaman... Bu akşam burada kalıyoruz ve hep birlikte Kendra Bryant ile tanışıyoruz." Ashley komodinin üzerinden bir kâğıt mendil alarak Amy'nin gözyaşlarını sildi. Bu konuşmayı yarın değil, çok geç olduğunda değil, bugün yaptıkları için çok mutluydu. "Ve bu akşam en güzel Noel'i yaşayacağız." Amy'yi alnından öptü. "Tamam mı?"

Amy gözlerindeki yaşlara rağmen gülümsedi. "Hem de hep birlikte."

"Aynen öyle!" Ashley ayağa kalktı. "Sen git yüzünü yıka, ben de diğerlerine haber vereyim."

Amy de ayağa kalktı, bir an için duraksadı, sonra da teyzesinin kollarına koştu. "Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum, tatlım!" Ashley bu defa gözyaşlarına hâkim olamadı. Keşke şimdi Erin burada olsaydı da küçük kızına böyle sarılıp onu sevebilseydi. Keşke şimdi tüm aile aşağıda Noel'e hazırlanıyor olsaydı.

Tıpkı eskiden olduğu gibi.

"Ashley Teyze, sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki." diye yanıtladı Ashley, hafifçe öne eğilip yeğeninin gözlerinin içine bakarak. "Ne istersen söyleyebilirsin."

"Bazı gecelerde sen ve eniştem yanıma gelip dua ettiğinizde, sen aynı anneme benziyorsun. Sesin tıpkı onunki gibi çıkıyor."

Ashley, yeğenine tekrar sarıldı. Ne diyeceğini, yanaklarından süzülen yaşları nasıl durduracağını bilemiyordu. Bir süre sonra tekrar Amy'nin gözlerinin içine baktı. "Tatlım..." dedi gözyaşlarını silerek. "Eminim ki... Cennette bir yerde... Annen seni görüyor ve çok mutlu oluyordur."

Yeğeninin yüzünü kaplayan kocaman gülümsemeyi gördüğünde, her şeyin yoluna gireceğinden emin oldu. Hemen kendi odasına geri döndü ve herkese yeni planı açıkladı. Sonuçta, Noel yemeğini evde yiyecekler ve Kendra Bryant denen kadınla tanışacaklardı ve işte o zaman, çocuklarının böyle bir planı en başından beri istemiş olduğunu gördü. Cole ve Devin birbirlerine "Çak bir beşlik!" derken, Janessa da Landon'ın etrafında daireler çizmeye başladı.

Çocuklar odayı terk ettiğinde, Ashley kocasına Amy'nin söylediklerini aktardı. Amy'nin ailenin bir parçası olmaktan çok mutlu olduğunu ve annesinin kalp atışlarını tekrar duyarsa hayatının en güzel Noel'ini yaşayacağını açıkladı. "Kendra'yla tanışmak isteyeceği hiç aklıma gelmezdi." dedi. "Çok mutluyum, Landon. Düşünsene, ya bu konuyu hiç açmadan yemeğe gitseydik?"

Landon, kollarını karısının beline doladı ve onunla birlikte uzun bir süre, dans edercesine sallandı. "Seni özel yapan da bu işte, Ashley." Karısını tekrar öptü. "Bu konuyu açtın."

Ashley içinin huzurla dolduğunu hissetti. Ne zaman Landon'ın yanında olsa böyle hissediyordu. "Teşekkür ederim."

Tam bu sırada aşağıdan ön kapının zili duyuldu.

"İşte işaretimiz." Landon, Ashley'yi elinden tutup banyoya doğru çekti. "Sen makyajını tazele, ben de çocukları aşağıya götüreyim."

Ashley aynaya baktı ve rimelinin aktığı bir iki yeri düzeltti. Ve bunu yaparken ona her zaman güç veren harika bir kocası ve birbirlerini çok seven çocukları olduğu için Tanrı'ya şükretti.

Ve bir de zor geçeceği kesin olan bir Noel akşamı için şükretti. Ama aynı zamanda belki de Amy'nin dediği gibi...

En güzel Noel için.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

John, kapıya yaklaştığında kalbinin küt küt attığını hissetti. Onca yazışmanın ve tartışmanın ardından, nihayet Kendra Bryant'la yüz yüze geleceklerdi. Ama kapıyı açtığında Kendra yerine Kari ve Ryan'la karşılaştı.

“Mutlu Noeller, baba!” dedi Kari hemen babasına sarılarak. Her yanı karla kaplıydı ve uğuldayan rüzgârdan dolayı bağırarak konuşmak zorunda kalmıştı. “Geldi mi, Kendra?”

“Henüz gelmedi.” diye yanıtladı babası. Gerginliği bir parça dinmişti. “Ama her an gelebilir.”

Ryan ve çocuklar sırasıyla John ile kucaklaştılar. Elleri hediyelerle doluydu. Bir tabak da Noel kurabiyesi getirmişlerdi.

“Bunlar büyükannem Elaine için.” dedi Jessie gülümseyerek. “Nerede o?”

John, ailesinin yılların acısına ve trajedisine ayak uydurabilmiş olmasından çok mutluydu. Evet, çocukları ve torunları Elizabeth'i çok özliyor olabilirlerdi ama yine de herkes zaman içinde Elaine'i ailenin bir parçası olarak kabullenmişti.

Jessie'nin kurabiyeleri bunun en güzel kanıtıydı.

Böyle bir sevgi, onların kurtuluş hikâyesinin bir parçasıydı. Başlarına ne gelirse gelsin birbirlerine sahip oldukları sürece hâlâ Baxter ailesiydiler.

Ve mutlu olmaya devam edeceklerdi.

Hep birlikte mutfağa geçtiler. Brooke, Peter ve kızlar, Elaine'in iki masayı hazırlamasına ediyorlardı. Dayne, Katy ve onların çocukları da yirmi dakika sonra geleceklerdi.

"Luke ve Reagan'dan haber var mı?" Ashley, Landon'la birlikte merdivenlerden aşağı iniyordu. "Dayne ve Katy'yle hemen hemen aynı zamanda gelmeleri lazım."

Herkes yaptığı işi bırakıp birbirine baktı. İlk konuşan John oldu. "Luke geliyor mu?"

"Bütün aileyle birlikte olma fırsatını kaçırmak istemedi." Ashley merdivenlerin dibine geldiğinde durakladı. Sonra diğerlerinin arasından geçerek babasının yanına geldi. "Biz de kalıyoruz, baba." Dönüp çocuklara baktı. "Haklıymışsın." Bakışlarını babasının yüzüne çevirdi. "Amy Kendra'yla tanışmak istiyormuş. Şimdi bizler de onunla tanışmak istiyoruz."

John, duyduklarına inanamıyordu. Daha biraz öncesine kadar bu yılın Noel'ini mahvetmiş olduğundan son derece emindi. Ama şimdi... Uzun bir süredir dilediği Noel akşamını yaşayabileceklerdi. Hayalini kurduğu Noel akşamını.

Herkes John'un etrafına sardı ve ailecek kucaklaştıkları anda telefonu çaldı. John telefonu cebinden çıkardı. Arayan Luke'tu. "Alo?"

"Baba!" Ses parazitli geliyordu. "Bloomington'ta otuz kilometre kala kar fırtınasına yakalandık! Hiçbir şey göremiyoruz!"

John'un içini doldurmuş olan sıcak duygular bir anda dağıldı. "Siz iyi misiniz? Sen, Reagan ve çocuklar?"

Diğerleri birkaç adım geri çekilerek John'un rahatça konuşmasına olanak tanıdılar.

Luke, sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kalıyordu. "Şu anda arabanın içinde güvendesiniz. Ama trafik kilitlenmiş durumda. Bu şekilde yağmaya devam ederse..." Tekrar yoğun bir parazit sesi duyuldu. Luke bulundukları yeri belirten bir trafik levhasını bildirdi. "Bir süre daha burada kalacağınız gibi görünüyor."

John, paniğe kapılmamaya çalıştı. "Sakın arabadan çıkmayın, ben birkaç yeri arayacağım." Aslında arazi aracına atlayıp yardımlarına koşmak istiyordu ama bunun yerine herkesin onlar için dua edeceğini söyledi.

Telefonu kapattığında kapının zili çaldı ancak John'un aklı hâlâ Luke, Reagan ve çocuklardaydı. Kari hemen koşup kapıyı açtı; Kendra Bryant ve kocası Moe karın içinde dikiliyorlardı. Kendra'nın kocasının gelmesini beklemiyorlardı. Her ne yaşadılarsa, sonuçta adam buradaydı.

"Hoş geldiniz." Kari harekete geçip Kendra'yı ilk kucaklayan oldu. "Sen Kendra olmalısın."

"Evet." Kendra, kar kaplı paltosunu çıkardı. Yanındaki adam da aynı şeyi yaptı. Ryan paltoları alıp girişteki askıya astı. Kendra yanındaki adama döndü ve "Bu benim kocam, Moe." diye tanıttı.

John, o ana kadar Kendra'nın nasıl görüldüğünü bilememişti. Erin'e benzemesini umuyordu. Ama Kendra daha uzun ve daha zayıftı. Koyu renk saçları ve güzel kahverengi gözleri vardı. John'un tahmininden daha genç duruyordu. Gergindi ve titriyordu.

John'un duyguları ne kadar yoğunsa Kendra'nın duyguları da en az onunkiler kadar yoğundu.

John, genç kadına doğru yaklaştı. "Kendra." Ellerini tuttu. "Ben John Baxter."

"Merhaba, John." Ve gerçekleşti. John'un son birkaç yıldır sürekli

düşündüğü o kucaklaşma gerçekleşti.

John, Kendra'ya uzun uzun sarılıp onu tuhaf hissettirmek istemedi. Ama bu kısa kucaklaşmada bile Kendra'nın küt küt atan kalbini kendi göğsünde hissetmişti. Erin bebekken hissettiği o kalp atışını. Düğün gününde, ona koridorda eşlik etmeden hemen önce hissettiği kalp atışını.

En küçük kızının ritmik, güçlü ve harikulade kalp atışını.

John geriye doğru bir adım attı, bu gerçeklik başını döndürmüştü. Erin'in kalbi orada, onlarla aynı odadaydı. Kendra'yı kucaklayan ikinci kişi Ashley oldu ve sonra diğerlerini Kendra ve Moe ile tanıştırdı.

Sıra Amy'ye geldiğinde, Ashley bir an için durakladı. "Bu da Amy."

Kendra, Amy'nin diğer çocuklardan farklı olduğunu hemen anlamıştı. Gülümsemesi kaybolur gibi oldu. "Merhaba, Amy." Birbirlerinden birkaç metre uzaktaydılar. "Belki sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam." Amy, çocukların en arkasında Janessa'ya tutundu. Korkmuş ya da ne yapması gerektiğini bilemiyormuş gibi gözleri kocaman açılmıştı.

Ashley, durumun daha tuhaf bir hâle gelmesine müsaade etmedi. Kardeşlerini, eşlerini ve çocuklarını tanıştırma faslına devam etti.

Ashley tanıştırtmanın sonuna geldiğinde "Bu kadarla kalmıyoruz, daha gelecekler var." diye atıldı Cole. "Ama merak etme, seni sınava tabi tutmayacağız."

Kendra gülmeye başladı ve onun bu gülüşü herkese rahatlamaları için verilmiş bir izin gibiydi. Durumun tuhaflığını geride bıraktılar. John, herkesin artık akşam yemeğine ve Noel kutlamasına odaklanmasını ümit ediyordu.

Karısının yanına geldiğini ve elini beline doladığını hissetti.

Elaine odadakilere baktı. “Haydi, mutfığa geçelim. Sıcak çayım var.”

Beş dakika sonra, Katy, Dayne ve çocukları da geldiler ve bu sırada John elini havaya kaldırdı. “Luke’tan mesaj var. Hâlâ otobandalar, kardan sıkışmış durumdalar. Onlar için dua etmemizi istiyor.”

John, herkesin Erin ve Sam’in başlarına gelene kazayı, otobanda durmuşken bir kamyonetin onlara nasıl çarptığını aklına getirmemeye çalıştığından emindi. O da düşünmemeye çalışıyordu. Ellerini ortaya uzattı ve bu konuda tecrübeli oldukları belli olan aile üyeleri John’un etrafında bir daire oluşturdu.

Kendra ve Moe geri çekilerek aile üyelerine yer açtılar. John onlara yöneldi. “Siz de bize katılabilirsiniz. Bu akşam ailemizin bir parçasısınız.”

İkisi birbirlerine baktılar ve ilk harekete geçen Moe oldu. Yavaşça daireye katıldı. Kendra da aynısını yaptı ve ne olduğunu tam olarak anlayamamış bir halde beklediler.

John duayı başlattı. “Tanrım, bu gece senden bir Noel mucizesi bekliyoruz. Lütfen Luke, Reagan ve çocuklarının bu fırtınadan sağ kurtulmalarını sağla. Senin varlığını hissetsinler ve onları kurtar ki bizimle birlikte olabilsinler. Onların güvenliğini sağla. Âmin.”

John, duanın ardından trafik bölge amirliğini aradı ve yolda kalmış insanların güvende olup olmadıklarını sordu. Bir polis memuru “Tüm trafiği durdurduk.” diye bilgi verdi. “Herkes ulaşmak için elimizden geleni yapıyoruz ama fırtına beklediğimizden daha önce bastırdı.”

Bu bilgilendirme John’u hiç rahatlatmamıştı. Ancak, yarım saat sonra tam yemek odasındaki masalara yerleşmek üzerelerken kapı tekrar çaldı. John kalbinin yerinden fırlayacağını sandı. Ama sonra kapının eşiğinde fırtına seslerine karışmış bir şekilde birilerinin şarkı söylediklerini duydu.

"Herkese mutlu Noeller" Herkese mutlu Noeller Ve herkese mutlu yıllar

John ve onun ardından ailenin geri kalanı kapıya üşüştiler. Kapıyı açınca karşılarında bir koluyla Reagan'a, diğer koluyla da Malin'e sarılmış olarak Luke duruyordu. Tommy bir, Johnny de diğer yanlarındaydı. Rüzgârın saçlarına ve paltolarına savurduğu kara yağmen son derece mutlu görünüyorlardı.

Şarkılarına son verdiler. Luke atıldı. "Noel'de evde olacağız demiştik... Şüphe etmediniz değil mi?"

John, oğlunu kendisine doğru çekti ve ona uzun bir süre sarıldı. "Sonunda gelebildiniz!"

"Korkunç bir fırtınaya yakalandık." Luke, paltosunu çıkarıp girişteki askıya astı. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar. "Kar örtüsü o kadar kalınlaşmıştı ki iki günden önce oradan kurtulamayız sandım."

"Kesinlikle." diye ekledi Reagan. Gözleri, yaşamış olduğu derin endişeyi yansıtmaya devam ediyordu. "Ama sonra hiç beklemediğimiz bir anda, ortaya bir kar aracı çıkıverdi."

"Sürücüsü aşağı indi ve babama camı indirmesini işaret etti." Tommy heyecanla kelimeleri birbirine karıştırarak konuşuyordu.

"Aynen öyle." diye doğruladı Luke. "Adının Jag² olduğunu söyledi. İlginç bir isim, değil mi? Neyse, karı temizleyeceğini ve ona güvenmemizi söyledi."

Malin, babasının omzunu tuttu. "Baba, bir yeri atladın."

"Doğru." Luke kafasını salladı. "En ilginç kısmı da oydu. Camı açtığımda ilk sorduğu soru inancım olup olmadığıydı."

"Biz de, 'Elbette.' dedik." Luke ve Reagan birbirin gözlerinin giçine baktılar. "Adam ondan sonra yolu bizim için açacağını söyledi."

Luke, arabanın ön kısmında biriken karı aşabilmeleri için hızlanmalarını sağlamak üzere adamın emniyet şeridini temizlediğini

anlattı. “Birkaç kilometre sonra fırtına dindi ve önümüzdeki yol tamamen açıldı.”

“Ama kar aracının nereye gittiğini göremedik.” Tommy, önce kuzenlerine, sonra da babasına baktı. “Değil mi, baba?”

“Doğru.” diye yanıtladı Luke omuz silkerek. “Şimdiye kadar görüşüğüm en kalın kar tabakasının içinde adamın arkasından gidiyorduk. Sonra bir baktık, adam yok! Kaybolmuştu.”

John’un tüyleri ürperdi. “Saat kaçta oldu bu?”

Reagan telefonunun saatine baktı. “Yaklaşık yarım saat önce.”

Birkaç saniye boyunca herkes birbirine baktı. Önce Kendra konuştu. “Bu tam bizim el ele tutuşup dua ettiğimiz ana denk geliyor.” Moe’ya baktı. “Yanılmıyorum, değil mi?”

“Hayır. Çok haklısın.” Elaine de telefonuna baktı. “Duadan sonra Reagan’a mesaj yollamıştım. Hemen arkasından olmuş olmalı.”

Reagan’ın gözleri doldu. “Tanrı gerçekten de bu akşam hep birlikte olmamızı istemiş.”

Bu sırada Luke birkaç adım atarak Kendra Bryant’a yaklaştı. “Merhaba, ben Luke. Erin’in en küçük kardeşi.”

“Ben de Kendra.”

John, oğlundaki bu değişimi hayranlıkla izliyordu. Luke böyle bir anı daha önce reddetmişken, şimdi elini nezaketle Kendra’ya uzatıyordu.

“Babam bize Erin’in bunu isteyeceğini söyledi. Seninle tanışmamızı ve Erin’in ölümünün boşuna olmadığını kendi gözlerimizle görmemizi.”

“Buna ben de inanıyorum.” diye karşılık verdi Kendra kocasına yaslanarak. Kapıdan içeri girdiğinden beri ilk kez gözleri yaşarmıştı. Ardından herkese teker teker baktı. “Bekleyecek ve bu söyleyeceğimi daha sonra, hediyeleri açarken söyleyecektim. Ama bir dakika daha geçirmeden, şimdi söylemeye ihtiyaç duyuyorum.”

John, boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu anın geleceğini ve herkes için çok zor olacağını biliyordu.

“Birkaç sene önce kötü bir hastalığa yakalandım.” diye başladı Kendra. “Bundan en çok etkilenen organım kalbimdi ve tedavisi kesinlikle mümkün değildi.” Kocasına biraz daha sokuldu. “Yeni bir kalp olmasaydı şu anda ölmüş olacaktım.”

John’un yanaklarından iki damla yaş süzüldü. Diğerleri de –hatta yaşça büyük çocuklardan bazıları bile– ağlıyordu. Ashley, Amy’ye sıkıca sarıldı.

“Ama bir sorun vardı.” Kendra devam etti. “Benim yaşamam bir başkasının ölmesine bağlıydı.”

Moe, boğazını temizledi. “Kendra bu nedenle adının nakil listesine yazılmasını istemedi önce.”

“Ben yaşama şansına sahip olurken bir başkasının bu şansa sahip olmayacağı düşüncesine dayanamıyordum.” Kendra, Moe’ya baktı. “Ama sonra kocam bana daha önce hiç düşünmediğim bir şey söyledi. İnsanlar ölürler. Ben adımlı listeye yazdırsam da yazdırmam da kalplerini bağışlayan insanlar ölmeye devam edecekti.” Bakışlarını John’a çevirdi. “Kocam bana başka bir şey daha söyledi. Eğer bir insan... Organ bağışçısı olmuşa bu çok özel bir şeydir. Bu, o insanın yaptığı bir tercihtir.”

“Evet...” John gözlerini sildi ve başını salladı. “Erin böyle bir insandı.”

“Dolayısıyla... Hepinize söylemek istediğim şey şu...” Kendra’nın gözleri yaşlarla doldu ama konuşmaya devam etti. “Erin’in başına gelenler için çok üzgünüm. Eğer bir seçim şansım olsaydı, onun hayatta kalabilmesi için ölmeyi tercih ederdim.” Tekrar herkese, son olarak da Amy’ye baktı. “Hem de hiç tereddüt etmeden.” Bir an duraksadı. “Ama işler böyle yürümüyor. Ve şimdi... Ben buradayım, o ise yok. Ve ben bunun için gerçekten çok üzgünüm.”

“Bu senin hatan değil.” John birkaç adım öne çıkıp Kendra’nın elini tuttu. “Bunu hepimiz biliyoruz.”

“Evet.” Kendra, parmak ucuyla gözyaşlarını sildi. “Bu hayat armağanı için ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi istiyorum.” John’a baktı. “Erin’i tanımış olmayı çok isterdim. Ama sizlerin sayesinde...” Etrafına bakındı. “Hepinizin sayesinde... Onu zaten tanıyormuş gibi hissediyorum. Bu yüzden... Sizlere bunun için de teşekkür ederim.”

Bu ana dayanmak John’un beklediğinden çok daha zor olmuştu. Ama gerekliydi. Derin bir nefes aldı. “Haydi, artık yemeğe geçelim. Yemek sırasında belki herkes Kendra’ya Erin’le ilgili çok sevdiği bir şeyi anlatır.”

John’un önerisi diğerleri tarafından olumlu karşılandı. Hep birlikte yemek masalarına doğru yürürlerken, John doğru karar vermiş olmayı diledi. Erin hakkında böyle açık bir şekilde konuşmayalı uzun bir süre olmuştu.

Endişesinin aksine, bunun tam da ihtiyaç duydukları şey olduğunu anlaması yalnızca birkaç dakika aldı. Kendra sayesinde hep birlikte tekrar Erin, Sam ve kızları hakkında konuşuyorlardı. Onları hatırlama fırsatını yakalamışlardı. Özellikle de Erin’i. Sadece yardımseverliğiyle değil, şakalarıyla –hatta sadece varlığıyla– aile kutlamalarına getirdiği sıcaklığıyla da anıyorlardı.

“Eskiden Şükran Günlerinde çocuklara ayrı bir masa tahsis ettiğimizde Erin daima onlarla otururdu.” Brooke’un gözlerinden geçmişe gittiği belli oluyordu. Gülümsedi. “Maddie ve Hayley, onu kuzenlerinden biri sanıyordu.”

Kari başını sallayarak Brooke’un bu söylediğini onayladı. “Bir keresinde Jessie bütün küçük kızlara saç kurdelesini getirmişti. Hatırlıyor musunuz, hani üzerlerinde mor renkli hindi resimleri vardı?”

John kıkırdadı. “Hatırlamaz mıyım?” En küçük kızını sanki şimdi karşısında oturuyormuş gibi hatırlıyordu. “Erin’e de bir kurdele düşmüştü.”

“Evet.” dedi Kari gülümseyerek. “Bütün gün hiç çıkarmamıştı.”

Tüm yemek boyunca, herkes Erin’le ilgili komik bir anısını anlattı ve diğerlerini güldürdü. Kendra da artık daha neşeli görünüyordu. O ve Moe, Baxter ailesiyle yakın bir bağ kurmuş gibiydi.

Yemek ve tatlının ardından hep birlikte salona geçtiler ve Noel ağacının çevresine oturdular. Yarın da burada toplanacaklardı ama John bu akşam tüm torunlarına birer hediye vermek istiyordu; o ve karısının seçtiği özel hediyelerdi bunlar.

Çocuklar hediyelerini açarken, John, bir kez daha torunu Amy’nin diğer çocuklardan daha sessiz olduğunu fark etti. Küçük kız hâlâ Kendra’yla yalnız kalamamıştı. John’un böyle hayal etmemişti. Torununun ne hissettiğini çok merak ediyordu.

Çocuklar hediyeleri açma işini bitirdiğinde, Kendra ayağa kalktı ve elinde kocaman bir torbayla salonun ortasına doğru yürüdü. “Benim de sizlere birkaç hediyem var.”

“Buna hiç gerek yoktu.” John, Kendra ile yaptığı telefon görüşmelerinden birinde bunu belirtmişti. “Moe’yla birlikte burada olmanız bile bizim için büyük bir hediye.”

“Çok teşekkür ederim.” diye karşılık verdi Kendra. “Ama içimden geldi.” Torbadan bir paket çıkararak John’a uzattı. “Bu sen ve Elaine için.”

John, hediyeyi titreyen ellerle teslim aldı ve onu karısıyla arasına koydu. “Sen açsana tatlım” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Elaine hediyeyi yavaşça açtı ve ne olduğunu aynı anda gördüler. Ahşaptan oyma bir kalpti bu ve üzerine yağlıboyayla “Kalp Asla Unutmaz...” yazılmıştı.

Kendra, John’un yazıyı okumasını izledi. “Kalp naklinden sonra bambaşka bir insan oldum.” Konuşurken sesi çatallaşmıştı. “Sanki Erin için önemli olan şeylerden bazıları artık benim için de önemli. Özellikle inancı.”

John'un gözleri yaşlarla doldu. Ahşap kalbi karısına uzatıp sarılmak üzere Kendra'nın yanına gitti. Tam olarak ne demek istediğini, kendisini nasıl bambaşka hissettiğini öğrenmek istiyordu. Ancak bu derin konular sonra konuşulabilirdi. "Çok teşekkür ederim, bunu ailemizin en değerli eşyası olarak saklayacağız."

Salondaki herkes sessizdi, bazıları tekrar gözyaşı dökmüştü. İlk konuşan Ashley oldu. "Bu çok güzel bir şey, Kendra. Erin böyle bir şeyi duymaktan çok mutlu olurdu."

Kendra gülümsedi ve Ashley ile kardeşlerine hediyelerini verdi. Herkese kalp şeklinde birer taş almıştı ve üzerlerinde yine aynı kelimeler yazılıydı: *Kalp Asla Unutmaz*. Kendra torbanın içinden bir hediye daha çıkardı ve salonun diğer tarafında oturan Amy'ye baktı. "Bu da senin için Amy."

Tüm salon sessizliğe gömülmüş, herkes nefesini tutmuştu. Ama John son derece emindi ki tüm çocukları ve torunları başka bir şey daha yapıyordu.

Amy için ve yaşayacakları için dua ediyordu.

Amy, tüm akşam boyunca gözlerini kadından ayıramamıştı. Hâlâ burada olmak, hâlâ Kendra'yı tanımak istiyor ancak ona ne diyeceğini bilemiyordu. Ne zaman yanına gitmek ve bir şey söylemek istediye zamanlama bir türlü doğru olmamıştı.

Ya yemek zamanına, ya sohbet etmeye ya da şarkı söylemelerine denk gelmiş ve akşamın özel misafiriyle konuşacak fırsatı bir türlü yakalayamamıştı.

Şu ana kadar.

Amy tüm gözlerin ona çevrilmiş olduğunu hissediyordu ama

umursamadı. Ayağa kalktı ve Kendra'ya doğru yürüdü. "Bana da mı hediye aldın?"

"Tabii ki." dedi Kendra ve dizlerinin üzerine çöküp küçük pake-ti Amy'ye uzattı. "Kimse anneni senden daha çok özlüyor olamaz." Sesi sakin, hüzünlü ve içtendi. "Annen için çok üzgünüm, Amy. Daha önce söylediğim şeyde ciddiydim. Eğer onunla yer değiştirmem mümkün olsa, bunu yapardım. Burada, senin yanında olsun diye."

Amy ağlamaya başladı. Kendra ile daha çok vakit geçirdiği için ağlamıyordu. Kendra onun nasıl hissettiğini çok iyi anlamıştı. Annesinin burada olmasını o kadar çok istiyordu ki. Ama annesi ailesinin geri kalanıyla cennette olmak zorunda olduğundan Kendra'nın hayatta kalmış olması güzel bir şeydi.

Bu, annesin sayesinde mümkün olmuştu. Hem annesinin, hem de Tanrı'nın sayesinde tabii ki.

Gözlerini ovuşturup gözyaşlarını sildi. Biri Noel hediyesi verdiğinde ağlamamak gerekirdi. Nihayet kendini topladı ve hediyesini açtı. Paketin içinde kadife kaplı minik bir kutu vardı. Amy bunu da açtı ve içinde altından, kalp şeklinde bir kolye olduğunu gördü.

"Bu bir madalyon!" Kendra, Amy'nin kolyeyi kutudan çıkartmasına yardım etti. "Bakın!" Altın kalbin açılan bir kapağı vardı, içinde de annesinin bir fotoğrafı. Son derece genç, güzel ve mutlu görünüyordu.

"Anneciğim..." dedi Amy, resme dokunarak.

"Evet." Kendra ağlamaklıydı. "Annenin kalbini ben taşıyorum Amy. Ama o, aynı zamanda sende. Her zaman da öyle olacak. Çünkü annen her zaman seninle." Elini Amy'nin omzuna koydu. "Bunu hatırlamana bu kalp kolyenin katkısı olur diye düşündüm."

Amy, bakışlarını Kendra'ya çevirdi. "Onun fotoğrafını nereden buldun?"

Kendra, Amy'nin dedesine, sonra tekrar Amy'ye baktı. "Küçük bir yardım aldım." dedi. "Onu sana ben takabilir miyim?"

"Lütfen." diye karşılık verdi Amy. Kendra, kolyenin kancasını açıp Amy'nin boynuna geçirdi ve tekrar kilitledi. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu yaşlı gözlerle gülümseyerek.

"Mükemmel!" Amy, annesinin açık madalyonun içindeki resmi-ne bir süre daha baktı. Sonra onu yavaşça kapatıp göğsüne bastırdı. "Teşekkürler, Kendra... Şey... Acaba kalbinin atışını hissedebilir miyim?" Bu soruyu sormaktan çekinmiş, Kendra'nın hayır diyeceğini düşünmüştü ama en azından denemeliydi.

Kendra bir an için tereddüt eder gibi oldu. Ama sonra gülüm-sedi ve "Tabii ki." dedi. Küçük kızın elini alıp göğsüne bastırdı ve bir anda, Amy tekrar annesinin kalp atışlarını hissetti. Tıpkı çocuk-ken ona sarıldığında ya da geceleri korktuğunda ve annesi yatağın kenarına oturduğunda, ya da annesinin kucağına oturup anlattığı masalları dinlediğinde olduğu gibi. Ya da annesiyle Noel sabahında kucaklaştığında olduğu gibi...

Amy sonra Kendra'ya sarıldı. Uzun bir süre bırakmadı. Annesi-nin kalbini tekrar duyabiliyordu. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki tatlım." diye karşılık verdi Kendra, o da Amy'ye sıkı sıkı sarılarak.

Amy, annesinin bir dakikalığına da olsa geri dönmüş olduğunu hayal etti. İşte tekrar onun kollarındaydı ve artık onu özlemek zo-runda değildi. Ama sonra gözlerini kırptırıp Kendra'ya baktı. Bu onun annesi değildi. Kendra, annesinin kalbini taşıyan iyi bir insan-dı sadece.

Hayır, annesi asla geri dönmeyecekti. Hiç kimse onun yerini ala-mazdı. Ama annesinin cennette yaşadığından emindi. Ve bir gün tekrar hep birlikte olacaklardı. Tüm aile yeniden buluşacaktı. O za-mana kadar annesi Kendra'nın yaşaması için kendinden bir parçayı

bırakmıştı. Ama hepsi bu değildi. Kalbinden bir parçayı da Amy'nin içinde bırakmıştı.

Amy, boynundaki kolye sayesinde bunu hep hatırlayacaktı.
Şimdi ve sonsuza dek...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mutfakta tatlı hazırlanıyordu ama Maddie aç değildi. Hâlâ Kendra ve Amy arasındaki sohbetin etkisi altındaydı. Bu yüzden, diğer herkes mutfak masasına kurulmuşken, kendisi Noel ağacının yanında sessiz bir köşe bulmuştu. Ashley teyzesinin süslemelerinin çoğunluğu, geçmiş Noelleri yansıtan fotoğraflardan oluşuyordu.

Bu akşam Noel yemeğine gelmeden önce, Tanrı ve kendi hayatı hakkında pek de iyi düşüncelere sahip değildi. Evet, Hayley için çok mutluydu. Onun için dilediği Noel mucizesi gerçekleşmişti, buna hiç şüphe yoktu. Patrick'le durumlar nasıl gelişirse gelişsin, Tanrı'nın Hayley'yi yalnız bir kız olarak bırakmak istemediği açıktı. O, Maddie'nin düşündüğünden çok daha mutlu ve yeterli bir kızdı.

Boğulma kazasının yol açtığı tüm eksikliklerine rağmen.

Sonra, dayısı Luke ve ailesinin o kar fırtınasından kurtulması mucizesi takip etmişti. Kar aracı ve onu kullanan kişi ile yaşananlar kuşkusuz bir mucizeydi. Ama yine de Maddie, kendi hayatını sorgulamaya devam ediyordu.

Özellikle, Connor Flanigan'la ilgili kısmını.

Onu kendisinden nasıl uzaklaştırdığını, tüm iletişimi nasıl kestiğini düşünüp durdu. Çok kaba davranmıştı. Connor iletişimlerinin bitmiş olmasından mutluluk duyuyor olmalıydı. Bu konuda bir çaba göstermemesi hiç de şaşılacak bir şey değildi. Muhtemelen bir an önce okuluna dönmek ve kendisiyle ilgilenen insanlarla vakit geçirmek istiyordu.

Onunla görüşmekten kaçmayacak kızlarla.

Connor'la yaşadığı bu durum, Noel akşamının keyfini bir parça kaçırmıştı.

Ta ki az önce tanık olduğu olaya kadar.

Teyzesi Erin'in kalbinin bir başka kadının bedeninde atıyor olmasına önce çok ilgi göstermemişti. Ölen bir insanın kalbini taşımak, o kişinin yerini almak anlamına gelmiyordu. Hem de hiç. Anne ve babası doktor olduğu için kalp naklinin sıradan bir tıbbi uygulama olduğunun farkındaydı.

Ama Kendra o madalyonu Amy'ye verdiğinde ve her ikisinin de Erin'in kalbinin bir parçasını ebediyen taşıyacağını söylediğinde, ruhu bir anda ferahlamıştı ve Noel'in keyfi geri gelmişti. Amy'nin gözlerine baktığında, ümit ve iyileşme görmüştü.

Ve eğer bu bir Noel mucizesi değilse, başka hiçbir şey olamazdı.

Maddie sırtını kanepeye dayadı ve içinin huzurla dolduğunu hissetti. *Tanrım, o kadar harikası ki. Küçük Amy'nin kayıplarının ne anlama geldiğini, annesinin ölürken bile nasıl bir fark yarattığını daha iyi anlamasına yardım ettin. Bugün Kendra'yla tanışmak başka bir mucizeydi. Amy'nin ihtiyaç duyduğu mucize.*

Hatta belki de hepimizin buna ihtiyacı vardı.

Noel ağacına, kuzenlerin yıllar önce birlikte çektiydikleri bir fotoğrafa baktı. Boğulma kazasından önce çekilmişti. Ve aniden bir düşünceyle sarsıldı. Eğer Kendra yeni bir kalp sahibi olduğu için suçluluk duysaydı, hediye boşa gitmiş olurdu. Erin Teyzesi olanlarla

ilgili olarak kadının kendini kötü hissetmesini istemezdi.

Aynı şekilde, Hayley de ablasının kötü hissetmesini istemezdi.

Evet, o kazadan beri Maddie sağlıklı bir hayat sürerken, Hayley yaşamak için mücadele etmek zorunda kalmıştı. Ama Maddie'nin kendisini suçlu hissetmesi Hayley'nin hayatında herhangi bir şeyi düzeltmiyordu. Bu, hayat armağanını boşa harcamak gibi bir şeydi. Ve eğer Kendra bir armağan olarak aldığı yeni kalbini boşa harcamıyorsa, kendisi ne hakla kendisine hayatı yaşamamak gibi bir ceza veriyordu?

Kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Connor'ın bugün ne yaptığını bilmiyordu ama ne zamandır haberleşmiyorlardı. Ona mesaj yazmak ve tekrar özür dilemek, aralarında oluşan mesafenin tek sorumlusunun kendisi olduğunu söylemek istedi. Ama çaresiz bir kız imajı çizmek de istemiyordu.

Ayrıca, erkeklerin peşinden koşmak ona göre değildi. Karşı tarafın beğenisini kazanmak için uğraş vermek bir erkeğin görevidi. Ama sorun, Connor'ın bunu zaten çoktan yapmış olmasıydı. Maddie, onun her çabasını elinin tersiyle itmişti.

Onunla şansını çoktan kaybetmiş olabilirdi ama Tanrı ile şansını kaybetmediğini artık biliyordu. Gözlerini ağacın üzerinde kuzenleriyle birlikte çektiydikleri fotoğrafa çevirdi. *Bizimle olduğunu biliyorum Tanrım. Buna şimdi inanıyorum. Bu Noel'de varlığını her anlamda ispat ettin.*

Ve Connor'la ilgili olarak... Olanlar benim kabahatimdi.

En azından bundan çıkardığım dersler var.

Bu kadarı doğrudu. Eğer bir şansı olursa olanları Connor'a anlatacaktı. Eğer Connor olmazsa, Tanrı hayatına kimi sokarsa, ona anlatacaktı. Arkadaşlarına ya da... Bir gün... Tanrı'nın ona uygun gördüğü kişiye.

Artık duygularını saklamak yoktu. Hatta birkaç gün sonra ailesi-

ne de her şeyi anlatacaktı, yıllarca taşıdığı suçluluk duygusunu dile getirecekti.

Hayley ile ilgili düşünce şekli yanlıştı. Tanrı onun bu suçluluk duygusunu ebediyen taşımasını zaten istemezdi. Bunu şimdi biliyordu. Tanrı'nın sunduğu hayat armağanını, onu hak etmediğini düşünerek geri çevirmesi son derece yanlış bir karardı.

Belki hak etmiyordu, belki hiç kimse hak etmiyordu ama Tanrı'nın onun için yaptığı güzel planları ve hayatına soktuğu güzel insanları reddetmemeliydi.

Bu planlar şimdilik çok açık olmayabilirdi. Ama bir gün kesinlikle olacaktı. Tanrı hem Hayley, hem de kendisi için en iyi kaderi tasarlamış olmalıydı. Çünkü o gerçekten vardı.

Maddie artık bundan emindi.

Flanigan ailesinin Noel yemeği geçen yıllara nispeten daha uzun sürmüştü. Bailey'nin hamileliği henüz üç ayını bile doldurmamıştı ve kendisini hâlâ iyi hissetmiyordu. Dolayısıyla yemek hazırlıklarının ve temizliğin büyük bölümü Connor ve erkek kardeşlerine kalmıştı.

Connor bunu hiç dert etmemişti.

Bu sayede, düşüncelerini Maddie West'ten uzaklaştırmayı başarmıştı. Genç kız, gösteriden sonra onunla konuşmak istediğini söylemiş ama Connor o andan itibaren son derece yoğun olmuştu. Belki Noel'den sonra konuşurlardı. Ya da belki Connor onunla konuşmaya henüz hazır değildi. Bu kadar çabuk değişebilen biriye, belki de Maddie West onun için doğru kız değildi.

Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Hâlâ sürekli Maddie'yi

düşünüyordu ama artık kendisini geri çekmişti. Yine de öyle ya da böyle, harika bir gün geçirmişti. Noel yemeğine hem anne hem de baba tarafından tüm akrabaları katılmıştı. Flaniganların evinde toplanmışlar, yemekte dana kaburga yemişlerdi. Bunun dışında, her yıl yaptıkları gibi, soru oyunu oynamışlardı. Connor'ın en sevdiği oyundu bu ve en çok Bailey'ye denk gelen soruyu beğenmişti.

Tanrı'ya bir soru sorabilseydiniz, bu ne olurdu?

Bazı kardeşlerinin soruları, her zamanki gibi komik olmuştu. Shawn neden zürafaların boyunlarının uzun olduğunu sorarken, Justin de hayvanların neden kuyrukları olduğunu sormuştu. Ama bazı kardeşlerin soruları daha düşündürücü olmuştu. BJ, Tanrı'ya milyonlarca çocuk aklıktan ölürlen neden sadece Justin ve Shawn'a Flanigan ailesine evlatlık alınma şansını sunduğunu sormuştu.

Bailey, Tanrı'ya Paul Brandon'ı ona ilk ne zaman uygun gördüğünü sormak istemiş, masadaki herkes de buna gülmüştü.

Connor ise, neden geleceği önceden göremediğimizi sorgulamıştı. "Sonuçta işlerin yoluna girip girmeyeceğini görmemiz iyi olmaz mıydı?" diye eklemişti. "Doğru kızla tanışacağımızı, doğru mesleği edineceğimizi ve bunun gibi diğer detayları önceden bilmek harika olurdu."

Aslında kişisel bir soru sormuştu; özellikle Maddie West açısından baktığında. Ama Tanrı'nın neden böyle bir şeye izin vermediğini elbette iyi biliyordu. O, insanları bir inanç yolculuğuna çıkar-mıştı. Her sabah, her gece ve her adımda nelerle karşılaşılacağını bilmesi bu yolculuğu anlamsız kılardı.

Bulaşıklar yıkanmış, tüm ziyaretçiler evlerine gitmişti. Annesi Connor'ın yanına geldi ve eline kuru bir havlu aldı. "Kurulamana yardım edeyim. Baxterlar bizi bekliyorlar."

"Onları ziyaret etmeyeli bayağı oldu." dedi Connor. Aileyi ne-

redeyse her yıl ziyaret ettiklerini hatırlıyordu. Ayrıca her yıl Dört Temmuz pikniğı için Monroe Gölü kıyısında bir araya gelirlerdi ama şimdi bunu yapmayalı yıllar olmuştu.

“O kazadan sonra hiç görüşmedik.” dedi annesi. “Erin ve Sam Hogan ve üç kızları öldüğünden beri.”

Connor, kazayı ve tüm Bloomington halkının bu faciaya nasıl üzüldüğünü hatırladı. Bir kamyon şoförü direksiyonda uyuyakalmış ve ailenin aracına arkadan çarpmıştı. Kazanın gerçekleştiğı noktaya beş adet beyaz haç dikilmişti. Connor, okula giderken bu noktadan geçer, haçlara üzüntüyle bakardı.

“Kazadan sonra insanlarla görüşmek mi istemediler?” Connor son tencereyi yıkayıp annesine uzattı.

“Hem onlar kendilerini çektiler hem de biz onlara ailece yalnız kalıp iyileşmeleri için zaman tanımak istedik.” Annesi Connor’un uzattığı tencereyi alıp kurulamaya başladı. “Ama bu Noel’de bizi tatlı yemeye ve *Pictionary* oynamaya davet ettiler. Tekrar gülebilmek zaman alır.”

“Anlıyorum.” Connor bir süre düşündü. “Bol çocuklu bir aileydi, değil mi?”

“Hem de ne bol!” diye karşılık verdi annesi gülümseyerek. “Gerçi her zaman orada olmuyorlar ama bir saat önce Ashley’den mesaj geldi, bu akşam herkes oradaymış.”

“Eğlenceli olacak.” Connor, ellerini havluya kuruladı.

Tam bu sırada Connor’ın babası da mutfığa geldi. “Biz çocuklarla çöpmü çıkardık, siz hazır mısınız?”

Connor’ın yüzü mutlulukla ışıldadı. Ailesiyle birlikte olmayı çok seviyordu. Günlük yaşantılarına ve herkesin birbirine yardım etmesine bayılıyordu. Ve bu akşam iki aile bir araya gelecek ve asla unutmayacakları bir kutlama gerçekleştireceklerdi.

Connor’ın bu konuda hiç şüphesi yoktu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tatlıları servis etmek üzereydiler ve Kendra'yı mutsuz eden tek bir şey vardı: Akşam çok hızlı bir şekilde geçiyordu. Mutfakta bir kap dolusu kremayı çırparken, yan odada Amy ile Ashley'nin konuşmakta olduğunu fark etti.

Teyze-yeğen baş başa vermişler, Amy annesinin madalyondaki resmini gösteriyordu. Kendra kendi kendine gülümsedi. Bu hediye sayesinde küçük kızla özel bir bağ kurmuştu. Ve onu kucakladığı birkaç saniye esnasında, içinde ameliyattan bu yana ilk kez bir özlem uyanmıştı.

Kendi çocuğuna sahip olma özlemi.

Moe hâlâ yemek masasında John ve Elaine'le sohbet ediyordu. Baxter kızlarından bazıları da mutfakta turta kesip kahve hazırlamakla meşguldüler. Kendra bu evde kendisini çok daha canlı hissetmişti, sanki bu ailenin varlığı ve Tanrı'ya olan inançları taze bir nefes gibiydi. Ashley yanına geldi ve büyük, kristâl bir kâse uzattı. "Krema için..." dedi gülümseyerek. "İşin bittiğinde buna koyabilirsin."

"İşim bitti aslında." Kendra, elektrikli çırpıcıyı kapattı. Krema

mükemmel görünüyordu. "Ashley, teşekkür ederim. Moe'yla birlikte bu akşam gelmemize izin verdiğiniz için."

"Her şey yolunda gitti. Amy'ye aldığın hediye çok ince düşünülmüş bir hediye." Ashley, mutfak tezgâhına yaslandı. Aralarındaki ilk gerginlik çoktan azalmış gibiydi.

"Onunla bağ kurmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu."

"O kalp kolye tam da ihtiyacı olan şeydi." Ashley nazik bir ses tonuyla konuşuyordu. "Tanrı'nın ikinizin bir araya gelmesini istediğinin kanıtı."

"Sanırım öyle." Kendra Ashley'nin söylediklerini düşündü. Tanrı'dan öyle rahatlıkla söz ediyordu ki, sanki O da burada, onların yanlarındaymış gibi.

Ashley çekmecedan krema için büyük bir kaşık çıkardı. "Eee... Moe da seninle geldi, ha? Babam onun bu akşam gelmeyeceğini söylemişti."

"Gelmeyecekti. Düne kadar." Kendra ne kadar açık konuşabileceğinden emin değildi. "Moe ve ben... İkimiz de Tanrı'ya hiç inanmadık."

Ashley dinlemeye devam etti; Kendra'nın ateist olduğunu biliyor idiye de bir şey söylemedi.

"Her neyse... Moe'yla aramız ameliyattan bu yana çok iyi değildi. Boşanmayı bile konuştuk." Ashley'ye ürkek gözlerle baktı. "Önümüzdeki birkaç ay içinde."

"Hım..." Ashley, bu duruma gerçekten üzülmüş gibi görünüyordu. "Üzüldüm. Evlilik önemlidir."

"Evet, öyledir." Kendra. Ashley'ye tüm bunları neden anlattığını bilmiyordu. Sonuçta onu hiç tanımıyordu. Ama her nasılsa artık böyle hissetmiyordu. "Nihayet, Tanrı'ya bir çeşit meydan okumaya karar verdim. Gerçekten var mı yoksa iyi niyetli insanların bir hayal ürünü mü diye görmek için." Ashley'nin gözlerinin içine baktı. "Sence bu kötü bir şey mi?"

"Kesinlikle değil." Ashley, hâlden anlayan bir şekilde gülümsedi.

“Bir gün ben de sana kendi hikâyemi anlatırım. Bir zamanlar ben de Tanrı’ya inanmıyordum ve ondan bana kendisini ispatlamasını istedim.” Sonradan yaşananlara hâlâ inanamıyormuşçasına güldü. “Sana şu kadarını söyleyeyim; Tanrı için kendisini ispatlamak hiç de zor olmuyor.”

“Haklısın.” Kendra, kremayı büyük kâseye boşalttı. “Ben de Moe için dua ettim. Eğer gerçekten varsa, Moe’nun tavrını değiştirmesini istedim. Evliliğimizin bir şansı daha olsun diye.” John Baxter’la masada hâlâ sohbet etmekte olan kocasına baktı. “Ve o günden beri aramız çok daha iyi. Birkaç hafta önceki hâlimiz düşünecek olursan böyle bir şey imkânsızdı.” Tekrar Ashley’ye döndü. “Eğer Tanrı gerçekse –ki öyle gözüküyor– Moe ve ben bir sonraki adımımızın ne olacağına karar vermeliyiz.”

Ashley gülümsedi ve başıyla onayladı. “O sana, bunu da gösterecektir.” Krema kâsesini kaldırdı. “Seninle konuşmak güzeldi, Kendra. Sana kendi hikâyemi anlatma konusunda ciddiylim.”

“Duymayı çok isterim.”

Ashley kremayı diğer tatlıların yanına götürürken, içeriye Moe girdi ve elini karısının beline doladı. “Ne inanılmaz gece ama.”

“Biliyorum.” diye karşılık verdi Kendra, kocasının gözlerindeki yeni sıcaklığa ve sevgiye bakarak. “Baxterlar özel insanlar.”

“Ben de sana bunu söyleyecektim.” İçeride sohbet etmekte olan diğerlerine baktı. “Hissedebiliyorum, Kendra. Bu evdeki sevgiyi hissedebiliyorum.”

“Sanki havada sevgi var. Ruhumu dolduran bir sevgi.” Kendra, başını kocasının göğsüne yaslayıp bir süre durdu. Sonra tekrar başını kaldırıp kocasına baktı. “Sence Moe... Bu işin içinde başka bir şey olabilir mi?”

Moe, karısının gözlerini aradı. “Yani, Tanrı gibi mi?”

“Belki de.” Kendra kocasını öptü.

“Bir şey daha var...” Moe’nun gülümsemesinden Tanrı’dan bah-

sedilmesine kızmadığı belli oluyordu. Muhtemelen o da bu fikre sıcak bakmaya başlamıştı. “Seni Amy’yle konuşurken seyredince...”

Kendra’nın nefesi kesildi. “Bunu sen de mi hissettin?”

“Doktorun tekrar bebek sahibi olabileceğini söylemişti, Kendra. Kalbinle ilgili herşey yoluna girince.”

“Amy’ye sarıldığımda tam da bunu düşünüyordum. Onun gibi küçük bir kızım olsaydı nasıl hissedeceğimi hayal ettim. Bunun ne kadar güzel bir duygu olacağını.”

Moe uzun bir süre sessiz kaldı. Sadece karısının gözlerine, kalbinin derinliklerine bakmakla yetindi. Sonra onu öptü ve gülümsedi. “Sanırım eve döndüğümüzde konuşacak çok şeyimiz olacak.” Duruladı. “Belki kilisede görevli kardeşimin yanına gideriz. Çünkü... Eğer Tanrı gerçekse, O’nu tanımaya başlamamızın zamanı gelmiş demektir.”

“Gerçekten mi?”

Moe, karısının yanağını okşadı. “Seni seviyorum, Kendra. Çok özür dilerim... Her şey için”

“Ben de Moe. Ben de seni seviyorum” Kendra evlendikleri günden beri kocasına karşı hiç bu kadar sevgi hissetmemişti.

“Mutlu Noeller.”

“Mutlu Noeller.”

Diğer odadan John, Moe’ya seslendi. “Moe, gelip Luke’a şu yeni vergi kanunundan söz etsene. Avukat olur kendisi. Siz ikiniz muhtemelen aynı lisansı konuşuyorsunuz.”

Moe, karısına gülümsedi. “Daha sonra konuşuruz.”

“Tamam.” Kendra kocasının içeriye geçip masadaki diğer erkeklerle katılışını izledi. Sonra paltosunu ve botlarını giyip verandaya çıktı. Kar yağışı durmuş, karanlık gökyüzü yıldızlarla bezenmişti.

Kendra ani bir şekilde Tanrı’nın varlığından emin olduğunu hissetti.

Bu akşam tüm yaşananlar, ihtiyaç duyduğu kanıttı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ön kapının zili çaldığında, Maddie hâlâ Noel ağacının yanında oturuyor ve içinden Tanrı ile konuşmaya devam ediyordu. Ashley teyzesini girişe doğru hızla ilerlerken izledi. "Flaniganlar geldi!"

Flaniganlar mı? Ne? Maddie gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. Salon bir anda yana yatmış gibiydi. *Flaniganlar* mı? Maddie zihninde geçmişe giderek bu ismi hatırladı. Flanigan ailesi. Ashley teyzesinin arkadaşları. Onları görmeyeli yıllar olmuştu ama...

Bu mümkün olabilir miydi?

Sırtı ağaca dönük bir şekilde ayağa kalktı. Bu mümkün olamazdı. Bu ailenin çocukları küçüktü ve bazıları Haiti'den evlatlık edinilmişti.

Tıpkı Connor'ın kardeşleri gibi.

Teyzesi kapıyı açıp misafirleri içeriye davet ederken Maddie nefesini tutmuştu. İçeriye ilk giren sarışın bir erkek çocuğu oldu. Kendisini Ricky olarak tanıttı. Onu, hepsi onlu yaşlarda, siyahî olan üç erkek çocuk takip etti. Shawn, Justin ve BJ.

Maddie dizlerinin titrediğini hissetti. Kapıdan içeri giren bir sonraki kişi...

“Bailey!” Maddie, birkaç adım öne çıktı. “Bailey, Paul... Siz Flanigan ailesinden misiniz? Ashley teyzemin arkadaşları yani! O zamanlar o kadar küçüktüm ki... Korkarım ailem birçok davetinizi kaçırdı. Buna inanamıyorum.”

“Maddie West?” Bailey, genç kızın yanına koştu. “Bu inanılmaz! Senin Baxterlardan biri olduğunu bilmiyordum. Ashley’nin evine gelmeyeli yıllar oldu.”

“Bu o kadar normal ki!” dedi Maddie gülerek. “Benim gibi onlarca Baxter torunu var.”

İki kız birbirlerine sarıldılar. Aynı anda Brandon, Bailey’nin anne-babası ve nihayet Connor içeri girdiler.

Connor, Maddie’yi gördü ve donakaldı. Maddie ise uzun bir süre odada sadece ikisi varmış gibi hissetti. Connor elinde tatlıyla gelmişti ve onu yavaşça girişteki bir sehpanın üzerine koydu. “Maddie?”

“Buna inanamıyorum.”

Diğerleri ikisinin arasında neler olduğundan habersizdi. Sadece Bailey ve Brandon, durmuşlar tanık oldukları şeye gülümsüyorlardı. Maddie, Bailey’nin Maddie’nin Baxter ailesinden olduğunu bilmediklerine ilişkin bir şey söylediğini duyar gibi oldu.

Ama o, Connor’dan başka hiçbir şeye ve hiç kimseye odaklanamıyordu.

Connor, odayı geçip genç kızın yanına geldi. “Ben... Burada olduğuna inanamıyorum.” Maddie’ye sarıldı ve sonra bir adım geriye gitti. “Bana neden hiç yabancı gelmediğin şimdi anlaşıldı.”

“Ben nasıl oldu da bu bağlantıyı çıkaramadım?” Maddie’nin başı dönüyor, detayları tam olarak bir araya getiremiyordu. “Flanigan ailesinin teyzemin arkadaşları olduğunu tamamen unutmuştum. Ta ki siz kapıdan içeriye girinceye kadar.”

Tekrar kucaklaştılar ve bu noktada Connor’ın anne-babası da ağacın yanına geldi. Connor’ın yanakları kıpkırmızı olmuştu. O da

az önce tanık olduğu şeye hâlâ inanamıyor gibiydi. “Anne, baba... Bu Maddie West.”

Annesi gülümsedi. “Maddie’yi küçük bir kız olduğu günlerden beri tanıyoruz.”

“Maddie’yi ve kız kardeşi Hayley’yi tabii ki...” diye ekledi Connor’ın babası gülümseyerek. “Birkaç sene geçmiş olmalı.”

“En azından birkaç sene.” Maddie güldü. Dakikalar boyunca, en son ne zaman bir araya geldiklerini hatırlamaya çalıştılar. Dört sene önceki Dört Temmuz pikniğinde Connor, okulunun bir kamp gezisindeydi. Ondan önceki sene de Maddie hastaydı ve babasıyla birlikte evde kalmıştı.

“Öyle görünüyor ki en son altı sene önce bir araya gelmişiz.” diye açıkladı Connor, Maddie’ye bakarak. “Sen on iki, ben de on üç yaşıyırken.”

“Dışlerimde tel vardı.” Maddie kıkırdadı.

“Benim de.” Connor, geçmiş yıllara gitmişçesine gözlerini kıs-mıştı. “O zaman saçların koyu renk miydi?”

“Daha koyuydu.” Maddie gülmeye devam ediyordu. “Son birkaç yıldır rengini açtırıyorum.”

“İşte şimdi bütün taşlar yerine oturuyor. Connor Maddie’yi tekrar kucakladı ve kulağına doğru fısıldadı. “Sonra konuşalım mı?”

Maddie de fısıldayarak “Evet, konuşalım.” dedi.

Diğerleriyle birlikte yemek salonuna geçtiler ve tanıştırmaların ardından masalara kurulup tatlılarını yemeye başladılar. Connor, ailece oynadıkları Soru Oyunu’ndan bahsetti ve herkes sırasıyla Cole’un düşündüğü bir soruyu cevapladı:

“Eğer size pakete sarılamayacak bir hediye verilecek olsa, ne olsun isterdiniz?”

En son sıra Kendra Bryant’a geldi ve verdiği cevapla herkesin gözlerini yaşarttı. “Ben Erin ve ailesinin diğer fertlerinin burada ol-

masını isterdim.” Salondakilere baktı. “Çünkü iyi arkadaşlar olurduk diye düşünüyorum.”

Son derece dokunaklı ve güzel bir zaman geçiriyorlardı. Bir Noel akşamı için daha mükemmel bir bitiş olamazdı. Ve daha sonra, herkes paltolarını giyip ayrılmaya hazırlandığında, Maddie Connor’la birkaç dakika daha geçirebilmek için anne-babasından biraz daha kalmalarını rica etti.

“Öyle görünüyor ki bizim de konuşmamız gerekecek.” Annesi, Maddie’nin yanağını okşadı. “Sence de öyle değil mi?”

“Evet.” Maddie, annesine sarıldı. “Sana anlatmam gereken çok şey var.”

“Merakla bekliyorum.” Annesi gülümsedi. “Ama sen yine de acele etme.”

“Teşekkürler.” Maddie de annesine gülümsedi. Sonra Connor’a bakmaya gitti ve onu erkek kuzenleriyle sohbet ederken buldu. Hepsi de onu hatırlamışa benziyordu. Belki onu bu yüzden tanıyamamıştı. Geçmişte bir araya geldiklerinde, Connor muhtemelen erkeklerle takılmıştı, kendisi de kızlarla. On iki yaşındayken aklına herhalde en son erkekler gelecekti.

“Birkaç dakikan var mı?” Connor’a bakıp gülümsedi ve Connor hemen ayağa kalktı.

Kuzenlerine “Şu balık tutma gezisini daha sonra planlayalım.” dedi. “Şimdi gitmem gerek.”

“Dur.” diye seslenen Cole ayağa kalktı ve önce Maddie’ye sonra da Connor’a baktı. “Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?”

“Noel oyununda birlikte çalıştık da...” Maddie, kuzenine aptalca şakalar yapmaktan kaçınmasını belirten gözlerle baktı. “Onunla ilgili konuşmamız gereken birkaç şey var.”

Cole yavaşça başını salladı “Anladım.” Connor’a göz kırptı ve ardından diğer çocuklara döndü. “Bence balık avını martta, karlar

eridiğinde yapalım, o zaman alabalığın lezzetine doyum olmaz.”

Maddie ve Connor, Noel ağacının bulunduğu odaya geçerlerken çocuklar hâlâ balık tutma muhabbeti yapıyorlardı. Bu odada baş başa kalmışlardı ve Maddie çok mutluydu. Connor’ın burada olduğuna hâlâ inanamıyordu ve yapmaya istediği konuşma nihayet gerçekleşecekti. Hemen burada.

Noel akşamında.

Karanlıkta yan yana oturdular; bulundukları anı aydınlatan yalnızca Noel ağacının ışıklarıydı. “Haftaya kadar görüşme fırsatımız olmaz sanıyordum.” Connor daha iyi görebilmek için Maddie’ye doğru döndü. “Kırk yıl düşünsem Baxter ailesinin bir ferdi olduğun aklıma gelmezdi. Çoğunuzun farklı soy isimleri olduğunu unutmuşum.”

“Ben de seni tanıyamadım... Parçaları birleştirmem gerekirdi. Ama küçükken Bailey ile aramdaki yaş farkı fazla sayılıyordu. Yani o, ya kendi arkadaşlarıyla ya da annenle takılıyordu. Her neyse, zaten onu buralı biri olarak hiç görmedim... Brandon’dan dolayı sanırım.”

Connor bir süre sessiz kalıp Maddie’yi seyretti. “Eveet... Bize gelince, yani sen ve ben...” Hafifçe güldü ve Noel ağacına baktı. “İlk başta çok iyi anlaşıştık, yani aramızda özel bir şey olduğunu sanmıştım. Ama sonra sen... Kendini geri çektin.”

“Biliyorum...” Maddie, gerçeği bir an önce açıklamanın sabırsızlığı içindeydi. “Her şey benim hatam.”

“Belki de benimdi.” diye karşılık verdi Connor. “Seni kızdıracak bir şey yapmış olduğumu düşünüp durdum. Ya da ne bileyim, davranışlarımla ilgili bir şeyi beğenmediğini.” Noel ağacının ışıltısı gözlerine yansımıştı. “Ama ne olduğunu bir türlü çıkaramadım.”

“Hayır, böyle bir şey yok.” Maddie, sadece Connor’ın duyabileceği bir ses tonuyla konuşuyordu. Diğerlerinin yan salondan gelen

sohbetlerini ve gülüşmelerini işitebiliyordu. Ama burada Connor'la baş başaydılar. Tam da istediği gibi. "Senden sakladığım bir şey vardı, Connor." diye devam etti. "Ama şimdi... Hata yapmış olduğumu görüyorum."

"Benden sakladığın bir şey mi?"

"Evet." Maddie içini çekti. *Tanrım yardım et, ona her şeyi anlatabileyim. Tamamen dürüst olmak istiyorum.* Şimdi daha güçlü hissediyordu. Derin bir nefes aldı. "Hatırlıyor musun? Sana kız kardeşimin sağlık sorunları olduğunu söylemiştim."

"Evet." Connor, geçmişini hatırlamaya çalışırcasına gözlerini kıstı. "O bir boğulma kazası atlatmamış mıydı? Çok küçükken? O senin kardeşin miydi?"

"Evet, öyle." Geçmişin acısı hiçbir şekilde hafiflemiyordu. Hafiflemeyeceğinden de emindi. "O, üç yaşındaydı, ben de beş. Benden ona göz kulak olmam istenmişti."

"Sizin evinizde mi?" Connor, Maddie'nin bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Maddie, bu nasıl senin hatan olsun ki?"

"Bir yaş günü partisine gitmiştik. Babam oradaydı, çünkü o gün annemin hastanede nöbeti vardı." Maddie'nin zihninde her şey tekrar canlanmıştı, çiçeklerin ve masadaki çikolatalı pastanın üzerindeki şekerli kremanın kokusunu duyabiliyordu.

"Havuzları mı vardı?" Connor, tüm dikkatini Maddie'ye vermişti.

"Evet." diye yanıtladı Maddie. Hikâyeyi en başından anlatmak hiç kolay değildi ama bunu yapmak zorundaydı. Yıllar önce kalbinin derinliklerine gömmüş olduğu detayları kazıp çıkarmalıydı. "Bu bir havuz partisiydi aslında. Herkesin can yeleği vardı, ama sıra yaş günü pastasını yemeye gelince onları çıkardık. Hayley partinin en küçük çocuğuydu. Ve babam... Benden ona göz kulak olmamı istemişti. Can yeleği olmadan havuzun yanına yaklaşmasına izin vermememi tembih etmişti."

Connor, duydukları kendisine fiziksel bir acı veriyormuşçasına inledi. "Maddie..."

"Ve sonra..." Maddie'nin gözleri yaşarmıştı ama ağlamamakta kararlıydı. "... Hayley'nin hemen dibimden koşarak geçtiğini hatırlıyorum. Yanında birkaç çocukla birlikte arka tarafa doğru gidiyordu. Ve... Can yeleği üzerinde değildi." Başını öne eğdi, yanaklarından iki damla yaş süzüldü.

"Ama Maddie... Sen çok küçüktün." Connor, genç kızın elini tuttu.

"Ona seslendim 'Can yeleğini al Hayley. Onu takmak zorundasın.' dedim." Maddie başını iki yana salladı, tekrar o günü yaşıyordu. "Durmadı, bana cevap vermedi. Ve sonra... Gözden kayboldu." Bakışlarını Connor'a çevirdi. "Arkasından gidip onu durdurabilirdim... Ama bunu yapmadım... Gitmesine izin verdim."

Connor sessiz kalarak hafifçe Maddie'nin elini sıktı.

"Kısa bir süre sonra, yanlış giden bir şeyler olduğunu anladım. Hayley ortalarda yoktu... Onu hiçbir yerde bulamadım. Sonra ona seslenmeye başladım. Hem de hiç durmadan."

"Ya baban?"

"O da olayı hemen fark etmişti ve deli gibi bağırıp duruyordu. Sonra herkes Hayley'ye seslenmeye başladı."

Connor, tek kelime etmeden Maddie'nin yanağını okşadı.

Bu hareket, Maddie'nin kalbinin erimesi için yeterliydi. Ondan böyle bir hareketi hiç beklemiyordu. Ona şefkat ve anlayış göstereceğini hiç düşünmemişti. Tüm hayatı boyunca, kız kardeşiyle ilgili gerçekleri dürüstçe açıklarsa herkesin ondan kaçacağını sanmıştı.

Ama Connor hâlâ yanındaydı.

Yanaklarına düşen birkaç gözyaşını silerek hikâyesine devam etti. "Kusura bakma. Her gün, Hayley'nin başına geleni düşünüyorum. Onu durdurabilirdim. Can yeleği olmadan bahçeye çıktığını

gördüm. Benim kabahatimdi. Ama bunu hiçbir zaman... Kimseye söyleyemedim.”

“Çok küçüktün, Maddie. Nasıl sonuçlanacağını bilemezdin.” Connor, başparmağını Maddie’nin elinin üzerinde dolaştırdı. “Ben buradayım, Maddie. Üzülme.”

“Her neyse...” Maddie, ağacın üzerinde kuzenleriyle birlikte çekilmiş fotoğrafa baktı. “Arka tarafa koştuğumuzda, onu orada... Havuzun dibinde gördük... Hiç kımıldamıyordu.”

Connor, Maddie’nin elini son derece nazıkçe sıktı. “Keşke bunu görmeseydin.”

“Keşke böyle bir şey hiç olmasaydı.” Maddie hızla nefes aldı ve hikâyeyi bitirdi. “Babam hemen havuza atladı ve kardeşimi çıkardı.”

“Nefes alıyor muydu?” Connor, kısık bir ses tonuyla konuşuyordu.

“İlk başta hayır. Doktorlar ancak hastaneye vardığında nefes almasını sağlayabilmişler. Sanırım anneme bir daha yürüyemeyeceğini ve konuşamayacağını söylemişler. Üstelik ebediyen kör kalacakmış.” Bir an duraksadı. “Bunu ben de geçenlerde öğrendim.”

Connor şaşırılmışa benziyordu. “Belli ki yanılmışlar.”

“Evet.” Maddie, Tanrı ailesinin dualarını yanıtladığı için mutluydu. “Ama yine de... Biliyorsun... O aynı değil.”

Maddie, Connor’un Hayley’yi hatırlayacak kadar onlarla vakit geçirmemiş olduğunun farkına vardı. Ama Connor yine de başıyla onayladı. “Bu akşam tatlı yerken tam karşımızda oturuyordu. Diğerlerinden farklı olduğunu sezdim ama öyle abartılacak bir şey değil, Maddie. En azından bu akşam öyle görünmüyordu.”

“Aslında iyileşme süreci devam ediyor. Bu da başka bir mucize.” Maddie hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “İşte senden sakladığım hikâye.”

Connor, genç kızın elini hâlâ bırakmamıştı ve şimdi de gözleri-

nin içine bakıyordu. “Böyle bir şeyi yaşamış olmana çok üzüldüm, Maddie. Üstelik bu kadar küçükken.” Maddie daha önce kimsenin kendisine böyle şefkatle baktığını görmemişti. “Ama neden... Son birkaç haftadır benden kaçmanla bu hikâyenin ne ilgisi var?”

İşte en zor kısmı, Connor’ın anlayacağından emin olmadığı kısmı da buydu. Maddie, derin bir nefes alıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Hayley’nin başına gelen olayın sorumlusunun ben olduğumu hep biliyordum. Evet, küçüktüm. Belki yaşıma göre fazla sorumluluk yüklemişlerdi bana.” Sesi çatallaştı. “Ama yine de benim suçumdu. Dolayısıyla eğer Hayley normal bir hayat yaşayamayacaksa benim de yaşamamam gerekiyordu.”

Connor’ın kafası karışmış gibiydi. “Normal bir hayat derken?”

“Yani... Eğer Hayley asla âşık olamayacaksa...” Maddie’nin sesi iyice kısılmıştı. “O zaman ben de olmamalıydım.”

Connor bir anda Maddie’nin nereye varmaya çalıştığını anlamıştı. Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu ve Maddie’yi ne kadar önemsediyini, ondan ne kadar hoşlandığını hissetti. “Sen de kendini benden uzaklaştırmaya karar verdin.”

“Evet.” diye yanıtladı Maddie, Connor’ın gözlerine, ruhunun derinliklerine bakarak. “Sence mantıklı değil mi?”

Connor da genç kızın gözlerinin derinlerine baktı. “Her şeyden önce... Sadece beş yaşındaydın, Maddie. Hayley’nin başına gelen şey kesinlikle senin suçun değildi.”

“Babamın ona göz kulak olmamı söyleyen sesi hâlâ kulaklarımda. ‘Maddie, kardeşine göz kulak ol... Gözlerini üzerinden ayırma.’” Maddie başını öne eğdi ve Connor’ın gözlerine tekrar bakabilmesi biraz zaman aldı. “Onu arka bahçeye çıkarken gördüm, Connor. Onu bahçeye çıkarken seyrettim ve durdurmadım.” Derin bir iç geçirdi. Nihayet gerçekleri açıklamak iyi hissettirmişti. Sonuçta hiçbir şeyi değiştirmese de.

“Bu olayı unutman gerekiyor. Neler olacağını bilmiyordun.”

“Sanırım haklısın.” Maddie’nin yüreği bir parça ferahlamıştı ama yaşananların yükünden bir türlü kurtulamıyordu. “Tanrı’nın artık kendimi suçlu hissetmemi istemediğini biliyorum. Ama yine de... Her şey benim suçumdu.”

“Sadece beş yaşındaydın.” Connor bir an bile göz temasına ara vermemişti. “Maddie, bana şunu söyler misin? Bu olan için babanı suçladın mı hiç?”

“Hayır.” Maddie pek çabuk cevap vermişti. “Elbette suçlamadım. Hayley’ye göz kulak olmak benim görevimdi.”

“Ama yetişkin olan oydu. Sorumluluk onundu.” Connor’un sesi nazik ve anlayışlı bir tona sahipti. “Eminim o da her gün kendisini suçluyordur, tıpkı senin gibi. Annen de öyle. O öğleden sonrasını partide seninle ve Hayley’yle geçirmek yerine işe gitti.”

Connor’ın sözleri mantıklıydı. Maddie’nin yıllardır taşıdığı o korkunç acıyı hafifleten merhem gibiydi. Ama Connor’ın lafı bitmemişti. “Ya o partinin ev sahibi olan insanlar? Veya doğum günü olan kız? Onlar da kendilerini suçluyor olabilirler. En azından annelerden biri sürekli havuzun başında bekleyeydi. Ya da keşke yaş gününü bir havuz partisiyle değil de bir parkta ya da pizzacıda kutlasalardı.”

Maddie bu insanlardan herhangi birini suçlayamıyordu. “Ama bu onların hatası değildi.”

“Ama eminim ki onların da bunları düşündükleri anlar oluyor. Düşünmüyorlar mıdır sence?”

Bu olasılık Maddie’nin vicdanını bir parça rahatlatmıştı ama kalbi hâlâ derin bir hüznle doluydu. “Sanırım... Ben bunu hiç düşünmedim. Olayları sadece kendi gözümünden bakarak değerlendirdim. Sadece kendi suçluluğuma odaklandım.”

“Bence gerçek olan ne biliyor musun?” Connor’ın sesi titremedi, tereddüt etmedi. “Gerçek şu ki, kazalar olur. Bazen kaderin önüne

geçemeyiz. Aslında o kaza ne senin ne de bir başkasının suçuydu. Bence Tanrı'nın senin odaklanmanı istediği nokta bu değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Connor gülümsedi. "Şu anda O'na odaklanmanı istiyor. O'nun sayesinde o zorlu dönemi nasıl atlattığınıza. Hayley'yi nasıl iyileştirdiğine... Ve hâlâ onu nasıl iyileştiriyor olduğuna."

Bu düşünce o kadar özgür kalın bir düşünceydi ki Maddie göz yaşlarına engel olamadı. Gözlerini sınıksız kapayarak elleriyle yüzünü örttü. Yıllardan beri... Hayley'nin kazasından sonra, çok iyi hissetmekten, çok mutlu olmaktan ya da Connor Flanigan gibi bir gence âşık olmaktan hep kaçıp durmuştu.

Çünkü sürekli kendisini suçlamıştı.

Ama şimdi... Belki de Connor haklıydı. Belki de Hayley konusunda suçluluk duyan tek kişi kendisi değildi. Eğer bu doğruysa, belki suçluluk duyarak hepsi hata yapıyordu. Özellikle Tanrı, Hayley'nin iyileşmesini, tekrar görebilmesini, konuşabilmesini ve okula gidebilmesini sağlamışken. Hayley, Tanrı'nın sevgisinin ve şefkatinin ayaklı bir kanıtıydı.

Bu ana kadar kız kardeşinin sadece yaralı taraflarını, eksikliklerini görmüştü. Ama artık böyle olmayacaktı.

"Hey!" dedi Connor, işaret parmağıyla genç kızın çenesini kaldırıp gözlerinin içine bakarak. "Keşke bunu bana en başından söyleseydin."

Maddie'nin kalbinde başlayan sevinç, yüzüne bir gülümseme olarak yansıdı.

"İnanılmaz bir şey duymak istiyor musun?"

"Evet." Connor, derinden bakan gözlerle kanepenin koluna yaslandı. "Her zaman."

"Hayley, Noel oyununa bir arkadaşıyla geldi. Hem de erkek." Kız kardeşinin mutluluğunu tekrardan hissederek gülümsedi. "Adı Patrick. Onun da bazı özel ihtiyaçları var ama yine de son derece yeter-

li. Tıpkı Hayley gibi.”

Connor gülümseyerek karşılık verdi. Aralarındaki sıcaklık geri dönmüştü. “Yani, senden bir adım önde mi demek istiyorsun?”

Maddie gülmeye başladı. “Sanırım... Ama kendime söz verdim. Onun hayatını kendi hayatımla kıyaslamayacağım. Tanrı’nın ikimiz için de planları var.” Gözlerinin aydınlandığını hissetti. “Hani şu olsun diye dua ettiğim Noel mucizesini hatırlıyor musun?”

“Dua ettiğimiz Noel mucizesi.” Connor’ın gözlerinde artık daha çok oynayan ve eğlenen bir ifade vardı. Ağırılık kalkmıştı.

“Evet, doğru söylüyorsun. Sen de dua etmiştin.” Connor ona kendini o kadar iyi hissettiriyordu ki. Ondan uzaklaşmaya nasıl yeltenebilmişti? “İşte o mucize Patrick! Eğer kardeşim aşk yaşayabiliyorsa Tanrı burada ve gerçek demektir.”

“Ve bu akşam... Luke dayın ve Reagan yengenin fırtınadan kurtulma hikâyesine ne diyorsun?”

“Evet, başka bir mucize daha.” Maddie tekrar sesini alçalttı. “Ve kuzenim Amy’nin, onun annesinin kalbini taşıyan Kendra Bryant ile tanışmasını görmeliydin.”

“Ne?” diye karşılık verdi Connor şaşkın bir hâlde. “Bu da kesinlikle başka bir hikâye.”

“Evet. Ve bu da başka bir mucize.”

Connor, gözlerini Maddie’ye kenetlemişti. Koca evde sadece kendileri varmış gibi hissediyorlardı. “Ve Maddie... Seni bu akşam bu evde görmek de öyle.” Gözleri sanki daha fazlasını söylemek istemesine ışıldıyordu. Ama bu sözler doğru zamanı beklemeliydi.

Maddie’nin mutluluktan nefesi kesilmişti. Connor’ın kapıdan girdiğini gördüğü anda ikisinin birlikte zaman geçirmesinin de Tanrı’nın başka bir hediyesi olduğunu anlamıştı. Hem Connor’la arasındaki sorunlar çözülmüş, hem de kendisini tekrar özgür, coşkulu ve eksiksiz hissetmişti.

Beş yaşından beri ilk kez.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

John, hayatının sonuna kadar asla unutmayacağı bir Noel geçirmişti. Sırada Kendra ve Moe'yu uğurlamak vardı. O ve karısı Elaine, misafir çifti küçük sohbetler eşliğinde kapıya kadar geçirdiler. Dayne'le Katy ve Kari ile Ryan, çocuklarıyla birlikte çoktan ayrılmışlardı. Ashley ise Janessa ve Amy'yi yatırmış, diğerleri de eşyalarını toplamaya başlamıştı.

Kapıya vardıklarında Kendra, John'a döndü. "Bu akşamın bizim için ne ifade ettiğini asla bilemezsiniz." Moe'nun koluna girdi. "İkimiz... Az önce biraz konuştuk. Yarın Moe'nun kızkardeşiyle birlikte kiliseye gideceğiz."

Moe, başını salladı. "Tanrı'ya inandığımı söyleyemem. En azından henüz değil. Ama bu adımı atabilirim." Kendra'ya baktı. "Bunu birlikte yapabiliriz."

John o an, Noel'i daha önce hissetmediği kadar hissetti. "Bu harika." Kendra ve Moe'ya bakıp gülümsedi. "İlk adımlar. Hoşuma gitti bu."

Elaine, kolunu kocasının beline doladı. "Noel, inançlarınızı sına-

yacağınız harika bir zamandır. Kocamın sizleri davet etmesinin ana nedenlerinden biri de buydu. Sizinle inancımızı paylaşmak istedi.”

“Yalnızca bizim inancımızı değil. Ama aynı zamanda Erin’in inancını. Onun ailesinin inancını.” John önce Elaine’e, sonra Kendra’ya bakarak gülümsedi ve bir süre bir şey demedi. “Ama aynı zamanda Erin’in hâlâ atan kalbiyle tekrar aynı çatı altında olmak istedim. O benim küçük kızımdı. Ona en son sarıldığımda... Ona bir daha sarılamayacağımı bilmiyordum.”

“Hayat böyle bir yolculuk işte. Bunu aklınızda tutun. Tanrı’ya gerçekten inanmak atılan ilk adımdır.” Elini Moe’nun omzuna koydu. “Eğer herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa veya tekrar ziyarete etmek isterseniz, biz burada olacağız.”

“Bunu bilmek çok güzel.” diye karşılık verdi Moe. “Ve bir şey daha var...” Karısına gülümsedi.

“Evet.” Kendra John’a döndü. “Bu akşam konuştuk ve... Biz de çocuk sahibi olmaya karar verdik. Torunlarınızın arasında olmak bize ilham verdi.”

Bu, John için diğer bir zaferdi. Noel’in böyle kutlanması için ısrar etmesinin bir başka nedeni de buydu. Ayrıca Luke, Ashley ve çocuklarının da katılmış olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bu konuda onlara minnettardı.

O ve Elaine, Kendra ve Moe’ya tekrar sarıldılar ve mutlu Noel’ler dileyip, geldikleri için teşekkür ettiler. John, kesinlikle çok doğru bir karar vermişti; hem Kendra, hem Amy, hem de tüm aile için. Kendra ve Moe uzaklaşırken onlara arkalarından gülümsedi. Çünkü onlar bundan sonra birer yabancı değildi.

Artık onlar da ailenin bir parçasıydı.

Pictionary oyunu bitmiş, herkes paltosunu giymeye ve vedalaşmaya başlamıştı. Connor, henüz Maddie'den ayrılmak istemiyordu ama gelecek birkaç gün içinde sık sık görüşeceklerine dair bir his vardı içinde.

Aileler kapıya doğru ilerlerken, genç kızı bir kenara çekti. "Bu benim yaşadığım en muazzam Noel akşamıydı." Daha önce sohbet ettikleri odanın kapısının eşiğinde durmuşlardı. "Bence bu bir... Yeniden bir araya gelme toplantısıydı."

"Doğru." diye onayladı Maddie gülerek. Gözleri hiç olmadığı kadar ıslık ıslık oldu. "En son burada karşılaştığımızda, herhâlde arka bahçede saklambaç oynamışızdır."

"Tabii canım." diye karşılık verdi Connor, şakacı bir ses tonuyla. "Çok iyi hatırlıyorum. Ben dört yaşımdaydım, sen de üç."

"Bu çok mümkün."

"Haklısın." Connor, genç kıza bir adım yaklaştı. "Bu akşamdan sonra, her şey mümkün." Bundan sonra işlerin nereye varacağından çok emin değildi. Ama her şey istediği gibi giderse, bir sonraki Sevgililer Günü'nden önce Maddie kız arkadaşı olurdu. Bu hem kendi anne ve babasıyla hem de Maddie'ninkilerle konuşacağı bir konu olacaktı.

Bir de dua edeceği bir konu.

Aniden gözü tepeden sallanan bir şeye takıldı. Başını kaldırıp baktı. Evet yanılmamıştı. Kapının üstüne ökseotu asılmıştı. O anda herkes kapının dışındaydı ve Maddie'nin de çıkmasına da saniyeler kalmıştı.

Maddie, Connor'un bakışlarını takip etti ve yanakları kızardı. "Ökseotu."

"Evet." Connor, genç kızın ellerini tuttu ve omuzlarını silkti. "Geleceğe uymamız gerekir."

“Aynen.” diye karşılık verdi Maddie, gözlerini Connor’ın gözle-
rinden ayırmadan.

Connor genç kıza doğru yaklaştı ve dudaklarına bir öpücük
kondurdu. Maddie’nin dudakları yumuşak ve sıcaktı ve yakınlı-
ğı Connor’ın tüm bedenini ürpertti. Bu onun asla unutamayacağı
bir öpücüktü. Nefesi kesilmiş hâlde biraz geri çekildi. “Bu da bizim
geleneğimiz olsun.” Gülümseyerek genç kızın gözlerini aradı. “Tam
burada. Ökseotunun altında. Her Noel’de.”

“Her Noel mi?” diye karşılık verdi Maddie, ısıltılı gözlerle güle-
rek. Belli ki bu andan o da büyük keyif almıştı.

Connor sırtıttı. “Hem de hiç atlamadan.”

Ön kapıya doğru ilerlediler ve Maddie’nin paltosunu giymesine
yardımcı oldu. “Mutlu Noeller, Maddie.”

“Mutlu Noeller.”

Connor ailesiyle birlikte uzaklaşan Maddie’yi arkasından seyre-
derken tek bir düşünceyle meşguldü. Pakete sarılamayacak bir hedi-
ye olarak ne isteyeceğini çok düşünmesine gerek yoktu.

O hediyenin adı Maddie West idi.

Ve onun sayesinde, bu akşamdan sonra, Connor bir daha hiç
aynı olmayacaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ev sessizdi. Ashley ve Landon haricinde herkes çoktan yatmıştı. Landon, elleri ceplerinde Noel ağacının yanında duruyor, süslemelere bakıyordu. "Ağacımızı çok sevdim."

"Ben de bu akşamı çok sevdim." Ashley, kocasının yanına gelip kolunu beline doladı. "Gelmeseydik neler kaçıracaktık, bir düşün-sene."

"Kendra ne kadar harikaydı. Hemen uyum sağladı." Landon yumuşak bakışlarla Ashley'e baktı. "Tüm akşam boyunca, sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim."

"Ben de öyle. Ve Erin hakkında söylediği şeyler... Hiç unutmayacağım."

Landon iç geçirdi. "Hâlâ yapacak bir sürü işimiz var, senin ve benim."

"Haklısın." dedi Ashley gülerek. "Noel akşamındayız. Çocuklar yarın erkenden kalkarlar."

Aile geleneği her yıl aynıydı. Çocuklar için hediye paketlerler ve onları kendi gardıroplarında saklardı. Ve Noel akşamı herkes

uyumaya gittiğinde, hediyeleri kümeler halinde –her biri bir çocuk için olacak şekilde– ortaya dizerlerdi. Son dokunuş ise çocukların çoraplarıydı; her birinin üstüne isimleri işlenmiş olurdu.

“Teşekkür ederim.” Ashley, kocasına döndü. “Bana tahammül ettiğin için.”

“Ash... Ben kendimi bildim bileli seni seviyorum.”

“Biliyorum.” dedi Ashley, iki eliyle yüzünü örterek. “Ama bazen zor biri olabiliyorum. Örneğin, şu akşam yemeğine karşı çıkışım. Haksızdım ama sen bunu hiç yüzüme vurmadin. Her şeyi kendi başıma çözmeme izin verdin.”

“Seni iyi anlıyorum, hepsi bu.” Landon, karısının saçlarını okşadı. “Sen duyguları güçlü bir kadınsın, bu özelliğine bayılıyorum.”

“Ama en güçlü duygularım seninle ilgili olanlar.” Ashley, kocasının gözlerine, yakışıklı yüzüne baktı. “Sen benim için dua ediyordun, değil mi? Fikrimi değiştirmem ve yemeğe katılmam için?”

Landon, karısına gülümseyerek baktı. “Hım... Belki.”

“Biliyordum.” dedi Ashley, Landon’ı öperek. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum. Her zaman da çok sevdim.”

Uzun bir süre Noel hediyelerini ve çorapları unuttular. Ama sonra arkalarından bir ses geldiğini duydular. İlk dönüp bakan Ashley oldu. Kapının eşiğinde, kırmızı Noel pijamalarıyla Amy duruyordu. Kalp şeklindeki kolyesi hâlâ boynundaydı.

“Merhaba.” dedi sessizce.

“Tatlım, sen neden yatağında değilsin?” Ashley, küçük kızın yanına gidip omuzlarını sardı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet... Özür dilerim.” Amy yüzünü kaldırıp Ashley’ye baktı. “Ben sadece... Uyuyamadım işte.” Kalp kolyenin kapağını açıp annesinin resmine baktı. “Beni Kendra’yla tanıştırdığınız için teşekkür etmek istedim.”

“Ah, tatlım... Biz de çok mutlu olduk. İstedğin şeyin bu olduğunu öğrenince, eniştenle ben hemen fikrimizi değiştirdik.”

“Biliyorum.” Amy gülümsedi. “Bu yüzden size teşekkür etmek istedim.” Kolyenin kapağını kapattı ve boşta olan kolunu Landon’a doğru uzattı. “Sen de yanıma gelebilir misin?”

Landon kendisinden isteneni yaptı. “Kendra’yla tanışmış olmandan çok mutluyuz, tatlım.”

Amy, her ikisine de sarıldı ve bir süre sonra geri çekilip önce Ashley’ye sonra da Landon’a baktı. “Kendra’yla tanışmak ve annemin kalp atışlarını tekrar duymak harikaydı... Ama bilmenizi istediğim bir şey daha var.”

“Öyle mi tatlım? Seni dinliyoruz.” Ashley çok duygulanmıştı. Yeğeninin söyleyeceği şey her neyse, çok önemli olmalıydı.

“Kendra asla benim ailem olamaz. O iyi bir insan ve çok haklı; her ikimizde de annemin bir parçası var. Bu asla değişmeyecek.” Teyzesi ve eniştesine tekrar sarıldı. “Ama siz ikiniz... Benim gerçek ailemsiniz ve bu da benim için en güzel Noel hediyesi.”

Ashley ve Landon diz çökerek Amy’ye daha sıkı bir şekilde sarıldılar. “Tatlım, hayatımda duyduğum en güzel söz bu...” Ashley, küçük yeğenini yanağından öptü. “Sen de bizim gerçek kızımızsın.”

“Çok doğru.” Landon, Amy’nin başını okşadı. “Ve her zaman öyle olacaksın.”

Amy şimdi daha rahatlamış gibiydi. Ağzını kocaman açarak esnedi ve tekrar madalyonuyla oynadı. “Sanırım yatağa dönsem iyi olacak.”

“Evet.” dedi Ashley, Landon’la birlikte ayağa kalkarak. “İyi geceler, Amy. Seni çok seviyoruz.”

Amy her ikisine de gülümsedi. “Ben de sizi seviyorum.” Ardından sessiz adımlarla merdivenleri tırmanarak gözden kayboldu. Landon karısını kollarına aldı. “Vay canına! Bu inanılmazdı.”

“Bence inanılmaz olan sensin.” Ashley bu anı sonsuza dek durdurmak isterdi. Çocukları sağlıklı ve mutlu bir şekilde yanındaydı. Hep birlikte Noel’i kutlamaya hazırlardı. Ve Landon, Cole’u yıllar önce kendi oğlu gibi bağrına basacak kadar onu çok seven, şimdi de Amy için aynı şeyi yapan adam yanındaydı. “Ben senin sayende, olduğum kişiyim Landon.” Yüzünü kocasının yanağına dayadı. “Hiç kimse senin sevdiğin kadar sevemez.”

“Bunu kolaylaştıran sensin Ashley.” Landon, karısını öptü. Sonra onu elinden tutarak yatak odalarındaki gardıroba kadar götürdü. Eğer bu da geçmişteki Noel akşamları gibi olacaksa, yatağa girmelerine daha bir saat vardı. Bu bir saat, hediyeleri çıkarma ve geçmişin Noellerinden bahsetme zamanıydı. Biten yılı değerlendirmenin ve başlayacak yılla ilgili hayaller kurmanın zamanı. Ve Tanrı’nın onlara verdiği en büyük hediyeyi takdir etmenin zamanıydı.

Asla paketlenemeyecek olan hediyeyi.

Bir aileye sahip olma hediyesini.

Sevgili Okuyucu Dostum,

Baxter ailesiyle tekrar birlikte olmak, isteyebileceğim en güzel Noel hediyesiydi. İnsanlar bana "Baxterlar nasıl?" diye sorduğunda hep bir yanıtım olmuştur. Gerçekten de! Onları iş yerinde çalışırken, eğlenceli anlar geçirirken, samimi sohbetler ederken, yeni ufuklara doğru yelken açarken veya yeni maceralara atılırken görebiliyorum.

Evet, Baxter ailesiyle birlikte olmaktan büyük mutluluk duyuyorum.

Bu yüzden daha fazla Baxter hikâyesi yazmaya karar verdim. Bu hikâyeler, artık birer yetişkin olan Baxter çocuklarına, ailelerine, inançlarına, kariyer hayatlarındaki zorluklara ve çevrelerindeki dünya adına yaptıkları yaşam değiştirici girişimlere bir pencere açacak.

Baxter ailesinin bir televizyon dizisi olarak da yayınlanacağını muhtemelen duymuşsunuzdur. Dizinin, tüm zamanların en sevilen dizilerinden biri olması bekleniyor. İlgiyle izleyeceğinizi biliyorum. Ancak okumaya devam edeceğinizi de.

Çünkü Baxter ailesi sadece benim ailem değil. Onlar sizin de aileniz.

Ve onlar hayatımızın ortasında olduğu sürece hep birlikte bir aile olarak kalacağız.

Tekrar görüşünceye dek... Hikâyenin bir parçası olduğunuz için teşekkürler.

Sizleri seviyorum.

SORU OYUNU

Baxter'lar, yemek masasına kurulup Soru Oyunu oynamayı çok severler. Özellikle bayramlarda. Soru Oyunu çok basittir. Birisi bir soru düşünür, masadaki diğer herkes de bu soruya cevap vermeye çalışır. Bazen büyük soruların ortaya çıkması biraz zordur. İşte Baxters'ların yıllar boyunca kullandığı sorulardan bazıları:

1. Paketlenemeyecek türden bir hediye olarak en çok isterdiniz?
2. Tanrı'ya bir soru sorabilseydiniz, bu ne olurdu?
3. Bir süper güce sahip olabilseydiniz, bu ne olurdu ve neden?
4. Herhangi bir sporda profesyonel bir atlet olabilseydiniz, bu hangi spor olurdu?
5. Ölen bir aile üyesiyle akşam yemeği yiyebilseydiniz, bu kim olurdu ve ne hakkında konuşurdunuz?
6. Tarihteki önemli simalardan biriyle kahve içebilseydiniz, kimi seçerdiniz ve neden?
7. En sevdiğiniz aile tatili hangisiydi ve neden?
8. En sevdiğiniz üç yılbaşı hatırası hangisidir?
9. Daha önce aldığınız en güzel yılbaşı hediyesi neydi?

10. Verdiğiniz en iyi yılbaşı hediyesi neydi?
11. En eski çocukluk hatıranız hangisidir?
12. Bir milyon dolarınız olsaydı ve hediye edemeseydiniz, onu nasıl kullanırdınız?
13. En çok ziyaret etmek istediğiniz bir ülke hangisidir?
14. Şöhretle nasıl baş ederdiniz ve neyden dolayı meşhur oldunuz?
15. En çok hangi üç hayat dersi sizin için önem taşımıştır?
16. İnsanların sizi neyinle hatırlamasını istersiniz?
17. Bir insan için herhangi bir iyilik yapabilseydiniz, bu ne olurdu?

BAXTER AİLESİ ŞÜKRAN GÜNÜ YEMEĞİ MÖNÜSÜ

Yıllarca bana Baxter ailesinin Şükran Günü'nde ne tür yemekler yediğini sordunuz, hatta tariflerini öğrenmek istediniz. Ben de bu bir Noel hikâyesi olduğu için sizlere bir mönü hazırladım. İşte sizlere Baxter Ailesi Şükran Günü mönüsü:

Ashley'nin Altın Sarısı Hindi Dolması

Landon'ın Patates Püresi

Elizabeth'in Dilimli Tatlı Patatesi

Baxter Noel Salatası

Tereyağında Bezelye

Kari'nin Peynirli Kurabiyeleri

Siyah Zeytin

Dilimli Kornişon Turşu

John'un Kırıklı Elma Tatlısı ve Organik Kreması

BAXTER AİLESİ ŞÜKRAN GÜNÜ YEMEK TARİFLERİ

Ashley'nin Altın Sarısı Hindi Dolması

Baxter ailesi Şükran Günü yemeklerinde, hindi seçimi her zaman Ashley'ye aittir. Doğru hindiyi bulmak ve bu yıllık kutlamada masayı harika bir lezzetle donatmak için aşağıdaki adımları izler:

Ashley her zaman antibiyotik ve hormon içermeyen organik hindi seçer. Taze veya dondurulmuş olması fark etmez. Ama eğer hindi dondurulmuşsa, Ashley onu derin dondurucudan buzdolabına aktaracağı zamanı belirler ve buna göre alarmı kurar. Siz de hindinizin ne kadar sürede çözüleceğini tahmin ederek alarmınızı kurun.

Hindiye bir fırın poşetine yerleştirin, böylece hem daha çabuk pişecek hem de daha yumuşak ve sulu olacaktır.

Zamanlamayı siz hesaplayın. Ashley, ailenin diğer üyeleri gibi 15:00 sularında yemeyi sever. Fırını önceden ısıtmayı unutmayın. Ashley, doldurulmuş hindinin pişmesi için ne kadar zamana ihtiyacı olacağını hesaplar. Hindinin fırınlama öncesi hazırlıkları için 30 dakika, fırınlama sonrası işlemleri –poşetten çıkarma ve kesme– için de 30 dakika ayırır. İdeal olarak, hindiyi yemek servis edilme-

den 40 dakika önce fırından çıkarır.

Hesaplamalarınıza bağlı olarak hindiyi hazırlamaya Şükran Günü sabahında tam olarak ne zaman başlayacağınıza karar verin. Sonra hindiyi dolaptan çıkarın, kâğıdını açın ve temiz bir lavabonun içine koyun. Ardından içini dışını iyice temizleyin.

Temizleme işleminin ardından hindiyi soğuk suyla iyice yıkayın ve süzdükten sonra geniş yassı bir kabın içine yerleştirin. Ashley, altı sağlamlaştırılmış tek kullanımlık metal kulplu kapları tercih eder.

Hindiyi bir gece önceden hazırladığınız harçla doldurun. Harcın taşmasına izin verin, böylece üst kısmında güzel bir tümsek oluşur.

Ashley bir kalıp tereyağı alarak onunla tüm hindiyi ovmayı sever, bunu iç harçtan oluşan tümseğe de uygular. Ayrıca etin üzerine tuz serpin.

Bu aşamada, Landon her zaman Ashley'ye yardım eder. Fırın poşetini alın ve içine bir çorba kaşığı kadar un serpin. Unun her yanı kaplaması için poşeti iyice sallayın. Hindiyi yavaşça poşetin içine yerleştirin ve poşeti tepesini bükerek iyice kapatın. Ardından yemeğinizi yassı kabın üzerine koyun ve poşetin üzerine çatalla birkaç delik açın. Şimdi de fırının içine yerleştirin.

Landon'ın Patates Püresi

Baxter ailesi patates püresine bayılır ve çok miktarda hazırlar. Hepsini Şükran Günü'nde tüketmeseler de arta kalanını hafta sonu boyunca muhakkak bitirirler. Çok kalabalık bir aile oldukları için en az yedi sekiz kilo patates harcarlar. Ve püreyi hazırlama görevi her zaman Landon'a aittir. Onun özel dokunuşu, Şükran Günü'nü ipe çekmelerinin en önemli sebeplerinden biridir. Baxter ailesine has bir patates püresi hazırlamak için, Landon aşağıdaki adımları takip eder. Kişi başına 250 gram patates düşeceğini tahmin eder.

Patatesleri soyun ve her birini dört-beş parçaya keserek soğuk suyun içine koyun. Üzerlerinin tamamen suyla kaplanmış olduğundan emin olun.

Patatesleri, bir çatalla ezebileceğiniz kıvama gelinceye dek kaynatın ama dağılmalarına izin vermeyin.

Suyunu süzün. Sonra patatesleri uygun bir kabın içinde iyice ezin. İçinde küçük parçalar kalmamasına özen gösterin.

Her 2,5 kilo patates başına 250 ml süt ilave edin. Ashley bazen süt kreması da tercih eder, püreye daha kremamsı bir kıvam katar.

Her 2,5 kilo patates başına 50 gram tereyağı ilave edin.

Her 2,5 kilo patates başına bir çay kaşığı tuz ilave edin.

Bir mikser yardımıyla püreyi iyice karıştırın.

Damak tadına göre, daha fazla süt/krema, tereyağı ve tuz ilave edebilirsiniz.

Elizabeth'in Dilimli Tatlı Patatesi

Bu, Baxter ailesinin en sevdiği yemeklerden biridir ve çocuklarının küçüklüklerinden beri yapılmaktadır. Elizabeth, herkesin beğenisini kazanan bu yemeğin tarifini Luke küçük bir bebekken kendisi yaratmıştır. Elizabeth o dönemde tarife kahverengi şeker eklerdi ama bu sizin isteğinize bağlıdır. Baxter ailesi sonradan yemeğin başlı başına yeterince tatlı olduğuna karar vermiş, ilave şeker gerek duymamıştır. Tarif şu şekildedir:

Tatlı patatesleri soyun. İki misafir başına bir tatlı patates yeterli olacaktır.

Patatesleri yarım santim kalınlığında ince ince dilimleyin ve geniş bir kabın içine yerleştirin.

Her 8 patates başına 50 gram tereyağı eritin ve dilimlerin üzerine dökün.

Tereyağını geniş bir kaşık yardımıyla dengeli bir şekilde ilave edin. Elizabeth, tüm dilimleri kaplamak için en çok bu yöntemi tercih ederdi.

Her 8 patates başına bir çay kaşığı tuz ilave edin. Tereyağlı dilimlerin üzerine dengeli bir şekilde serpin.

Yemeğin üzerine bir miktar tarçın dökün. Bu da tercihe bağlıdır, Baxterlar her yıl kullanmazlar.

Dilimleri bir fırın tepsisinin veya hızlı pişiricinin içine yerleştirin ve üzerlerini alüminyum folyoyla kaplayın.

180 derece fırında 4 saat boyunca pişirin. Son 45 dakikaya gelindiğinde alüminyum folyoyu çıkarın.

Baxter Noel Salatası

Yıllar içinde, Baxter ailesi aslında çilek jöleli bir tatlı olan bu salatayı çok sevmiştir. Baxter torunları bu salatayı “kırmızı tatlı” olarak anarlar ama doğru adı Baxter Noel Salatası’dır. İşte size ailenin çok sevdiği tatlı salatanın tarifi:

Bir paket (200 gram) bisküviyi iyice öğütün. Bunun için bir mutfak robotunun yardımına başvurabilirsiniz. Karışımın içinde minik parçalar kalsa da sorun değil.

Öğütülmüş bisküviyi geniş bir kabın içine koyun. 50 gram tereyağı ve bir iki tatlı kaşığı kadar da bal ekleyip karıştırın. Biçim alabilecek kadar nemli olmalıdır. Eğer değilse, 50 gram daha yağ ekleyin.

Karışımı yaklaşık 25x20 santim boyutundaki seramik/cam bir kabın içine yayın. Kalınlığı yaklaşık 1 santim olmalıdır.

180 derece fırında 20 dakika pişirin.

Ardından fırından çıkarıp soğumaya bırakın.

Ayrı bir kap içinde, yarım litre kremayı iyice kıvam alıncaya kadar çırpın. 1 çay kaşığı vanilya ve 2 çay kaşığı pudra şekeri ilave edin.

Yine ayrı bir kap içinde, 200 gram krem peyniri püre hâline getirin ve içine çırpılmış kremayı ekleyin, ancak karışımı sadece pürüzsüz hâle gelene dek karıştırın. Sonra 50 gram pudra şekeri ilave edin ve yine pürüzsüz bir hâle gelinceye dek karıştırın.

Bir spatula yardımıyla, krema/peynir karışımını öğütülmüş bisküvi tabakasının üzerine yayın. Bu katman da yaklaşık 1 santim kalınlığında olmalıdır.

Ve yine ayrı bir kap içinde, normal veya şekersiz çilek jölesini yarım litre suyla karıştırarak kaynatın ve kıvam buluncaya dek ka-

rıştırın. Bunun üzerine 250 mililitre soğuk su ekleyin. En sonunda da bir paket (250 gram) dondurulmuş ilek ilave edin.

Jölenin sertleşmesine izin vermeden, onu da krema/peynir karışımının üzerine yayın. Üzerini streç filmle kaplayın ve sertleşmeye bırakın. Misafirlerinize dolaptan soğuk bir şekilde çıkararak servis edin.

Tereyağında Bezelye

Büyük ve küçük olmak üzere iki türlü dondurulmuş bezelye vardır. Küçük bezelyeler genellikle daha yumuşak ve tatlıdır. Bunlar, Baxter ailesinin her yıl tercih ettiği bezelyelerdir. Tarifi ise çok basittir. Dondurulmuş bezelyeleri bir tencerede kaynatın. Ardından süzüp üzerine 25 gram tereyağı ve biraz da tuz ilave edin.

Kari'nin Peynirli Kurabiyeleri

Bir zamanlar, Baxter ailesi Şükran Günü yemeği yanında Hawaii usulü poğaça yemeye bayılırdı. Ama birkaç sene önce Kari çok daha sağlıklı bir tarif üretti. Farklı tariflerden esinlenerek aşağıdaki sonuca ulaştı:

Malzemeler

50 gram hindistancevizi unu

50 gram badem unu

2 çay kaşığı kabartma tozu

Yarım çay kaşığı tuz

1 çay kaşığı sarımsak tozu

100 gram çedar peyniri

4 büyük boy yumurta

200 gram krema

75 gram tereyağı

Yapılışı

Fırını önceden 180 dereceye ısıtın.

Tüm kuru malzemeleri karıştırın.

Peynirin yarısını ilave edin.

Karışıma yumurtaları, kremayı ve eritilmiş tereyağını da ilave edin.

Peynirin diğer yarısını da ilave edin.

Harcı yuvarlak şekiller hâlinde tepsiye dizin; bir çorba kaşığı yardımıyla pişirme kâğıdının üzerine dökün.

Kurabiyelerin üzerine bir parça daha kaşar peyniri serpin.

20 dakika boyunca –peynir kahverengileşinceye ve kurabiyeler sertleşinceye kadar– pişirin.

John'un Kıtırılı Elma Tatlısı ve Organik Kreması

Baxterlar çok teferruatlı tatlıları sevmezler. Meyve zaten başlı başına tatlıdır ve pişirildiğinde daha da şekerli hale gelir. Gerçek, ev yapımı organik kremaya birkaç malzeme ekleyin ve işte size hiçbir mağazada bulamayacağınız son derece lezzetli bir tatlı. Bir zamanlar John Baxter kendi anne-babasının eski eşyalarını karıştırırken bu tarifi bulmuş. Onu bir parça değiştirmiş ve adını da *John'un Kıtırılı Elma Tatlısı* koymuş. Yapılması basit olduğu kadar tüm ailenin çok beğendiği lezzetli bir tatlı. İşte size yapılışı:

Fırını önceden 180 dereceye ısıtın.

14 adet elmayı soyun ve çekirdekli kısımlarını çıkarın.

Elmaları dilimleyin ve yaklaşık 25x20 santim boyutundaki seramik/cam bir kabın içine dizin.

Elmaların üzerine 2 çay kaşığı tarçın serpin.

Üzerine 50 gram erimiş tereyağı dökün.

50 gram pudra şekeri serpin.

Ayrı bir kaptaki, 100 gram badem unu, 50 gram pudra şekeri ve 50 gram tereyağını iyice karıştırın ve elmaların üzerine serpin.

Tüm malzemeyi iyice karıştırın ve 180 derece fırında 2 saat pişirin.

Ayrı bir kaptaki, 500 mililitre yoğun kremayı bir çay kaşığı vanilya ve 2 çay kaşığı pudra şekeriyle kıvam alıncaya dek çırpın.

Fırından yeni çıkmış elmaların üzerine dökün ve bu şekilde sıcak servis edin.

Afiyet olsun.